

Hoa Mộng Trần Gian

Contents

Hoa Mộng Trần Gian	1
1. Chương 1: Gà Bay Chó Sủa	1
2. Chương 2: Người Là Kiếp Số Của Ta	8
3. Chương 3: Tiểu Nha Đầu Ngốc Nghếch	11
4. Chương 4: Lời Nói Dối Của Ta	14
5. Chương 5: Lời Hứa Của Ta	17
6. Chương 6: Thanh Mai Là Cáo	20
7. Chương 7: Đều Bị Tổn Thương	24
8. Chương 8: Chỉ Là Một Cơn Mơ	28
9. Chương 9: Không Ai Nợ Ai	30
10. Chương 10: Mắc Bẫy	35
11. Chương 11: Không Cho Phép Rời Đi	38
12. Chương 12: Khách Không Mời	42
13. Chương 13: Bến Dương Châu Không Bao Giờ Đến	46
14. Chương 14: Chẳng Còn Lại Gì	51
15. Chương 15: Món Nợ Ân Tình	57
16. Chương 16: Ngoại Truyện: Hỏi Đáp Nhanh Cùng Thương Duật Quân Và Yến Hồ Ly	60

Hoa Mộng Trần Gian

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình cổ đại, cung đấu, Cho đến bây giờ, thi nhiều lúc Yến Ly nhớ lại, nàng cũng không rõ tâm tình của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mong-tran-gian>

1. Chương 1: Gà Bay Chó Sủa

Nàng chạm vào gương mặt hắn, khẩn thiết van nài hắn đừng đi. Thế nhưng hắn rút cục vẫn không chịu nghe lời nàng.

“Hãy bảo trọng...”

Nam nhân đó thì thảo, ánh mắt đầy vẻ không yên lòng, ở trong vòng tay của nàng, dần mất đi hơi thở.

Dù hắn đã lừa dối nàng, đã phản bội nàng, để mặc cả nhà nàng chết trong một đêm, nàng không thể tha thứ cho hắn, nhưng cũng không thể không yêu hắn.

“Lăng Duật, nếu chàng dám đi, ta mãi mãi không tha thứ cho chàng!”

Hắn lại dùng chút sức tàn nắm lấy tay của nàng, ánh mắt dịu dàng chưa từng có “Vây cũng tốt. Giang Ly, vậy cũng tốt.”

Sau đó, nàng như thế nào trải qua huấn luyện gian khổ, như thế nào báỉ đường, như thế nào ra tay giết người, như thế nào nhận một đao chí mạng, nàng đều nhớ rõ, rõ đến mức tâm đều đau.

Yến Ly ngỡ ngàng lau đi nước mắt trên gương mặt mỹ miều, lại giật mình nhìn sang bên, Thương Duật không có ở đây. Hắn kết thúc kiếp này trước, chắc là đã đến kiếp sau rồi.

Một trăm lẻ tám năm sống chưa từng rơi nước mắt, thật lạ.

“Yến Ly tiên tử, mời đến cổng luân hồi, Thương Duật quân đang đợi người.” Một quỷ sai thông báo. Hoá ra hắn còn chưa đi. Yến Ly bắt quyết, hồn phách liền tách ra khỏi thân thể, đi ra ngoài. Tên Thương Duật này cũng quá sốt ruột, hắn đã phải đợi ít lâu rồi, cho nên nàng vừa trở lại đã muốn kéo nàng đến kiếp sau.

Mọi sự bắt nguồn từ hai năm trước.

Yến Ly vốn là con linh hồ nữ thần Nguyệt Cát nuôi từ khi con trai nữ thần- Thương Duật đi ngao du khắp tứ hải bát hoang. Đến khi Thương Duật trở về thì đã đắc đạo thành tiên, hoá thành người bầu bạn bên nữ thần Nguyệt Cát. Tuy nhiên, từ lúc còn ở trong hình dạng con cáo nhỏ, Yến Ly đã rất nghịch ngợm, nữ thần Nguyệt Cát lại cưng chiều, cho nên thành ra không biết sợ.

Chỗ ngủ ưa thích của tiểu hồ ly lại là tán cây bên hồ nước nóng. Hồ nước này được lát cẩm thạch, nước dẫn từ con suối gần đó vào, không khí xung quanh rất ấm áp, cho nên Yến Ly thường chọn ngủ ở đó.

Và hồ nước nóng ấy cũng là lần đầu tiên nàng gặp Thương Duật.

“Thật buồn, làm sao cành cây ta hay nằm lại gãy mất rồi?” Yến Ly than thở trong lòng, nhảy lên một cành cây nhỏ hơn, ngấm nghĩa ước lượng một lúc, nằm xuống, hai mắt lim dim.

Thương Duật vừa mới trở về, mặc một bộ y phục bằng lụa đi đến hồ tắm, cởi áo choàng để trên bờ, cả người chìm trong hồ. Trong làn hơi nước, gương mặt tuấn mỹ giãn ra, hai tay gác lên thành hồ. Hắn nhắm mắt, ngả đầu ra sau, lập tức thấy một thân ảnh nhỏ bé phía trên.

Yến Ly nằm dài trên tán cây, ngủ ngon lành, không hề hay biết sự hiện diện của Thương Duật.

Về phần Thương Duật, hắn không nhìn rõ, nhưng bằng tiên khí nhận biết được đó là một hồ tiên.

Hồ tiên này đâu ra vậy? Thương Duật cau mày, quay người vợ lấy áo choàng lụa.

Đúng lúc này, Yến Ly ở trên kia cựa quậy một chút, liền mất đà rơi vào khoảng không.

Bốn chi cào loạn trong không trung, trong hình dạng cáo, nàng sẽ chết đuối mất, vừa cảm thấy chân mình chạm vào cái gì âm ẩm, Yến Ly vội hoá ra hình người.

Ô, nàng ngã lên cái gì thế này?

Yến Ly mở mắt, nghiêng đầu sang bên. Trước mắt nàng, giống như da người. Chỉ có nữ thần Nguyệt Cát đến đây tắm, nhưng da này không trắng bằng da người. Còn kia, cục gì đó lên lên xuống xuống, hình như chỉ có trên cổ đàn ông...

Phải rồi! Là yết hầu!

“Người là ai?”

Ba tiếng lạnh lẽo như băng vang lên bên tai. Yến Ly giật nảy mình ngẩng phắt đầu, liền đối diện với một gương mặt hoàn mỹ. Nàng nhất thời ngây ra, đây chính là nam nhân đẹp nhất ta từng gặp, nhưng mà hắn là ai?

“Người là ai?” Thương Duật nghiêng răng lặp lại.

Một loạt suy nghĩ lướt qua đầu, nam nhân xuất hiện ở đây, trừ phu quân của nữ thần, trừ các tiên đồng, thì chỉ có thể là người hôm nay sẽ về- Thương Duật quân! Nàng vừa mới nằm sấp trên người Thương Duật quân! Cha mẹ ơi!

Yến Ly rung mình, cái nhìn sắc như dao của Thương Duật khiến nàng dựng tóc gáy, nàng lùi ra xa hẳn hai bước, nước trong hồ vốn rất trong, lùi lại thế này làm cho Yến Ly thấy được nửa thân trên săn chắc của Thương Duật trong nước, hẳn chưa kịp mặc áo lụa, nên đều bị Yến Ly thấy hết.

“Ta...ta là Yến Ly.” Nàng vịn vẹo tay, nói xong liền đi nhanh về phía bờ, muốn nhanh chóng leo lên, nhưng Thương Duật mấp máy môi đọc khẩu quyết, Yến Ly liền cứng đờ tại chỗ.

“Yến Ly? Ở đây ta không biết ai tên là Yến Ly.”

“Ta...vốn là linh hồ, là sủng vật của mẫu thân ngài. Không tin, ngài hãy đến hỏi nữ thần Nguyệt Cát.”

Thương Duật lơ mờ nhớ ra, hình như mẫu thân hẳn đã nhắc đến nàng, liền thả nàng ra, từ đó, hẳn đã xem nàng không vừa mắt. Thương Duật cấm Yến Ly không được đi đến hồ nước nóng nữa, khiến cho nàng rất buồn bực. Không làm gì được hẳn, Yến Ly liền lén thả lưới và cá trê vào suối, cho chúng nó tắm hồ cùng Thương Duật, làm cho hẳn rất tức tối.

Nữ thần Nguyệt Cát thấy con trai bị trêu tức, lại lấy đó làm vui, không những không ngăn cấm mà còn bênh vực Yến Ly.

Yến Ly trừ luyện đan, thì thích nhất là chọc phá Thương Duật.

Vì thế Lăng Á thần cung vốn yên bình, nhờ ngày nào Thương Duật và Yến Ly cũng nháo gà bay chó sủa, trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Ví dụ hôm nay, Yến Ly nhỏ một cái lông phượng của Thương Duật. Để trả thù, hẳn liền buộc hai cái đuôi của lục vĩ hồ nàng lại với nhau.

Lại ví dụ một ngày khác.

“Yến Ly, người đứng lại!” Nam tử áo tím hoá ra một sợi dây thừng, sợi dây có phép quán lấy eo nữ tử mặc váy trắng cách đó không xa đang chuẩn bị chạy trốn, lôi nàng về phía hẳn.

“Xem người chạy đâu!” Hẳn cúi người, vác nàng lên vai. Yến Ly đập vào lưng Thương Duật, giãy giụa “Thả ta xuống!”

“Sao người dám dạy Lục Linh nói thế? Hả?”

“Gì cơ? Dạy cái gì?” Yến Ly nén cười giả ngốc.

Thương Duật vác nàng về đến trước tấm điện của hẳn, thả nàng xuống đất, nghiêng răng ken két “Không người thì ai? ”

Lục Linh là con sáo Thương Duật mới mua ở phàm giới không lâu, để trong điện cho vui mắt vui tai. Nhưng, hẳn dạy con chim ngốc này mãi không nói được thêm từ nào, vậy mà chiều nay vừa mới thấy hẳn về, con chim này đã réo lên “Thương Duật ngốc nghếch, Thương Duật ngốc nghếch!”

Trong điện lúc ấy ngoài hẳn còn có mẫu thân và vài tiên đồng, mẫu thân hẳn thì phá lên cười, các tiên đồng không dám cười nhạo hẳn, ai nấy đều ghen cười khổ sở. Nghĩ đến đây, hẳn thật muốn bóp chết Yến Ly.

Nhìn thấy Thương Duật vác Yến Ly tới, con chim kia lại vui mừng kêu “Thương Duật ngốc nghếch! Thương Duật ngốc nghếch!”

“Được rồi, là ta... là ta được chưa!” Yến Ly ôm bụng cười đến không thở nổi. “Ngài xem, đâu phải lỗi của mình ta, ngài cũng quá thất bại rồi, để con sáo này phản chủ như vậy!”

Thương Duật lạnh lùng lườm nàng, nói “Người có muốn bị định thân ba ngày ba đêm không?”

Yến Ly lắc đầu như trống bỏi, nghĩ đến việc kẻ độc ác như Thương Duật giữa mùa đông này làm phép định thân, nhẹ bắt nàng đứng ngoài trời, nặng ném nàng vào hồ nước, mà nữ thần Nguyệt Cát đi vắng, không có ai che chở nàng. Vì thế, cười làm lạnh “Ta dạy nó nói câu khác là được chứ gì?”

Gương mặt Thương Duật giãn ra một chút “Làm sao mà người dạy được nó?”

“Không biết, ta cảm thấy nó rất thông minh mà, không bao lâu đã dạy được nó rồi.”

“Ta dạy không được.” Thương Duật gõ gõ vào nan lồng.

“Có lẽ nó không thích ngài, mà thích ta.” Yến Ly huýt sáo một tiếng, nói “Thương Duật anh tuấn, Thương Duật anh tuấn!”

Thương Duật ở sau nàg, trên môi thoáng ý cười. Dạy như vậy mới đúng!

Con sáo kia nghiêng đầu, hai mắt đen láy nhìn Yến Ly ngơ ngác, giống như trách móc nàg sao dễ lung lay như vậy, rồi cất tiếng lãnh lút “Thương Duật ngốc nghếch, Thương Duật ngốc nghếch.”

Sắc mặt Thương Duật lập tức tối lại.

“Nó mà còn nói thế, ta sẽ cắt đuôi của người làm chổi quét mạng nhện đấy.”

Yến Ly hoảng sợ lùi lại, nghe hần không giống đang đùa, nàg cười lấy lòng “Ngài bớt giận, cho ta bảy ngày dạy dỗ lại con sáo này, ngài muốn nó nói cái gì, cứ bảo ta một tiếng.”

“Được, người có bảy ngày.”

Yến Ly xách cái lồng đi được mấy bước, bỗng dừng lại, quay đầu.

“Nếu ta dạy không được ngài sẽ phạt ta, vậy nếu ta dạy được, có thể thưởng ta không?” Nàg cẩn thận xem sắc mặt Thương Duật, mặc cả với hần thế này có chút quá phận, nhưng... Nàg có một việc quan trọng muốn làm dưới trần gian, nhưng khi xưa chưa đủ khả năng làm việc cần làm, cũng không biết cách hạ phạm.

“Thưởng cái gì?” Hần nhướn mày, ở trong thần cung này, ai không biết còn tưởng nàg mới là do mẫu thân hần sinh ra, không thiếu thôn thứ gì, vậy nàg muốn hần thưởng gì đây?

“Khi ngài xuống trần, hãy cho ta theo cùng, xin ngài giúp ta đến một nơi.” Yến Ly mở to mắt, mong đợi nhìn Thương Duật.

Thương Duật hơi sững người, hần chưa thấy vẻ mặt tha thiết chờ mong này của Yến Ly bao giờ.

“Được. Miễn là người dạy được nó.” Thương Duật phẩy tay đáp ứng.

Bảy ngày sau, mọi người cảm thấy thần cung yên ắng hẳn.

Thương Duật quân thì vẫn thế, ngày ngày vẫn làm những việc ngài vẫn làm, còn về phần Yến Ly, không hiểu sao mấy ngày nay ít khi ra khỏi phòng, đừng nói đến quây phá, thường quần quít bên cái lồng chim. Mọi người liền cho rằng, Yến Ly đổi tính là không thể nào, chỉ vì nàg đang có thú vui nhất thời nên không đi làm loạn thôi.

Bảy ngày sau.

“Xin chào, xin chào!”

“Thương Duật anh tuấn, Thương Duật anh tuấn!”

Thương Duật hài lòng nhìn con chim nhảy nhót trong lồng. Yến Ly háo hức nhìn hần “Bao giờ chúng ta sẽ hạ phạm?”

Nhìn vẻ mặt sáng rõ của Yến Ly, Thương Duật liền đáp “Ngay bây giờ xuống trần gian.”

“Thật sao?” Yến Ly kích động nắm lấy tay áo hần “Mau đi thôi.”

Thương Duật và Yến Ly đứng trên mây, Thương Duật chấp tay sau lưng, làm như lơ đãng nói “Không phải người nói muốn ta đưa đến một nơi sao? Đó là đâu?”

Trên mặt Yến Ly liền lộ ra nét dịu dàng “Nhà của Trương Sơn ở thành Hoàng Hạc, Đại Khang.”

“Người đến đó làm gì?” Không phải nàg và gã Trương Sơn gì kia yêu đương đấy chứ? Phạm trần hay diễn kịch...

“Ta đến trả ơn.” Yến Ly đáp. “Ơn cứu mạng.”

Trả ơn? Thương Duật càng hậm hực. Ở trần gian hay có kịch bản tiên nữ được người phạm cứu giúp, sau đó kết duyên với họ để trả ơn, không phải Yến Ly định làm vậy đấy chứ?

Thương Duật cứ suy diễn mãi, Yến Ly bây giờ nhìn thật ôn hoà, không giống tiểu hồ ly bình thường quậy phá khắp nơi.

“Đến nơi rồi.” Thương Duật khoanh tay, hất hàm về phía căn nhà gỗ đơn sơ phía dưới.

Yến Ly đọc khẩu quyết ẩn thân, đi vào trong nhà. Thương Duật đứng ngay bên cạnh, nhìn xung quanh xem rút cục cái gã tên Trương Sơn ấy là ai.

Trong nhà chẳng có gì đáng giá, cũng không có ai. Yến Ly đi thêm mấy bước nữa, phát hiện một bé gái năm tuổi đang ngủ ở gian trong.

Nàng lại gần, hiện thân, do dự một chút, liền lay đứa bé dậy.

“Tiểu cô nương, muội có biết ai tên là Trương Sơn không?”

Tiểu cô nương kia dụi dụi mắt, ngái ngủ nói “Sao tỷ tỷ lại biết gia gia muội?”

Gia gia ư? Hẳn thăm thử phào. Vậy là Yến Ly không diễn vở lương duyên tiên phạm được rồi.

“Vậy gia gia muội đâu?”

“Gia gia mất được nửa năm rồi.”

“Ra là vậy.” Yến Ly âm thầm nói.

Nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên, bảy mươi hai năm đã trôi qua, tính ra, cậu bé cứu nàng khỏi cái bẫy của thợ săn năm xưa, bây giờ đã tám mươi tuổi. Nhưng trong ấn tượng của Yến Ly, nàng chỉ nhớ mãi một cậu bé tám tuổi tốt bụng, luôn tâm tâm niệm niệm đến một ngày sẽ báo đáp ân nhân của mình, không nghĩ đến khi nàng tìm tới, cậu bé ấy tuân theo quy luật sinh lão bệnh tử của phàm nhân, không kịp đợi nàng nữa.

Thương Duật thấy vẻ hụt hẫng của Yến Ly, bỗng nhiên sinh ra lòng thương cảm, nàng luôn luôn vui vẻ vô tư, không ngờ có lúc lộ ra vẻ mặt này. Hắn nhẹ điểm lên trán đứa bé, nó lại nằm xuống ngủ say sưa.

Thương Duật nhìn xuống Yến Ly đang ngồi xổm, vỗ vỗ đầu nàng “Không sao, người có thể báo đáp bằng cách giúp đỡ con cháu hắn.”

“Làm thế nào?”

“Số mệnh con người đều được ghi trong sổ Ti Mệnh, không thể thay đổi. Nhưng với những người cuộc đời không có gì to tát như đứa bé này và mấy anh em của nó chẳng hạn, thay đổi một chút cũng không ai để ý. Người không phải luyện được cái gì đan dược tăng trí tuệ sao, cho đại ca của tiểu cô nương này một viên, ta lại giúp nó chút vận may, chỉ cần được làm thư lại cho tri phủ là cuộc sống của gia đình này đã tốt hơn nhiều rồi.” Thương Duật vừa dứt lời, Yến Ly đã đứng phắt dậy “Chủ ý này thật tốt! Ngài giúp ta thật sao? Thật không?”

“Thật.” Thương Duật không thể phủ nhận, nhìn bộ dáng này của Yến Ly hắn cũng thấy vui.

Yến Ly ôm chầm lấy hắn.

“Cảm ơn ngài! Ngài thật tốt!”

Thương Duật hơi sững người, nhưng Yến Ly đã nhanh chóng buông hắn ra, lấy ra từ trong tay áo mấy cái lọ. Hắn đỡ người, còn nàng vẫn hồn nhiên như không, có trách thì trách mẩu thân hắn quá cứng chiều nàng, khiến cho nàng chẳng biết e dè thế này. May mà người nàng ôm là hắn, nhờ là kẻ khác thì sao?

“Đây rồi, đan dược này uống vào sẽ làm cho con người thông minh hơn.” Đây chính là thứ nàng cho Lục Linh uống, còn thử nghiệm trên mấy con linh vật ở trên núi Lăng Á, hẳn là cũng có tác dụng với con người.

Giải quyết xong việc của gia đình Trương Sơn, trời cũng đã khuya, vì Yến Ly phải đợi cả nhà họ ngủ say mới cho đứa con trai lớn uống đan dược. Thương Duật đã quyết định sẽ ở phàm giới chơi ba ngày, vì thế, họ thuê hai phòng khách điểm.

“Xin lỗi quan khách, ở đây chỉ còn phòng chữ Nhân.”

“Không sao. Ta thuê.” Thương Duật cầm lấy chìa khoá, quay đầu nhìn Yến Ly đang tò mò ngó nghiêng khắp nơi, nàng kéo tay áo hắn “Họ đang uống rượu phải không? Rượu của họ có giống rượu của chúng ta không? Ta chưa uống rượu bao giờ, ở Lăng Á cũng không.”

“Người muốn thử sao?” Thương Duật nhướn mày, giờ đến lượt hắn tò mò, tò mò tửu lượng của nha đầu này ra sao.

Yến Ly gật đầu.

“Lão bản, chúng ta chưa lên phòng vội, mang mấy món ăn và rượu cho ta.”

“Được được khách quan, có ngay.”

Thương Duật và Yến Ly chọn một cái bàn, ngồi đối diện nhau.

Dù bọn họ đã chọn ngoại hình phù hợp hơn để xuống trần, nhưng đối với người phàm, như vậy đã là ngoại hình đẹp rồi. Không ít nam nhân nhìn lại chỗ Yến Ly, nàng cũng nhìn lại họ, chỉ vì tò mò. Thương Duật bực mình nắm lấy cằm nàng, xoay mặt Yến Ly lại.

“Sao thế?”

“Khi họ nhìn người, người không được nhìn lại. Họ sẽ cho là người có ý với họ.”

“Có ý nghĩa gì?”

“Tức là người...” Thương Duật tìm từ ngữ phù hợp “Nếu người có ý với ai đó, tức là người thích hắn, chú ý đến hắn, cũng muốn hắn quan tâm tới người, muốn hắn luôn ở gần người, hiểu chưa?”

Yến Ly gật gù đầu “Ta không có ý với họ đâu.”

Rượu và thức ăn đã được mang ra, Thương Duật rót cho mình và Yến Ly. Nàng háo hức cầm chén rượu lên uống một hơi, vị cay sệt thẳng lên mũi, Yến Ly bị sặc, ho không ngừng.

Thương Duật cười nhạo nàng, sau thấy nàng ho tới mức mặt mũi đỏ bừng, hắn liền tỏ ra thương hại “Ai bảo người uống rượu như vậy? Nữ nhân chỉ nên uống từng chút thôi, rượu chứ đâu phải nước lã.”

“Không sao không sao!” Vừa cay vừa đắng như vậy, sao Thương Duật và mấy vị khách khác lại ung dung hưởng thụ như thế chứ? Hay là khẩu vị mình có vấn đề? Nghĩ vậy, Yến Ly nhắm nháp hai chén nữa, vẫn cảm thấy nó khó uống như ban đầu.

Một lúc sau, tiểu hồ ly đã mặt nóng bừng bừng, hai mắt mơ màng. Thương Duật hoảng hồn nhìn hai cái tai lộ ra trên đầu Yến Ly, nàng say liền muốn hiện chân thân sao!

Hắn vội nhào người sang, bịt lấy hai cái tai trên đầu nàng, nhìn xung quanh, hình như chưa có ai phát hiện ra. Hắn vội vàng đứng chắn sau lưng nàng, che tầm mắt của người khác, vỗ vào mặt Yến Ly “Này, Yến Ly, người mau tỉnh táo lại.”

Tiểu hồ ly đổ gục xuống bàn.

Thương Duật nghiêng răng, cởi ra ngoại bào trùm kín người nàng, vội vã bế thốc nàng lên. Một cái đuôi của Yến Ly cũng đã mọc ra, trên mặt dần xuất hiện lông mao trắng muốt. Hắn không thể để người khác thấy cảnh hai người bằng xương bằng thịt tự nhiên biến mất được, huống chi dùng phép ở phạm gian sẽ bị phản phệ ít nhiều, liền ôm nàng chạy như bay lên lầu, gặp ngay lão bản đứng ở hành lang, Thương Duật vội vã ôm nàng vào phòng mình ném lên giường, trước khi đóng cửa, hắn còn không quên ánh mắt của lão bản như muốn nói “Vậy mà người còn bày đặt thuê hai phòng, lừa người sao?”

Thương Duật cảm thấy danh dự của mình bị huỷ hết rồi.

Lắc đầu, nàng đã hiện nguyên hình cáo, đang cuộn tròn ngủ say sưa. Thương Duật ôm nàng lên, niệm phép đưa nàng về phòng, đặt xuống giường nàng, đắp chăn cho Yến Ly.

Thương Duật vuốt vuốt đầu nàng, rồi mới quay về đi ngủ.

Sáng hôm sau.

“Yến Ly, mau dậy!” Thương Duật đứng trong phòng nàng, đứng cách giường nàng mấy bước chân gọi. Hai tai cáo rung rung một chút, lì lợm không chịu dậy.

Thương Duật vừa bực mình vừa buồn cười, mới có chút rượu đã như vậy, về sau nhất định phải bắt nàng tránh xa thứ này.

Hắn cúi xuống, kéo kéo tai nàng, ghé miệng hét “Mở mắt ra!”

Yến Ly giật mình, ngái ngủ duỗi chân tay, quay đầu nhìn thấy Thương Duật, liền tỉnh táo mười phần, giơ chân đạp hắn, sau đó nhảy xuống giường, hiện ra hình người, chỉ vào mặt Thương Duật “Sao ngươi lại ở trong phòng ta!”

Thương Duật khinh bỉ nàng, ngồi vào một trong hai chiếc ghế trong phòng “Sắp sang giờ Tỵ rồi, không thấy người lộ mặt ra, bản quân mới đến đây tìm người.” Hắn đặt một cái bọc lên bàn, cái mũi thính của Yến Ly liền ngửi thấy mùi thơm.

“Người đừng bao giờ động vào rượu nữa. Ăn mau lên, cho người dạo phố.”

Yến Ly ngấu nghiến mấy cái bánh bao, xuống dưới tầng uống thêm ngụm trà nóng, rất là thoải mái. Chỉ là nàng không hiểu, ánh mắt của lão bản nhìn nàng sao lại kỳ lạ thế?

Hôm nay chợ rất đông, Yến Ly bám sát theo Thương Duật, thích thú ngó nghiêng.

“Đông quá.” Thương Duật khẽ nói, túm lấy tay áo Yến Ly kéo vào một trà lâu ven đường “Cho người nghe thuyết thư.”

Yến Ly không thể trái lời Thương Duật, cũng chưa hiểu “nghe thuyết thư” là như thế nào, liền ngoan ngoãn theo hắn đi vào.

Hai người ngồi bên cạnh cửa sổ, Yến Ly háo hức nhìn xuống dưới đường, thấy một quầy kẹo đường ở dưới, đám trẻ đang vây quanh, xem ra rất thích thú.

“Thương Duật, kia là gì?”

“Đó là kẹo đường.”

“Vậy hẳn rất ngọt.” Yến Ly rất muốn nếm thử, nàng rất hảo ngọt, đồ điểm tâm ở thần cung phân nửa là vào bụng nàng, nhưng không có món này.

Thương Duật thấy bộ dạng thèm muốn của nàng, bật cười “Ngồi yên đợi ta.”

Yến Ly vội chớp mắt lấy lòng “Ngài là tốt nhất.”

Thương Duật đi khỏi, lão giả thuyết thư bắt đầu cất tiếng.

“Khách quan, hôm nay ta sẽ kể chuyện một đôi đế hậu. Tương truyền rằng, vị hoàng đế này suốt đời độc sủng hoàng hậu, nhưng không may hoàng hậu bạc mệnh sớm đã buông tay, vị hoàng đế đó không lâu liền nhường ngôi cho thái tử còn nhỏ tuổi, nhưng trước đó thật ra còn nhiều uẩn khúc...”

Yến Ly đang mải nghe, bỗng từ đâu hai cái bóng đen chắn tầm nhìn của nàng.

“Cô nương vì sao lại ngồi một mình? Tại hạ bầu bạn cùng cô nương được không?” Tên nam nhân mặc áo gấm xanh nói.

Yến Ly ngẩng đầu, nhìn hắn ta. Đôi môi xinh đẹp còn dính hạt dưa, nàng chu môi “phì” một tiếng, hạt dưa liền dính lên mặt bàn. Yến Ly nghiêng đầu, hết sức thơ ngây nói “Có phải người có ý với ta không?” Thương Duật đã dạy như thế mà!

Tên kia còn chưa kịp hoàn hồn vì hành động của cô nương nhìn qua dịu dàng xinh đẹp trước mắt, nghe câu hỏi trực tiếp của nàng, hắn còn ngỡ ngàng hơn, nhưng lại nở nụ cười “Đúng vậy.” Nói xong, liền ngồi xuống.

Yến Ly chỉ chỉ hắn “Thương Duật thấy người ngồi chỗ của hắn, nhất định sẽ tức giận.”

Công tử kia nhú mi “Đó là ai vậy?”

Yến Ly không trả lời, ngược lại uống một hớp nước trà “Trong thành này ai là người tuần tú nhất?”

“Chính là công tử nhà ta, tiểu thư!” Tên tùy tùng này giờ đứng sau không bỏ qua cơ hội vuốt mông ngựa, chủ nhân hẳn vui sướng mặt vênh đến tận trời.

Yến Ly lại nhìn, lăm bằm thở dài “Mắt nhìn người phạm thật tệ.”

Tên kia không hay biết, vô tư hỏi nàng “Cô nương có muốn xem hội hoa đăng không?”

“Ta muốn.” Yến Ly từng nghe mấy con yêu tinh nhắc đến hội hoa đăng khi còn sống trong rừng ở phạm gian.

“Vậy tại hạ sẽ dẫn cô nương đi thưởng hội hoa đăng. Nếu cô nương vừa lòng, hôm nay giờ Dậu gặp cô nương ở đây, không gặp không về.”

“Không được.”

Yến Ly đang định há miệng nói được, thì Thương Duật mặt mũi lạnh tanh đi đến, hắt nheo mắt, Yến Ly rùng mình, hắt nhìn nàng gian ác “Đại tẩu, đại ca đang tìm tẩu khắp nơi kìa!”

2. Chương 2: Người Là Kiếp Số Của Ta

Yến Ly trợn mắt, đứng bật dậy chỉ tay vào mặt Thương Duật “Người nói bậy bạ cái gì!”

Yến Ly quay sang, hai tên kia đã chạy mất không thấy tăm hơi.

Thương Duật không nói lời nào, dúm cây kẹo đường vào tay nàng. Tối qua vì nàng hắt mắt mặt một lần, giờ xem như trả đũa.

Yến Ly hậm hực cắn một miếng, vị ngọt nhất thời làm nàng tan đi lửa giận. Yến Ly chẳng có hứng thú nghe thuyết thư, vì vậy ăn xong kẹo liền ra dạo phố, một lát lại ăn cơm trưa, buổi chiều được chèo thuyền, vô cùng vui vẻ sung sướng.

Trăng lên, Thương Duật cùng Yến Ly trở lại khu chợ.

Đứng bên sông, có vài hoa đăng đã được thả. Yến Ly nhìn một cô bé con viết nguyện ước của mình, đặt vào chiếc đèn hoa sen, nhẹ nhàng thả xuống, trong đôi mắt lấp lánh, phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn, khiến lòng nàng ấm áp lạ thường.

“Đâu phải thần tiên sẽ thực hiện nguyện vọng của người phạm.” Yến Ly ném tờ ghi ước nguyện đi.

Thương Duật đưa cho nàng một chiếc đèn, khẽ cười “Nhiều khi điều họ ước, chưa chắc đã là điều thực sự cần, nếu chúng ta thành toàn cho họ, họ sẽ sinh ra ý lại và tham lam.” Hắt thấp đèn lên “Nguyện ước trong những hoa đăng này, là lòng tin của họ, dù rất mong manh.”

Yến Ly cười thành tiếng “Nếu họ cầu được ước thấy, chẳng phải những gì Ti Mệnh ngài ấy viết thành công cốc sao!”

Thương Duật cũng cười, Yến Ly đến sát bờ sông, thả đèn xuống nước. Ánh sáng lung linh trên sông phả lên gương mặt phạm trần, nàng mỉm cười “Ít ra, phạm nhân còn có thể ước nguyện.”

Thương Duật không quen nàng bi xuân thương thu như vậy, trong thoáng qua có đôi chút thất thần. Ngồi một lát, Yến Ly mới đứng dậy, quay đầu hỏi hắt “Có gì đáng xem nữa không?”

Thương Duật vuốt cằm “Tập kỹ.”

Hai người bọn họ nhàn nhã dạo chợ đêm, xem tập kỹ, không hề hay biết có một cặp mắt dõi theo mình không rời.

Sáng hôm sau, Yến Ly biến mất.

Thương Duật tìm một vòng quanh thành không thấy tăm hơi, liền trở về Lăng Á, làm phép nhìn xuống Vạn nhân kính, liền thấy Yến Ly ở Quỷ tộc.

Nàng hôn mê nằm trên chiếc giường lỏng lẻo, ở trong cung của thế tử Quỷ tộc.

Giỏi, rất giỏi. Thịnh Dương, ngươi lại dám cướp người trên tay bản quân!

Thương Duật nhìn nàng im lìm nằm đó, nghiêng rằng, trong phút chốc đứng phắt dậy, gọi một đám mây lành đến, thẳng hướng Quỷ tộc mà đi.

Thịnh Dương lúc này vừa vào trong điện, đã có hai tỳ thiếp lả lướt đi ra “Điện hạ!”

Hai nàng cởi áo choàng cho hần, Thịnh Dương nheo mắt cười “Tiểu hồ ly của ta đã tỉnh chưa?”

Ngày hôm qua xuống trần hỏi hoa tìm liễu, hần vô tình nhìn thấy một nữ nhân như hoa như ngọc, chân thân lại là một con bạch hồ. Nghe nói nữ nhân tộc bạch hồ là quyến rũ kiều mỵ nhất, mà kẻ nổi danh phong lưu như hần lại chưa có vinh hạnh được một lần. Nam nhân đi cạnh nàng ta lại là người phàm, xem ra tiểu tiên hồ này cũng không quá cầu nệ. Đến lúc dùng phép làm nàng hôn mê suy yếu, mới phát hiện nàng dịch dung, dung mạo chân chính làm cho hần thần hồn điên đảo. Nếu không phải vừa trở về đã bị phụ vương triệu kiến, hần đã sớm đem mỹ nhân biến thành người của mình rồi.

“Nàng vẫn chưa tỉnh thưa điện hạ!”

Nghĩ đến đó, Thịnh Dương cười gian tà, bước đến gần bên giường, vuốt ve khuôn mặt Yến Ly. Hần đưa mắt lại gần nàng, muốn hôn xuống đôi môi đỏ mọng, đột nhiên bị cắt ngang.

“Thưa điện hạ, Lăng Á thần cung Thương Duật quân tới!”

“Cái gì? Thương Duật quân sao bỗng dừng lại tìm bản cung?” Thịnh Dương có nghe đến, nhưng chưa gấp bao giờ, chỉ biết hần là con trai nữ thần Nguyệt Cát, người kế nhiệm Lăng Á thần cung, là một kẻ lang thang khắp tứ hải bát hoang, không ai biết rõ hần là người ra sao.

“Tiểu nhân cũng không rõ, ngài đang đợi điện hạ ở đại điện.”

Mỹ nhân ở trong lòng, làm sao hần nỡ buông, bàn tay nhấc lên kéo đai lưng của Yến Ly xuống, nói vọng ra

“Nói với Thương Duật quân, bản cung còn đang bận chính sự, qua nửa canh giờ nữa sẽ...”

Hần còn chưa kịp dứt câu, rầm một tiếng, cửa bị đánh tan nát, một nam nhân áo tím hùng hổ xông vào. Thương Duật liếc thấy thân ảnh quen thuộc dưới thân Thịnh Dương, thấy nàng mê man, y phục xộc xệch, hai mắt vằn lên tia đỏ, tay phải siết lại rồi mở ra, bảo kiếm xuất hiện, một đường thẳng đâm về phía Thịnh Dương.

Thịnh Dương vội vã né qua một bên, biến ra một thanh đao nhảy xuống giường, quát “Ngươi là ai? Dám hành thích bản cung!”

Thương Duật khoát tay, thanh bảo kiếm trở về trong tay hần, không nói một lời, bóng áo tím lướt về phía Thịnh Dương, hai mắt bùng bùng lửa giận, nhanh chóng đánh tới. Thế công của Thương Duật như vũ bão, Thịnh Dương không thể làm gì khác ngoài vừa lùi vừa đỡ.

“Người đâu! Có thích khách!” Hần gào lên, mắt nhìn ra ngoài, ngoài hai thị vệ gác trước cửa thì chẳng có ai. Khốn kiếp, vì đây vốn là nơi hần uống rượu thưởng nữ nhân, nên có rất ít thị vệ, chỉ sợ khi chúng đến nơi, hần đã chết dưới kiếm của thích khách rồi.

Thịnh Dương không kịp tránh, trên vai liền trúng một kiếm của Thương Duật.

“Người của bản quân ngươi cũng dám đụng tới, lá gan ngươi quá lớn rồi!” Thương Duật nghiêng rằng.

“Vậy nam nhân đi cùng nàng hôm qua là người?” Thịnh Dương hai mắt loé lên, từ trong tay áo ném ra một phi tiêu bay về hướng Yến Ly, Thương Duật vội vàng nghiêng người, đưa kiếm ra đỡ, Thịnh Dương nhân sơ hở này tặng hần một đao bên sườn.

Thương Duật theo bản năng ôm lấy vết thương, nhìn lại, mới thấy chảy ra là máu đen.

“Từ trước đến nay còn chưa có ai dám động đến một sợi tóc của bản cung. Vì một con hồ ly mà làm đến mức này, có đáng không?”

“Người thật hèn hạ.” Hắc Nghiến răng, lửa giận càng dâng cao, xông vào Thịnh Dương. Đồ đạc trong tấm điện xa hoa của thế tử quý tộc cơ hồ bị đập nát hết, Thịnh Dương bị chém suýt gãy rời tay trái, đó là tốc độ của Thương Duật đã chậm đi nhiều vì trúng độc, nếu không cánh tay của hắn sớm đứt lìa. Đánh từ trong điện ra đến ngoài sân, đến lúc Thương Duật đánh gãy cây cỏ thụ thành tinh, mặt đã trắng bệch, Thịnh Dương nhìn cổ thụ đã ở Quý tộc mấy nghìn năm cứ thế đổ xuống, liền buồm xuống sĩ diện, ôm cánh tay bị thương gào lên “Bản cung chưa chạm vào nàng! Chưa chạm vào nàng!”

Quả nhiên lửa giận của Thương Duật nguôi bớt, chỉ kiếm vào mặt Thịnh Dương “Người nói thật?”

“Thật... là thật.” Nói xong, hắn ta ngã ra đất, máu tươi đầm đìa.

Thịnh Dương hôn mê, bên ngoài đã nghe tiếng binh lính chạy đến, Thương Duật ôm vết thương, loạng choạng đến chỗ Yến Ly, cài lại đai lưng cho nàng, chặt vật leo lên mây lạnh. Lúc hai người vừa rời đi, binh lính Quý tộc cũng tới nơi.

Lăng Á thần cung.

“Yến Ly, tỷ tỉnh!” Một cung nữ nhỏ tuổi vui vẻ nói.

Yến Ly ngồi dậy, tay đỡ trán, thở hắt ra “Đầu ta nặng trĩu.”

“Tỷ tỷ không sao chứ? Tối hôm qua, quân thượng ôm tỷ trở về, tỷ thì hôn mê, người quân thượng toàn là máu, ngã từ trên mây xuống, làm muội sợ muốn chết!”

Yến Ly không tài nào nhớ nổi, nàng và hắn về khách điểm, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

“Lạc Lạc, Thương Duật đâu, hắn thế nào rồi? Đưa ta đến chỗ hắn.”

Nghe đến độc dược của Quý tộc, toàn thân nàng đều lạnh ngắt. Hắn là họ từ Quý tộc trở về. Có chuyện gì mà nàng và Thương Duật lại đến Quý tộc cơ chứ? Thương thế của hắn...

Lúc này, nữ thần Nguyệt Cát lại không có trong cung. Yến Ly không biết mọi chuyện là thế nào, ở chỗ Thương Duật chờ hắn tỉnh lại. Chừng nửa khắc, có khách đến thăm hắn, nàng được bảo rằng đó là Lang vương Bạch Dật Trần, bằng hữu thân thiết nhất của hắn.

Đến đây, Yến Ly đã biết được mọi chuyện. Thì ra, trước khi xông vào Quý tộc, Thương Duật đã báo cho Lang vương đề phòng bắt trặc, nhưng Lang vương không đến kịp.

Bạch Dật Trần nhìn Yến Ly, trong mắt loé lên vẻ khó hiểu, cau mày nói khẽ: “Bằng thực lực của Thịnh Dương, nhẽ ra một góc áo của Thương Duật hắn cũng không chạm đến được, thế này là thế nào?”

Yến Ly trong lòng thật sự bất ngờ, không ngờ hắn vì cứu nàng mà mạo hiểm như vậy, xem ra sau khi hắn tỉnh lại, nàng thực sự nên đối tốt hơn với hắn.

Một ngày sau, thượng thần Nguyệt Cát trở về, mang theo tin xấu.

Thịnh Dương ở Quý tộc, Thiên đế không tiện can thiệp, nhưng Quý vương đã hứa phạt hắn cấm cung một trăm năm suy ngắm.

“Về phần Thương Duật, đánh trọng thương thế tử, phá nát tấm cung của hắn, còn đánh ngã thụ tinh Quý vương quý, lịch kiếp ba lần.”

Yến Ly không ngờ đến là kết quả này, nhưng đúng là Lang vương đã nói với nàng, Thương Duật bị thương nặng, tên kia cũng không khá hơn, mà cung điện của người ta còn bị hắn đập phá, Quý vương lên tận Linh Tiêu bảo điện đòi công đạo, Thiên đế không thể không trừng trị Thương Duật.

Nhưng việc xấu này chưa tới, việc xấu kia đã đến. Thật ra việc này vốn không xấu, nhưng trong thời điểm này chính là muốn mạng của Thương Duật.

Hắn chịu thiên kiếp.

Lúc biết Thương Duật đang chịu sét đánh, Yến Ly lập tức chạy tới. Hắn mới tỉnh hai ngày nay, đến Nguyệt Cát cũng không biết liệu hắn có qua được hay không. Qua được, phi thăng thượng tiên, còn không qua, sẽ hồi phi yên diệt.

Nhìn Thương Duật chống đỡ, trái tim nàng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Yến Ly không dám rời mắt khỏi hắn một khắc, vốn muốn gào thét cổ vũ hắn, giờ khắc này lại thở mạnh cũng không dám, hai tay siết chặt nhìn hắn khuyu xuống.

Thương Duật lần nữa bị thương nặng, nhưng hắn đã qua được.

Vì chuyện này xảy ra, thời hạn hắn phải xuống trần lùi lại một tháng. Trong những ngày dưỡng thương, Thương Duật không chịu gặp nàng một lần nào, Yến Ly thầm nghĩ, chắc hắn giận mình lắm.

Trước ngày hắn đi, Yến Ly đến gặp Nguyệt Cát.

“Thượng thần, căn nguyên chuyện này là do con. Con xin được xuống trần cùng Thương Duật.”

Minh phủ.

Thương Duật rút cục không nhận được nữa, khẽ gắt “Người theo ta làm gì?”

“Ta cũng có lỗi, ta muốn chịu kiếp số cùng ngài.” Yến Ly mím môi, bướng bỉnh nói.

Hai thân ảnh một tím một trắng đứng trên Vọng Hương đài, ngoài ra còn có Mạnh Bà cùng vài gã quỷ sai.

Yến Ly có chút ngạc nhiên nhìn Mạnh Bà ở kia, nàng đã tưởng tượng ra một bà lão tóc bạc phơ, không ngờ là một cô nương trẻ tuổi, mặc váy lụa dài màu đen không có bất kì hoa văn gì, vóc dáng cao gầy, gương mặt xinh đẹp, toàn thân tỏa ra thanh lãnh. Nàng từ trong cái nôi đồng thật lớn trước mặt mức ra hai bát canh, quỷ sai liền nhận lấy.

Quỷ sai dâng lên hai bát canh, nghiêm cẩn nói “Thỉnh quân thượng và tiên tử uống canh.”

Thương Duật tay bưng bát canh, mắt loé lên nhìn Yến Ly đang ngoan ngoãn uống, hắn đột ngột quát “Người lẽ ra không nên theo ta!”

Yến Ly giật mình suýt sặc, ngẩng đầu nói “Ta có ý tốt, ngài còn mắng ta?”

“Người quá ngốc, ta sợ người xảy ra chuyện gì, mẫu thân sẽ đau lòng, nên mới cứu người, ai ngờ bị thương nặng như vậy!”

Quỷ sai không ngờ Thương Duật tự nhiên nổi nóng, nghĩ đến chuyện Thương Duật đánh nát cung điện của thế tử Quỷ tộc, thầm nghĩ hắn cũng phá mất Vọng Hương đài thì gay, liền vội vàng lên tiếng “Quân thượng, ngài bớt giận, dù sao Yến Ly tiên tử cũng ở đây rồi.”

Yến Ly không nói cái gì, ầm ục nhìn một bên.

“Đúng đấy, quân thượng.” Một tên khác nói.

“Người chính là kiếp số của ta.” Thương Duật lườm Yến Ly nói, đưa bát lên miệng, cái bát trống không trả lại cho quỷ sai, trên môi thoáng qua ý cười: “Đi thôi!”

3. Chương 3: Tiểu Nha Đầu Ngốc Nghếch

Tất nhiên bản quân không uống bát canh đó.

Ta cố tình làm loạn, trong lúc Yến Ly và hai tên quỷ sai không chú ý, đã hất gần hết bát canh xuống sông Vọng Xuyên rồi, ngậm canh cuối cùng, lúc đi vào cửa luân hồi ta nhổ vào khăn tay, cho nên khi xuống trần, phép thuật không có, nhưng trong tâm trí này ta vẫn là ta.

Ta đầu thai được sáu năm rồi, là con một người nô bộc trong phủ Giang thái thú, được dạy dỗ để làm thị vệ.

Dĩ nhiên, vì bản quân còn trí nhớ, nên võ thuật của người phàm trở nên quá đơn giản. Không sao, hoa tay múa chân một chút cũng được, khi nào chán ta đây sẽ bỏ đi nơi khác.

Con bé mũm mĩm từ đàng xa kia đi đến, chính là tứ tiểu thư của nhà này. Ta và nó sinh ra chênh nhau có một ngày, hơn nữa ngay lần đầu gặp nó, ta đã chắc chắn nó là Yến Ly.

Nó ngốc nghếch, lại có điệu cười ngây thơ y như nàng.

“A Duật!”

Nghe Giang Ly gọi tên, ta miễn cưỡng lại gần “Tiểu thư!”

“Mau đi, đi thả điều cùng ta!”

Trong phủ có vài đứa trẻ khác nam có nữ có, mà Giang Ly nhất định phải dính lấy ta, làm phiền ta. Ngày thả điều, ngày lia sỏi, có lúc thả thuyền. Lớn hơn chút nữa, chúng ta đốt pháo, làm đèn trời. Nàng rất vụng về, ta tuy là nam nhi nhưng làm đèn trời luôn luôn khéo hơn.

“A Duật!” Nàng ngồi xổm, hai tay chống cằm, càng lớn, càng có nét giống với nguyên thân.

“Sao thế?” Ta bện con trâu bằng lá đa, những lúc không có người khác, chúng ta nói chuyện không câu nệ chủ tớ.

“Người có cảm thấy ta phiền không?”

Sau bao nhiêu năm, nàng mới hỏi ta câu này. Ta đưa con trâu đã bện xong cho nàng, đáp “Đã quen rồi, không cảm thấy phiền nữa.”

Quả thật là như vậy, nếu hôm nào nàng không đến tìm, ta còn thấy không quen. Khác với lúc ở Lăng Á, Giang Ly này có vẻ hiền hoà hơn Yến Ly, chúng ta chung sống cũng rất hoà thuận.

Năm ta mười tuổi, có lần, đại thiếu gia mất một xâu tiền. Lúc đó ở gần chỉ có ta, A Bảo và A Lâm. Hai đứa kia hứa vào nói là ta làm, ta liền phải chịu một trận đòn oan. Vừa đánh, quản gia vừa quát “Tiền đâu?” Ta không lấy, làm sao nói cho ông ta biết tiền ở đâu được.

Giang Ly chạy vào, thấy ta bị đánh lưng chằng chịt vết roi, nàng khóc kéo tay lão quản gia “A Duật bị oan, lão Lý, người phải tin A Duật!”

Lão dĩ nhiên không tin ta, nhưng vì nàng khóc dữ quá, một mực xin cho ta, lão ta dừng đánh, đem ta ném vào kho phòng bỏ đói.

Trước khi Giang Ly vào, ta đã nghĩ đến đánh lại lão, nhưng may là ta đã không làm thế. Dù chúng không đánh chết được ta, ta cũng không được gặp Giang Ly nữa, kể ra cũng khá trống vắng.

Ca ca nàng dĩ nhiên không vì lời nàng bảo đảm mà tha cho ta, vì thế, lần đầu tiên Thương Duật ta biết thế nào là đói rét.

Trong phủ này hạ nhân vốn sống không tệ, nhất là mẫu thân ta hầu hạ Giang phu nhân đã lâu, ta lại được tứ tiểu thư quý mến, ở Giang phủ trôi qua coi như tốt, mà bây giờ mẫu thân mất rồi, Giang Ly không đủ sức che chở ta.

Ta nằm co quắp trên đồng rơm khô, máu trên lưng dần dần khô lại, bết bết dính dính, rất khó chịu. Bụng ta trống rỗng, từ trưa đến giờ chưa được ăn uống gì, dạ dày réo lên, cổ họng khô khốc. Ta xoa xoa bụng, nhắm mắt, thiết nghĩ ngủ được sẽ dễ chịu hơn. Thương Duật quân ta sinh ra đã là tiên, sống phong lưu khoái hoạt, lần đầu nằm mùi đau khổ trần gian, đúng là chưa thích ứng được.

Bống cửa có tiếng cọt kẹt, hé ra đôi chút. Ta thấy một con mắt sáng trong khe chớp chớp, còn rơm róm nước mắt. Ta nhìn về phía cửa, khẽ giọng “Người đến đây làm gì? Về đi, đại thiếu gia sẽ không vui.”

Nàng nhét vội gì đó qua khe cửa, kiên định nói với ta “Ta sẽ minh oan cho người!” Rồi chạy đi mất.

Ta nhích lại gần cửa, hoá ra là bánh bao nhân thịt. Lại nằm ngửa trên đồng rơm, ta chậm chạp nhai hết ba chiếc, lại kéo một ít rơm đắp lên người, một mối thiếp đi.

Sáng hôm sau, ta được thả ra.

Hoá ra A Bảo và A Lâm ăn cắp tiền chia đôi, thấy ta ít tuổi liền thống nhất đổ cho ta, nhưng lại bị Giang Ly bắt quả tang cầm tiền chơi bài, bị phạt rất nặng, đánh một trận rồi đuổi ra khỏi phủ. Về phần ta, sau khi được thả, phu nhân niệm tình mẹ ta, liền cho ta một ít thuốc thang chữa trị, cùng một ít đồ ăn ngon. Người được minh oan là ta, mà Giang Ly xem ra còn vui vẻ hơn cả ta.

Gần đây ta cảm thấy Giang phủ rất lạ. Ban đêm thỉnh thoảng có khách ghé, sau đó rời đi ngay. Nhưng ta cũng chẳng để ý nhiều, cái ta để ý là, từ mai ta sẽ là thị vệ của Giang Ly.

Năm nay Giang Ly mười một tuổi, so với dung mạo của Yến Ly giống đến sáu phần. Tính cách cũng càng ngày càng giống, không biết có phải vì ta thường bồi nàng nghịch ngợm hay không.

Đã được một thời gian, ta không gọi nàng là Giang Ly nữa, nàng vẫn gọi ta là A Duật.

Trong thành sáng nay xôn xao cả lên, vì có truyền đơn nói công chúa lớn nhất của hoàng đế bao dưỡng nam sủng, lăng loàn hoang phí. Nghe nói nhiều nơi trong cả nước đều có truyền đơn này. Giang đại nhân phái người đi tịch thu truyền đơn, cũng cử người điều tra, nhưng không có kết quả gì.

Giang Ly đối với mấy chuyện này rất tò mò, nhưng ta nói với nàng, không nên quan tâm đến, mau mau quên đi. Nàng rất nghe lời, liền ném công chúa ra sau đầu, đòi ta kẹo đường.

Giang Ly sợ sấm sét. Nhưng nàng rất cứng đầu, dù sợ thế nào cũng không kêu lên, thường ngồi trùm chăn ôm đầu gối co ro. Chuyện nàng sợ sấm sét là bí mật chỉ có mình ta biết. Từ lúc làm thị vệ của nàng, những đêm mưa to gió lớn, chúng ta thường ngồi cạnh nhau trong bóng tối, ta ngồi bên nàng đến khi nàng ngủ thiếp đi. Đây lại là bí mật giữa chúng ta.

“A Duật, ở cạnh người, ta không sợ nữa.” Giang Ly nói xong, kéo ngón út của ta, ngoắc tay “Hứa với ta, dù thế nào người cũng sẽ bảo vệ ta.”

Ta trầm nghĩ, khi trở lại Yến Ly nhớ mình từng dựa dẫm vào ta thế này, chắc sẽ xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, vì thế vui vẻ đáp “Ta hứa.”

Đại thiếu cưới thiếu phu nhân, trưởng tử, nhị tử, tam tử của Giang Ly lần lượt được gả đi, từ hai năm trước, tiểu thư trong phủ đã chỉ còn mình nàng. Lễ cập kê vừa mới qua,

đã có mấy nhà đưa bà mối đến. Đây cũng không có gì lạ, Giang Ly từ sau lễ mừng thọ năm ngoái của Giang thái thú, đã được phong tặng đệ nhất mỹ nhân châu này.

Ta trong lòng không vui, Giang Ly cũng không vui, nàng thấp thỏm không biết phụ thân quyết định thế nào. Nhưng mà, đám nào Giang thái thú cũng từ chối, nói Giang Ly còn nhỏ dại. Ta không tin, tam tử của nàng sau lễ cập kê một tháng đã gả đi, ta cảm thấy, đối với nữ nhi xinh đẹp nhất này, Giang thái thú còn có dự định khác kia, những nhân tuyển vừa rồi căn bản không đủ tốt.

Nhưng mà, cuối cùng ông ta cũng chọn được người. Điều không ai ngờ tới là, Giang thái thú không chọn thiếu gia danh môn vọng tộc có tiền có học thức, lại quyết định gả nữ nhi như hoa như ngọc của mình cho người đứng đầu võ quán Trịnh gia Trịnh Hữu, một gã măng phu lại có được đệ nhất mỹ nhân, khiến cho không ít người vừa giận vừa tiếc.

“A Duật, ta không muốn gả đi. Ta muốn mãi ở trong phủ này, ở cùng phụ thân mẫu thân, ở cùng người.” Nàng meo meo nói “Ta gả đi rồi, chỉ có Liên Nhi là thị nữ hồi môn mới có thể theo ta, người lại không thể...”

“Nếu như tiểu thư đi rồi, ta sẽ không ở trong Giang phủ nữa, sẽ đi ngao du khắp nơi.”

“Vậy người mang ta theo được không?” Nàng mở to mắt, tràn đầy hi vọng nhìn ta. “Đợi qua mấy năm nữa, khi ta quá lứa lỡ thì rồi, không gả đi được nữa, phụ mẫu sẽ cho ta ở cùng hai người suốt đời.” Mặt nàng sáng lên, tự tán thưởng kế hoạch của mình. “Gả cho người cũng tốt! A Duật, ngoài phụ thân ra, nam nhân ta thích nhất là người!”

Ta khẽ cười vì suy nghĩ ngây ngô của nàng. Nhưng nghĩ lại, lần hạ phàm này là bản quân ăn gian, có đi hưởng thụ cũng nên đem theo nàng mới phải, ngao du tứ hải, xem hết cảnh đẹp trần gian, đợi hết sáu mươi năm lại quay về Minh phủ. Vì vậy, ta đáp “Được, không lâu nữa ta rời đi, sẽ đưa tiểu thư đi cùng.”

Giang Ly xem chừng đã suy nghĩ kỹ, thời gian sau đó, nàng đem ngân lượng và ngân phiếu dần dần giao cho ta, nói rằng sống ở bên ngoài, chuẩn bị nhiều tiền chút sẽ bớt cực khổ. Nàng còn đem trang sức cho ta bán. Về phần ta, mỗi tháng được cho một ít tiền, so với nàng thực không đáng nói, nhưng ta chẳng tiêu cái gì, để dành cũng được một món, cộng với khoản cha mẹ ta dành dụm để lại được năm trăm lượng.

Sáng sớm ta đi mua bánh bao trứng muối Giang Ly thích nhất, cả thành lại được phen nháo nhào vì truyền đơn: hoàng đế là nghịch tặc, là thần tử lộng quyền chiếm ngôi. Ta tặc lưỡi, thả tờ truyền đơn xuống đất, càng cảm thấy không hiểu Dật Trần yêu nữ nhân kia bao nhiêu mới muốn làm người phàm.

Qua một tháng, số tiền chúng ta tích góp khá khá, ta đem đổi thành ngân phiếu mệnh giá khác nhau cùng với một ít bạc vụn và tiền đồng. Theo như kế hoạch, hai ngày sau, trước ngày cưới một ngày, ta sẽ đem Giang Ly rời đi.

Ta nghĩ, chúng ta đi rồi, ở Giang phủ sẽ truyền thành câu chuyện tiểu thư lá ngọc cành vàng đem lòng yêu thị vệ, liền đào hôn bỏ trốn cùng thị vệ, kể cũng là một đoạn giai thoại.

“A Duật, ta đau lưng chết mất.” Nàng than thở.” Cả tháng nay đều phải thuê giá y, đằng nào ta cũng đau có mặc.” Về cuối, giọng nàng nhỏ dần đi, nét mặt lấm lét khiến ta bật cười.

“Tiểu thư vất vả rồi.”

Nàng “A” một tiếng, xuyết xoa kêu đau. Ta theo bản năng tiến lên một bước, không biết từ khi nào, thấy nha đầu ngọc này bị đau là ta thấy khó chịu.

“Không sao, ta quen rồi.” Nàng cười, lấy ra trong tay áo một cái túi gấm xanh thêu cành trúc “Tiện tay thêu hà bao cho người.”

Ta nhận hà bao, chăm chú nhìn nàng “Tiểu thư biết tặng hà bao có ý nghĩa gì không?”

“Có phải là tặng cho nam nhân mình thích không?”

“Đúng vậy.” Ta hơi bất ngờ, cô ngọc này cũng biết rồi sao.

“Ta đã nói khi nào quay lại sẽ gả cho người mà. Người nhận hà bao của ta rồi, không thể nhận của người khác nữa.”

Ta đồng ý. Ta chưa từng từ chối nàng điều gì.

Một tuần nay, Giang phủ không còn khách đến ban đêm. Trước kia một trong những vị khách thường xuyên nhất là Trịnh thiếu hiệp cũng không thấy đâu nữa. Ta linh cảm có sự chẳng lành.

Và ta đã đúng. Giang phủ gặp hoạ diệt môn.

4. Chương 4: Lời Nói Dối Của Ta

Đêm đó, ba ngày trước ngày ta và nàng dự tính, toàn gia Giang thị bị bắt, khi binh lính triều đình sắp sửa ập vào, ta đã đánh ngất Giang Ly, cuời ngựa cả đêm mang nàng đến châu lân cận. Thiết nghĩ, ta và Yến Ly xuống trần, đều được nương tay: số mệnh trong sổ Ti Mệnh của chúng ta đều là giấy trắng, mà số phận của Giang Ly này thắm như vậy, không biết vào tay Ti Mệnh Tình quân còn thành cái dạng gì.

Lúc nàng tỉnh dậy, chúng ta đã ở một nơi hẻo lánh. Một lần nói dối về quê thăm mộ, ta đã đến mua căn nhà gỗ này.

Câu đầu tiên nàng hỏi ta là “Chúng ta bỏ trốn sớm hơn, sao người không nói cho ta biết trước?”

Ta đưa cho nàng chén trà lá sen “Ta nghe nói Trịnh gia muốn dời ngày cưới sớm lên, vì Trịnh Hữu muốn đưa người lên kinh thành cùng hân.”

Nàng không hề nghi ngờ ta. Giang thị bị giải về kinh, khép vào tội phản nghịch, tru di tam tộc, trong ba họ chỉ có mình nàng thoát. Cả nước truy nã Trịnh thiếu hiệp và đồng bọn, còn truy nã Giang Ly, tuy nhiên cả hai người đều không có tranh vẽ chính xác.

Điều này ta chẳng có gì bất ngờ. Ta đã sớm biết. Chính bọn họ thông đồng rải truyền đơn trong thành. Giang đại nhân có một căn hầm bí mật bên ngoài phủ, thuê một vài người về chép truyền đơn, ban đêm người của Trịnh thiếu hiệp lại rải nó khắp nơi.

“Người tuyệt đối không được đi xa căn nhà này, nếu có người tìm được người, người sẽ bị bắt trở lại đây.”

“Được.”

Ta xoa đầu nàng, hài lòng nói “Được, để ta đi kiếm gì ăn đã.”

Lúc ta trở lại, nàng đang chống cằm ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng động, nàng quay lại, bần thần “Người nói xem, ta làm thế này có phải tệ quá không? Phụ mẫu chắc rất lo cho ta.”

“Đại nhân và phu nhân sẽ hiểu cho người thôi.” Ta lại xoa đầu nàng, trong lòng hơi chột dạ, quay người đi nấu nướng một lát. Trí nhớ của ta không mất đi, dĩ nhiên trù nghệ vẫn thế, bản quân đi khắp nơi, nếm nhiều món ngon, dám nhận trù nghệ ít ai sánh kịp. Món duy nhất nàng từng được nếm do ta làm, là một con chim bồ câu ta bắt của đại thiếu gia, nướng ngay ở sân sau biệt viện của nàng. Ta vẫn nhớ lúc đó Giang Ly cầm cái đuôi chim, miệng đầy mỡ, cười tí mắt nói với ta “A Duật, người giỏi quá!”

Làm mấy món đơn giản, Giang Ly ăn xong liền đi ngủ. Nàng quá mệt mỏi rồi. Ta dọn dẹp bát đĩa xong, đem quần áo vừa nãy mua bỏ vào tủ. Nhìn quần áo trong tủ chỉ có của ta và nàng, lại nhìn đến tiểu nha đầu ngốc đang say ngủ, ta sâu sắc ý thức được, Thương Duật ta hơn năm nghìn năm nay chưa từng có vương bận gì, bây giờ lại phải trông nom nha đầu ngốc này, lo cho nàng mọi thứ.

Tạm thời ta cũng không phải lo nàng sẽ đi nghe ngóng chuyện nhà, vì Giang Ly vốn là tiểu thư kim chi ngọc diệp, được vài ngày lạ nước lạ cái liền đổ bệnh.

“A Duật, ta lạnh lắm.” Có những lúc nàng nỉ non, ta nghiêng người nằm bên cạnh nàng, xoa đầu nàng, nàng nằm sát vào ta, hồi lâu mới ngủ được.

Có lần Giang Ly sốt rất cao, mê man ở trên giường. Ta sắc thuốc, đổ vào một cái bát, chờ một lúc cho nguội bớt, liền ngậm một ngụm, bóp hai má Giang Ly ép nàng mở miệng ra, giúp nàng uống thuốc.

Giang Ly lúc đó vẫn có ý thức, hôm sau nàng nặc nói với ta, bảo ta phải cưới nàng.

“A Duật, người đã nằm cạnh ta, cũng hôn ta rồi, đó là việc chỉ phu thê mới làm, người phải cưới ta.”

Tiểu nha đầu mặt đỏ bừng vì còn sốt, nhưng rất nghiêm túc khoanh tay nói với ta.

Bản quân đáp: “Được, người khoẻ lại, ta sẽ cưới người.”

Trong lòng ta lại trầm nghĩ, Giang Ly và Yến Ly là một, nhưng tiểu nha đầu này có vẻ yếu đuối hơn, cũng bớt nghịch ngợm hơn, hay chính Yến Ly cũng như vậy, nhưng vì khi chúng ta ở Lăng Á chỉ luôn đối đầu với nhau, bản quân căn bản chẳng đi để ý nàng rút cục là người thế nào.

Chúng ta cứ thế, sớm tối bên nhau, chẳng mấy chốc, ba tháng đã trôi qua. Nàng đã quen với cuộc sống ở đây, cũng biết làm việc nhà giúp ta.

“Ồ yên đây, ta đến chợ một lát.”

Giang Ly gật gật đầu, ta vừa quay đi lại kéo tay áo ta, mở to mắt hỏi “Vậy bao giờ chúng ta mới thành thân?”

Ta vuốt tóc nàng “Bây giờ ta đi mua đồ cưới, được không?”

“Thật sao? Cho ta đi cùng với.” Nàng lập tức vui vẻ như con chim nhỏ, liên tục kéo áo ta “Từ lúc đến đây ta chưa được ra ngoài lần nào, mua đồ cưới cũng không được đi sao!”

Nhìn vẻ háo hức của nàng, cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong lòng ta. Nhưng ta làm vậy, chẳng phải để cho nàng được vui vẻ sao? Ta cũng không biết mình giấu giếm được bao lâu, nhưng càng lâu càng tốt. Có lẽ sau khi thành thân, ta sẽ nói cho nàng biết.

Nghĩ vậy, ta xoa đầu nàng, nói “Ta đi sẽ về ngay.”

Ta mua một tấm giá y không có hình thù gì cả, thêm một bộ hỉ phục cho bản thân, hai cái trâm cài cho nàng, sau cùng mới đi mua thức ăn.

Trên đường trở lại, ta thấy phía trước lao xao.

“Gì thế, người điên sao?”

“Có lẽ đó là người thân của nàng ta!”

“Tội nghiệp!”

Đằng trước có một đám đông vây lấy bảng tin. Trong lòng ta chùng xuống, bảng tin đó dán lệnh truy nã Trịnh Hữu và Giang Ly, những tờ giấy đó bao lâu nay vẫn thường xuyên được thay mới, triều đình ráo riết truy lùng họ.

Ta rẽ đám đông đi vào. Một bóng dáng nhỏ bé ngồi lọt thỏm giữa đám đông, hai tay ôm đầu, vai run run. Ta chết trân nhìn nàng, bỗng nhiên, Giang Ly đứng phắt dậy, đôi mắt hốt hoảng dăm lệ nhìn xung quanh, vừa thấy ta, nàng liền quay đầu bỏ chạy.

Nàng chạy, ta đuổi. Ta không thể gọi tên nàng. Nàng hét lên với ta “Đừng đuổi theo ta! Người cút đi!”

Nàng chạy, ta đuổi, đến một ngõ vắng, ta tăng tốc, tóm được nàng. Giang Ly lập tức giằng ra, gào lên với ta “Người lừa ta! Lãng Duật, người là đồ khốn nạn!”

Ta biết rằng, lúc này nàng rất đau đớn. Thật kỳ lạ, bản quân sống đến từng này tuổi, chưa từng cảm thấy trong ngực bức bối khó chịu như bây giờ. Ta giang tay muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng đưa tay, “chát” một tiếng tát ta.

“Đừng chạm vào ta! Người là đồng phạm hại chết họ, có phải hay không?”

Hai mắt Giang Ly dăm lệ, nàng hoàn toàn hoảng loạn. Ta đã sai. Sinh ra đã là tiên, ta không biết đến cảm nhận của người trần. Ta vô tình, chỉ nghĩ rằng không ngăn chặn tai họa xảy đến với họ, bởi làm vậy là cản trở công việc của Ti Mệnh, cũng nghĩ chỉ cần bảo vệ nàng là được, nhưng không nghĩ đến Yến Ly vốn rất thương người, nói gì đến nàng hoàn toàn là người trần mắt thịt như bây giờ?

Đối với ta, đó chỉ là những phạm nhân ta gặp trong kiếp số này. Đối với nàng, đó lại là thân nhân, là những người nàng thương yêu nhất.

Ta dăm dăm nhìn nàng “Không, Giang Ly, ta không phải. Ta xin lỗi đã không nói cho người biết.”

“Người nói thật không?” Nàng lưỡng lự nhìn ta. Bây giờ, nàng không dám tin ta nữa. “A Duật, từng ấy thời gian, những lời người nói với ta, có lời nào là thật?”

Ta tiến một bước về phía nàng, nàng lại lùi một bước. Ta nhìn nàng hồi lâu, không mở miệng nói, nàng cao giọng “Trả lời ta!”

“Ta không hãm hại họ, là thật. Ta sẽ bảo vệ nàng, là thật. Ta muốn cưới nàng, cũng là thật.” Bản quân chưa từng trải qua cái gì khó khăn hơn thế này. Từng lời thốt ra miệng, trong tim ta lại nhói lên. Ánh mắt của nàng vẫn hỗn loạn như thế, dường như, nàng không còn tỉnh táo nữa.

“Ta tin người. Nhưng họ chết cả rồi.” Nàng lại ôm đầu, nước mắt như mưa.

Ta nhanh chóng chạy về phía đó, đánh ngất Giang Ly, ôm nàng mang về nhà. Mặc kệ nàng hận ta hay nổi điên với ta, ta cũng sẽ bảo vệ nàng.

Đây đã là ngày thứ hai Giang Ly không nói một lời, cũng không ăn uống gì.

Nàng khi tỉnh lại, ở trong phòng mình, chắc là đẩy bàn ghế chặn cửa lại, nói nếu ta dám vào, nàng sẽ chết cho ta xem.

Ta ngồi trên giường tre ở bên ngoài, lòng như có lửa đốt. Ta vẫn qua khe cửa nhìn được vào bên trong, nàng không những cấm khẩu, tuyệt thực, còn không chớp mắt lấy một lát, giống như người mất hồn. Ta khuyên thế nào cũng không được, chỉ có thể để thức ăn nước uống trước cửa rồi vờ rời đi, nhưng nàng vẫn chưa từng động đến.

Cho đến ngày thứ tư, cánh cửa đột ngột mở ra.

Giang Ly hai mắt đỏ hoe, mệt mỏi và tiêu tụy, nhưng nàng lại tươi cười rạng rỡ với ta.

“Dù ta có căm giận ngươi đến mấy, nhưng suy cho cùng, ngươi là người thân duy nhất còn sót lại của ta, sao ta có thể rời ngươi được?”

Ta ngạc nhiên nhìn nàng, không ngờ nàng có thể tàn nhẫn như thế. Nói như vậy, càng khiến cho ta cảm thấy tội lỗi. Nàng đánh ta, đánh đến khi thoả giận, mắng nhiếc ta, hay đâm ta một nhát, chắc ta còn dễ chịu hơn thế này.

Từ ngày đó, mọi việc cứ thế trôi qua, giống như trước kia, khi Giang Ly chưa hề biết chuyện của gia đình mình. Nhưng ta biết thực ra không phải vậy. Giữa chúng ta đã kéo ra một khoảng cách rất lớn, rất xa, ta không còn là người nàng tuyệt đối tin tưởng dựa dẫm nữa.

Tưởng rằng chúng ta cứ sống như thế, cho đến ngày, một vị khách bất ngờ xuất hiện.

Lúc ấy, ta vác bó củi vào trong nhà, còn nàng đang phơi ngô ngoài sân, thì một nam nhân chậm chậm đi đến, né thoát hai mũi phi tiêu liên tiếp của ta, giơ một vật gì đó lên trước mặt Giang Ly, nàng lập tức hét lên với ta “Dừng tay!”

Ta bước nhanh lại gần, Giang Ly đã nhận lấy khối ngọc màu xanh trong tay hắn, chăm chú nhìn, đôi tay run run vuốt ve.

Bản quân đã đoán được kẻ này là ai rồi. Hai bàn tay ta siết chặt, không biết bây giờ có nên đánh hắn bất tỉnh, rồi lần nữa mang nàng đi thật xa hay không.

Nam tử áo đen kia chậm rãi tháo bỏ đầu lạt.

“Giang tứ tiểu thư, tại hạ Trịnh Hữu.”

5. Chương 5: Lời Hứa Của Ta

Đó là ngọc bội của Giang đại nhân quá cố.

Ta không biết rút cục vụ án tạo phản này, ngoài Trịnh Hữu và Giang thái thú còn có ai tham gia. Nhưng dựa vào những gì ta đã điều tra, tám phần Trịnh Hữu chính là huyết thống tiền triều, là quân vương mà Giang thái thú phò tá, đó cũng là nguyên nhân vì sao Giang thái thú muốn gả Giang Ly cho hắn.

Ta giữ vai trò thị vệ của nàng, nghiêm cẩn ôm kiếm đứng sau lưng nàng trong lúc nàng tiếp hắn.

Ta có thể cảm nhận thấy, xung quanh ngôi nhà này có không ít ảnh vệ ẩn náu, ta muốn mang nàng đi cũng không dễ dàng gì. Dù sao Trịnh Hữu cũng sẽ không làm hại nàng, vậy chờ đã.

“Tứ tiểu thư, ta nhận tín vật của Giang đại nhân, nhận lời chăm sóc tiểu thư, tìm kiếm tiểu thư đã lâu. Nay thấy có Lăng thị vệ bảo vệ tiểu thư chu toàn, ta cũng bớt áy náy.”

Mặt nàng lạnh tanh, hắn lại nói tiếp.

Trên đường áp giải cả nhà họ Giang về kinh, quan quân có dừng nghỉ, tạm giam họ ở nhà lao một huyện. Nhân cơ hội đó, Trịnh Hữu đã lẻn vào trong lao hòng cứu Giang thái thú ra, song âm mưu thất bại, Giang thái thú chỉ kịp đưa cho hắn miếng ngọc bội, giao phó Giang Ly cho hắn.

“Rút cục, phụ thân ta tại sao bị khép vào tội phản nghịch?” Giang Ly áp miếng ngọc lên ngực trái, không nhìn Trịnh Hữu.

“Thật ra... ta là thứ tử của Dụ vương Minh Hữu.” Trịnh Hữu nói xong, mặt nghiêm lại. “Ta một lòng muốn tiêu diệt tên nghịch tặc cướp ngôi, khôi phục triều Minh. Giang đại nhân hi sinh vì nghiệp lớn, đợi đến ngày thời cơ chín muồi, ta sẽ giết tên nghịch tặc, báo thù cho Giang đại nhân!”

“Vậy ngài đến đây, là muốn ta theo ngài, tìm đường phục quốc, báo thù cho cha sao?” Ta hơi bất ngờ, nàng vốn hơi ngốc lại rụt rè, bây giờ lại lạnh tanh nói những lời như vậy với Minh Hữu. Hắn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt nghiêm nghị “Giang đại nhân giao phó tiểu thư cho ta chăm sóc, quyền lựa chọn là ở tiểu thư.”

Nàng quay đầu lại, hỏi ta: “A Duật, nếu ta đã đi theo vương tử rồi, người có thể đi bất cứ đâu người muốn, không cần theo ta nữa.”

Trái tim ta chùng xuống thật sâu, sớm như vậy, đã đến lúc nàng không cần ta nữa. Không ngờ có lúc bản quân lại thất bại như thế này, bị bỏ rơi không thương tiếc.

Thế nhưng, ta vẫn không thể nào tuyệt tình với nàng.

“Vậy thuộc hạ muốn tiến tiểu thư. Nhìn tiểu thư an toàn rồi, thuộc hạ sẽ đi.”

Nàng gật đầu.

Chúng ta lên đường ngay trong đêm đó. Người hộ tống của Minh Hữu không đông lắm, chưa đến chục người, đều rất cẩn thận, nhìn qua tác phong là biết được huấn luyện kỹ càng. Chúng ta lặng lẽ đi trong đêm, nàng ở trong xe ngựa đi đằng trước, ta giục ngựa ngay sát bên. Cả đoàn người không ai nói một lời, chỉ nghe tiếng gió xào xạc, cùng với tiếng vó ngựa nhịp nhàng.

Hai mắt ta sáng lên, lập tức rút kiếm, gần như cùng lúc, ta và Minh Hữu thét lớn “Có mai phục!”

“Bảo vệ chủ thượng!” Mấy tên ảnh vệ lập tức vây lấy Minh Hữu, vậy bảo vệ Giang Ly, chỉ có ta và người đánh xe do hắn sắp xếp.

Hàng loạt mũi tên từ hai phía bắn ra, chúng ta dùng kiếm cản lại. Mấy chục tên mặc áo đen tràn ra, giao chiến với chúng ta.

Đợt mũi tên thứ hai bắn ra, là hỏa tiễn. Xe ngựa bắt lửa liền bốc cháy, Giang Ly vừa vén rèm muốn ra ngoài, ta liền kéo nàng nấp sau lưng.

Chúng đông hơn người của Minh Hữu nhiều, dần dần chúng ta bị áp đảo. Mục tiêu chính của chúng là Minh Hữu, nên phía ta cũng không quá chật vật. Ta và gã đánh xe đã hạ bốn tên rồi, nhưng chúng vẫn còn rất đông, xem ra lần này nhất định phải giết được Minh Hữu.

“Mở đường máu!” Đó là tiếng thét của Minh Hữu. Xem ra, nếu ta không đưa nàng đến chỗ hắn an toàn, hắn sẽ bỏ mặc nàng lại đây.

Một trận mưa tên lại bắn tới, dày đặc hơn hai lần trước nhiều. Kẻ cầm đầu quá tàn nhẫn, vì giết được Minh Hữu mà hi sinh cả người của chúng đang giao tranh với chúng ta. Ta xoay người ôm nàng, đưa nàng đến chỗ Minh Hữu.

Ta đi nhanh hết sức có thể, không có thời gian quay lại chặn hết tên, trên lưng ta đã trúng hai mũi tên rồi.

“Minh Hữu!” Ta quát.

“Bảo vệ Giang tiểu thư!” Hắn dứt lời, một tên ảnh vệ cúi người xuống, kéo nàng lên ngựa. Ta buông tay khỏi nàng, còn nàng hoảng hốt nắm lấy tay ta.

Ta giật tay ra khỏi tay nàng, quay người leo lên sau lưng một ảnh vệ khác. Hắn giục ngựa, còn ta cắn răng bẻ gãy hai mũi tên sau lưng.

Ta mơ màng, mơ màng nghe thấy nàng gọi tên ta. Ta hé mắt, thấy nàng nước mắt đầy mặt. Vết thương rất đau. Nàng nhìn ta, không nói nên lời.

“Người đã hứa sẽ cưới ta mà.” Giang Ly nức nở.

“Ta đã hứa bảo vệ nàng.”

“Ta không cần! Người không được chết!” Nước mắt của nàng rơi trên mặt ta, Giang Ly thì trán nàng lên trán ta, môi nàng áp lên môi ta.

Ta mấp máy môi, nói khẽ “Hãy bảo trọng.”

Lúc ta có ý thức trở lại, đã thấy mình nằm trên giường đá ở Minh phủ. Nhìn sang, thân thể của Yến Ly cũng nằm ngay cạnh. Vậy là bây giờ, ở trần gian chỉ còn mình nàng.

Ta đương nhiên có cách nhìn thấy Giang Ly. Mượn được gương như ý của Diêm vương, bây giờ ở trần gian đã qua bốn ngày kể từ ngày Lăng Duật chết.

Giang Ly mặc giá y, trang điểm xinh đẹp, nàng đang tự mình đội khăn trùm đầu.

Trong lòng ta lạnh lẽo, vậy là, nàng cuối cùng cũng thành thân với Minh Hữu. Ta úp gương xuống, không muốn xem tiếp nữa. Nhưng không biết điều gì trong lòng thôi thúc, ta lại nhìn vào gương.

Giang Ly được một tỳ nữ dẫn vào trong hỉ đường. Là hôn lễ, mà không biết vì sao không gian yên ắng đến lạ thường, không có chút không khí vui vẻ. Minh Hữu đứng đợi nàng trong hỉ đường, nhưng hắn không mặc hỉ phục. Trong lòng ta giống như có tảng đá chặn lại. Nàng bước đến trước mặt hắn, Minh Hữu liền gập đầu, thuộc hạ của hắn liền trang trọng nâng một vật gì đến đối diện nàng. Ta mở to mắt nhìn kĩ, thấy rõ rồi, tảng đá trong lòng hình như vỡ thành nhiều mảnh nhỏ sắc nhọn, khiến cho trong tâm ta rỉ máu.

Minh Hữu hoá ra là chủ hôn.

Giang Ly đã bái đường với bài vị của ta. Bài vị của Lăng Duật.

Minh Hữu hỏi nàng: “Tiểu thư đã nghĩ kĩ chưa?”

Gương mặt nàng đã mất đi vẻ non nớt, nàng kiên định gập đầu “Ta đã nghĩ kĩ rồi, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.”

Ta chạm vào mặt nàng qua gương. Giang Ly đang nằm trên giường, đã gần sáng vẫn không hề chớp mắt. Trời mưa rất to. Nàng vẫn giữ thói quen nằm sát vào trong, nghiêng về bên phải, giống như trước kia để cho ta chỗ nằm cạnh nàng khi có sấm sét. Nhưng bây giờ nàng không sợ sấm nữa, không có ta ở bên, nàng vẫn không sợ.

Nàng sau khi tiếp nhận huấn luyện, mang một danh phận khác vào trong cung biểu diễn vũ nghệ. Hoàng đế chú ý tới nàng, liền triệu nàng thị tẩm. Giang Ly tặng hắn một dao xuyên tim, cũng trúng độc trên đoản đao của hắn mà chết.

Sau đó, quân của Minh Hữu đã kiểm soát hoàng cung. Sau khi lên ngôi, hắn đã truy phong nàng làm Hộ quốc công chúa, khôi phục tước vị và truy phong cho Giang thái thú, toàn bộ Giang thị được mai táng cẩn thận. Về phần ta, ta và nàng đã thành thân, cho nên làm theo nguyện vọng của nàng, Giang Ly được chôn cất cùng với ta.

Ta trả lại gương cho Diêm vương.

“Thế nào, Thương Duật quân cảm thấy cuộc đời của phạm nhân đầy rẫy thất tình lục dục, có cảm thán chăng?” Lão hỏi.

Ta chỉ cười nhạt, nói không có. Lão chấp hai tay sau lưng “Ngài có muốn đi trước không?” Lão nhướn mày “Yến Ly tiên tử đã đến kia rồi.”

Ta không ngoảnh đầu lại, thật thà uống hết bát canh Mạnh bà, bước nhanh vào cổng luân hồi, còn nghe tiếng nàng bực tức phía sau “Sao người nói hắn đang đợi ta!”

Hì vọng lần này, ta đã hoàn toàn là một người phạm rồi, chân chính lịch kiếp, cũng không cần gặp nàng ở trần gian.

Yến Ly đuổi theo Thương Duật, cầm lấy bát canh Mạnh Bà vừa uống vừa chạy, miệng hô “Đợi ta!”

“Yến Ly tiên tử! Chậm đã!”

Quý sai cùng Mạnh Bà đều không hiểu ra làm sao, riêng Diêm vương chỉ nở nụ cười bí hiểm.

Cuộc sống ở đây quá nhàm chán, hiểm khi có đôi oan gia hay ho thế này, lão liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Yến Ly không còn thấy bóng dáng Thương Duật nữa, nàng nghiêng răng. Vừa nãy đã thấy hắn uống canh Mạnh Bà, để xem lần này nàng chinh hắn thế nào!

Kiếp trước, sau khi hắn chết, nàng đã vì hắn rơi không biết bao nhiêu nước mắt, khóc đến kiệt sức. Nhìn thấy nàng như vậy, hắn hẳn là vui lắm, hắn ta chết sớm đầu thai sớm, an nhàn nghỉ ngơi ở Minh phủ, còn mình nàng ở hạ giới vật lộn, chịu không biết bao nhiêu khổ.

Lúc này đã uống một ngụm canh, hắn chỉ quên một chút, Yến Ly ta nhất định đòi công bằng!

6. Chương 6: Thanh Mai Là Cáo

Ta đầu thai vào một thư hương thế gia, sinh ra mũm mĩm đáng yêu, là con đầu lòng, ra đời liền có chim chóc hát ca, cho nên được nâng niu như trân bảo.

Ta thăm nghĩ, Thương Duật đi trước ta, hẳn lại không nhớ gì, ta làm thế nào tìm được hắn?

Ta nhịn mãi mới không mở miệng nói ngay từ lúc mấy tuần tuổi, nhịn đến năm tháng không chịu nổi nữa, liền mở miệng “Đồ ăn của ta kinh muốn chết!” Vì vậy ta được gọi là thần đồng. Thế nhưng thần đồng ta nghĩ mãi cũng không ra cách tìm được Thương Duật, hắn đi trước ta, lại không nhớ gì, tìm hắn giữa bao nhiêu người trần thật là mò kim đáy bể.

Thế nhưng, trời không phụ lòng bản tiên tử, hắn tự mình dẫn tới cửa.

Lúc ta biết đi, liền có một phụ nhân dắt một thằng bé lớn hơn ta khoảng một hai tuổi đến, xoa đầu ta “Tiểu Yến, đây là Mục Thương nhi tử của ta, con gọi Thương ca ca đi!”

Hắn nhìn ta, gương mặt khô ngô ra vẻ chán ghét.

Lúc đó, ta đã đoán năm phần là Thương Duật rồi.

Có đánh chết ta cũng không nói lời buồn nôn như thế, liền bĩu môi “Mục Thương!”

Phụ mẫu ta sửa miệng ta thế nào cũng không được, đành để mặc ta vậy. Hài tử mà, người ta không so đo nhiều. Điệp Yến ta dù gì mới hơn một tuổi, không thể quá khắt khe chứ?

Càng lớn, Mục Thương càng đáng ăn đòn, và ta có cơ sở khẳng định hắn chính là Thương Duật: thích hoa mai, yêu chim chóc, tính tình kiêu ngạo đáng ghét.

Ví dụ hôm nay, cha hắn bảo hắn trông ta ở hậu viện, liền nói với ta “Đồ ngốc người tránh xa ta ra!” rồi lấy một nắm thóc rải cho lũ chim sẻ ăn. Ta tức mình xua hết chim đi, ta và hắn liền cãi nhau.

Mặc dù thế, hôm sau hắn đã hết giận. Ta mới mua một con vẹt, dạy nó nói “Xin chào Mục Thương, xin chào Mục Thương!”, hắn nghe thấy liền thích thú nửa ngày. Ta sẵn lòng hào phóng, tặng cho hắn luôn.

Mấy ngày sau, để đáp lễ, hắn tặng ta một con điều hình hồ điệp. Giống như Thương Duật và Lăng Duật, tên này làm điều rất khéo.

Từ đó ta với hắn hoà thuận hơn, đến năm ta ba tuổi, ta cũng phải học chữ, nhưng căn bản ta đều đã biết, cố gắng thu liễm cũng không được, chữ nghĩa chẳng thua gì Mục Thương, nhưng ta chỉ biết chữ thôi, không làm thơ ứng đối được như hắn. Thật bất công, dù ở trên trời hay dưới trần, hắn đều thông minh hơn ta, ngay cả Thương Duật bốn tuổi còn thông minh hơn ta.

Lúc hắn năm tuổi, mẹ hắn một tay ôm ta, tay kia kéo hắn “Lớn lên làm con dâu của ta được không Tiểu Yến?”

Ta còn chưa kịp trả lời, mẫu thân ta đã cười sáng lạn “Được làm dâu của tỷ là phúc phận của Tiểu Yến nhà ta.”

Mục Thương lườm ta, ta lè lưỡi làm mặt quỷ với hắn.

Dù tên này khó chịu như thế, thật ra hắn rất tốt với ta. Có lần ta vô tình làm xổng mất con hoàng yến của hắn, hắn lúc đầu rất giận ta, làm mặt lạnh với ta nửa ngày, nhưng vừa thấy ta rơm nước mắt đã mềm lòng.

Mục Thương sang nhà ta mượn sách, ngồi dựa vào gốc cây lộc vừng trong sân mở ra đọc, gương mặt còn non nớt đã rất khôi ngô đẹp đẽ, ta ở một bên hoan hỉ mở gói giấy dầu hắn đưa tới.

“Ăn nhiều ngọt như vậy, không sợ mập ú?” Mục Thương rời mắt khỏi sách, vừa nhìn ta ăn bánh bao đậu xanh hắn mang cho ta, vừa nói. Phụ mẫu cùng đệ đệ ta đều không thích đồ ngọt, vì vậy trong nhà gần như không có, đồ ngọt ta ăn đều là từ hắn, lần nào cũng mắng ta không biết tiết chế, nhưng lần sau vẫn đem đến cho ta.

Bản tiên tử quả quyết lắc đầu “Không sao, mập ú cũng tốt, đợi ta tròn xoay rồi, lẫn một cái là đến Mục phủ gặp người, không cần đi bộ nữa.” Dù ta nói như thế, nhưng thể trạng của cơ thể này không được tốt lắm, dù ta có ăn bao nhiêu gầy vẫn hoàn gầy.

Mục Thương không buồn tiếp chuyện ta, rút khăn tay lau đậu xanh dính trên mũi ta. Yến Ly ta rất vui vẻ cảm ơn hắn, lại ăn tiếp.

Mục Thương lại nhìn vào sách, bỗng dừng thở dài một tiếng, ngả người nằm lên thảm hoa đỏ thẫm, gối đầu lên cánh tay, úp quyển sách lên mặt mà ngủ.

Ta đã quen với cảnh này. Ở nhà, hắn luôn chăm chỉ nỗ lực để phụ thân hắn yên tâm. Hắn đang cố gắng làm theo ý nguyện của Mục lão gia. Ta không thông minh lắm, nhưng cũng biết, Thương Duật vốn yêu tự do khoái hoạt, vậy hắn Mục Thương không thích bị trói buộc bởi đèn sách công danh. Quãng thời gian hắn ở cùng ta, là lúc hắn được buông lỏng nhất. Một đứa trẻ bảy tuổi là ta vẫn rất tự do tự tại, phụ thân nhiều lắm bắt ta học thuộc vài ba bài thơ, học gảy đàn thêu thùa một chút, còn hắn ngày nào cũng học từ sáng tới khuya, thời gian ta gặp được hắn ít hẳn.

Nhà ta có truyền thống văn chương, đời trước có người từng làm quan đến tam phẩm, nội tổ phụ ta từng làm một chức quan nhỏ, còn cha ta đến kì thi cuối không được xướng tên bằng vàng, mấy lần đều không đỗ, lỡ dở đành về quê nhà dạy học. Còn nhà hắn vốn làm nghề buôn bán, cha hắn luôn tâm niệm thoát khỏi cái danh phú thương trên người toàn mùi tiền, cố gắng bồi dưỡng Mục Thương, mong hắn đỗ đạt ra làm quan.

Nhà hắn chỉ có độc một người con trai là hắn, mấy người thiếp của cha hắn không ai sinh được con, mời nhiều thầy về xem, ai cũng nói số của ông ta chỉ có độc đinh rồi, đâm ra Mục lão gia lại càng dồn hết tâm huyết vào hắn. Mục phu nhân luôn muốn có vài đứa con, nhưng không sinh được, có lẽ vì thế mà bà ấy yêu thương ta như con đẻ, thường gọi ta sang nhà chơi, tặng cho ta mấy thứ đồ của nữ hài tử.

Hai nhà cách nhau có vài chục bước chân, ở Mục phủ lại được tự do hơn, cho nên ta là khách quen của Mục phủ.

Mục Thương cho chim ăn xong, mới quay sang ta. Ta lúc ấy đang loay hoay ghép một cái bè bằng cành cây, sau đó đặt lá mít lên, đặt con thạch sùng mới bắt được lên đó, thả xuống hồ sen cho nó dạo chơi. Mục Thương thấy thế cau mày, nói “Người chẳng giống nữ nhi.”

Ta chống hông: “Tiểu tử ngươi biết cái gì?” Nói ra câu này cũng hơi chột dạ, hắn thật ra hơn ta rất nhiều tuổi.

Mục Thương hất hàm, dí trán ta “Ta đây lớn hơn con nhóc nhà ngươi. Ngươi xem nữ nhi không phải nên nhu mì hiền thực, thêu thùa may vá sao?”

“Cớ khô.” Ta đá vào chân hắn, khiến cho Mục Thương lùi lại một bước “Ta mới không cần làm nữ nhi như thế.”

Mục Thương phỉ phui vạt áo “Lớn lên không ai thềm lấy!”

Ta híp mắt, ôm cánh tay hắn “Không có ai lấy ta liền dính lấy ngươi!”

Không hiểu vì sao, ánh mắt Mục Thương nhìn ta lúc đó có chút kì lạ, hần tự nhiên đỏ mặt, đẩy ta ra. Thật là, từ nhỏ đến giờ chúng ta chơi chung, đụng chạm không ít lần, ngại cái gì mà ngại!

Ta lau nốt bùn đất trên tay lên tay áo hần, Mục Thương nhíu mày giật tay lại, ta vừa lẩm nhẩm hát vừa kéo cái bè vừa nẩy vào bờ, con thạch sùng lập tức chạy mất hút.

Đó là chuyện năm hần chín tuổi.

Qua một năm nữa, mẫu thân một hôm gọi ta vào phòng, dặn dò “Tiểu Yến, con và Mục Thương đều lớn rồi, không thể vô tư như lúc nhỏ nữa, con có hiểu không?”

“Con không được tự ý chạy sang Mục phủ nữa ạ?” Ta nuốt miếng bánh đậu xanh, vừa nhẹ nhàng lau miệng vừa hỏi.

“Đúng thế.” Mẫu thân xoa đầu ta “Giữ khoảng cách với nó một chút, không khéo sẽ mang tiếng con biết không?”

Ta ngoan ngoãn gật đầu.

Từ đó, ta ít sang Mục phủ hơn, nhưng được một thời gian, mẫu thân lại đồng ý cho ta qua đó. Vì Mục phu nhân sức khỏe kém đi, cho nên ta sang đó làm bạn với bà.

Lúc Mục phu nhân đi nghỉ, ta ghé qua tìm Mục Thương, thì thấy hần đang viết chữ. Ta chưa nhìn thấy chữ viết của Thương Duật bao giờ, nhưng chữ viết của Mục Thương, chẳng biết mắt nhìn của mình đến đâu, nhưng ta thấy hần viết rất đẹp.

“Ôi, Mục thiếu gia, nếu sau này làm quan đừng có mà quên ta đấy!” Lúc đó bản tiên tử mà được cáo mượn oai hùm, sống vui vẻ khoái hoạt hết đời này, có lẽ sẽ bỏ qua chuyện hần làm kiếp trước.

Mục Thương không dừng bút, còn không buồn nhìn ta “Có bánh đậu đỏ để ở góc kia.”

Ôi, hần hiểu rõ ta thật. Ta vừa ăn bánh, vừa uống trà, xong xuôi đứng dậy, phủ tay muốn đi về. Bỗng hần gọi giật ta lại ” Tiểu Yến!”

“Hả?” Một chân của ta đã bước ra ngoài cửa.

“Nếu sau này làm quan, ta sẽ cho người ăn bánh cả đời.” Hần dừng lại một lát, lại nói “Kể cả không làm quan, cũng có bánh cho người ăn.”

Ta hớn hử đáp “Nói lời giữ lời!”

Lúc ấy, ta không hiểu hết ý nghĩa của lời nói đó. Đợi đến sau này hiểu rồi, thì mọi việc đều đã thay đổi, không còn như ngày hôm nay, hần dễ dàng nói ra hứa hẹn, còn ta dễ dàng vui lòng.

Mục phu nhân càng ngày càng tốt lên. Bà vừa ra khỏi phòng đi dạo được, liền thúc giục Mục lão gia chuyện của ta và Mục Thương. Phụ mẫu ta cũng rất đẹp lòng. Bởi vậy, không lâu sau, chúng ta được hứa hôn.

Ta và Mục Thương chính là thanh mai trúc mã, kết quả thế này đã sớm lường được, ta cũng không coi là cái gì.

Năm ta mười lăm tuổi, nhìn vào gương, dung mạo giống với bản thể đến bảy phần. Mà Mục Thương cũng đã trở thành một mỹ nam, càng ngày càng đậm đậm, tuy húng cao ngạo ngày bé dường như đã biến mất.

Một ngày cuối xuân, bản tiên tử gọi hần ra ngoại thành chèo thuyền cùng ta. Kết quả sáng ra ngủ quên mất, đã chậm nửa canh giờ, ta nghĩ hần có khi đã bỏ về, ai ngờ, hần vẫn ở đó, còn đang nói chuyện với một tiểu mỹ nhân.

Yến Ly ta không khỏi bất ngờ, trong trí nhớ của ta, ngoài mẫu thân hần, tỷ nữ trong Mục phủ và bản tiên tử ta, Mục Thương chưa từng nói chuyện với nữ nhân nào cả. Ta đứng xa xa, thấy tiểu mỹ nhân áo hồng kia dịu dàng e thẹn, còn hần ta mặc bộ y phục màu lam, hai người đứng giữa cảnh đẹp gió xuân, xứng đôi cực kỳ. Trong lòng dâng lên bức tức kì lạ, ta xoay người bỏ đi.

“Tiểu Yến!” Ngay sau tiếng gọi, ta nghe bước chân đi về phía mình.

“Đến từ bao giờ?” Hần hỏi xong, không đợi ta trả lời, tiếp “Người ngủ quên phải không? Đi thôi!”

Lúc đi qua vị cô nương kia, ta để ý nàng cũng khá xinh đẹp, đôi mắt đang ngó ngang nhìn Mục Thương nắm cổ tay ta. Lúc chúng ta đi qua nàng, Mục Thương có dừng lại, theo phép lịch sự nói một tiếng “Chúng ta đi trước.”

Lên thuyền rồi, ta còn thấy ánh mắt hệt hăng của cô nương ấy nhìn theo.

Ta phe phẩy cái quạt tròn “Ấy, Mục Thương, cô nương nhà người ta có ý với người đấy.”

Hắn ngẩng nhìn ta “Liên quan gì đến ta?”

“Ôi, sao người có thể tuyệt tình như vậy!” Ta vờ cảm thán, dùng cái giọng giống như diễn xướng mà trêu chọc hắn. Ai ngờ Mục Thương lườm ta, nói “Đời ta đã dính với đồ háu ăn người rồi, người khác không có cửa.”

Ta lập tức xù lông “Ai thêm lấy người? Bây giờ ta về nói phụ mẫu hủy hôn!”

Hắn cũng trợn mắt “Không phải ta, ai mà lấy người?”

“Ta ở vậy!” Bản tiên tử quát lại.

Mục Thương đột ngột rướn người, con thuyền chòng chành làm ta phải vịn lấy thành thuyền, mặt hắn cách ta có một gang tay, tim ta đập thành thịch thịch thịch.

“Nhưng ta đây lại cứ thích dính lấy người!” Nói xong, hắn ngồi phịch vào chỗ cũ, con thuyền lại nghiêng ngả, nếu không phải ngồi trên thuyền, ta đã đá hắn rồi.

Mấy ngày sau, có đoàn tạp kỹ đi quốc đến diễn. Ta rất muốn đi xem, mà gần đây mẫu thân nói ta có hạn, không nên ra ngoài, hơn nữa phụ mẫu ta vốn không thích ta đến gần những trò náo nhiệt tạp nham như thế.

Ta đem điều này vu vơ nói với Mục Thương, hắn không nói gì, chăm chăm đọc sách của hắn. Ta cũng đã quen, không chấp hắn, sau một hồi huyền thuyên rằng ta muốn đi xem tạp kỹ đi quốc ra sao, liền trở về nhà.

Buổi chiều, Mục Thương đến tìm phụ thân ta, trịnh trọng nói “Điệp thức, gần đây trong kinh có mở một hiệu sách, cháu muốn cùng đi với Điệp Yến có được không ạ?”

Vậy là ta được ra khỏi nhà.

Bản tiên tử rất là cảm kích hắn, luôn miệng cảm ơn. Mục Thương luôn miệng dặn dò ta phải bám sát hắn, cẩn thận lạc đường hay gặp kẻ xấu thì nguy.

Thương Duật trên trời tề thật, nhưng Mục Thương này lại không đến nỗi nào.

Trong lúc xem, ta thấy vị cô nương áo hồng hôm trước chúng ta gặp ở hồ. Nàng ta đi về phía chúng ta, giọng nói ngọt như mật “Mục công tử, lại gặp rồi.” Nói rồi nàng quay sang ta, ánh mắt như nhìn kinh địch “Xin hỏi vị này là?”

Ta còn đang muốn phủi sạch quan hệ với hắn, thì Mục Thương đã choàng tay qua vai ta, không mảy may nhát đáp “Đây là vị hôn thê của ta, Điệp Yến.”

Ta suýt nữa giẫm vào chân hắn vì giật mình, hắn chưa bao giờ nói với người ngoài về quan hệ giữa chúng ta.

Ngẩng lên, thấy vị tiểu thư kia liếc ta, nói “Điệp cô nương, ta họ Phí, tên Thường Nghi, từ kinh thành về đây du ngoạn.”

Lúc giới thiệu tên tuổi, nàng ta có vẻ rất kiêu ngạo. Ta ghé tai Mục Thương hỏi khẽ “Người có biết nàng là ai không?”

Mục Thương nắm tay ta dẫn đi xa khỏi nàng, nói rằng nàng là trưởng nữ của Phí thượng thư trên kinh đô. Ta chỉ hỏi vậy, sau đó quên ngay, chỉ là không ngờ rằng nữ nhân đó sau này còn đeo bám cuộc đời ta mãi không thôi.

Qua một năm, ta đã đến tuổi cập kê, thế nên Mục phu nhân thường nhắc chuyện thành thân của ta và Mục Thương. Mục lão gia tán thành, nam nhi yên bề gia thất rồi mới lập nghiệp, đợi qua lễ đội mũ của Mục Thương sẽ định ngày tốt cho chúng ta ngay, thành thân xong rồi sẽ để hấn đi thi.

Qua lễ cập kê của ta, Mục phủ liền đưa sính lễ đến. Đúng lúc hai nhà đã chọn ngày lành tháng tốt, thì bệnh tình của Mục phu nhân tái phát, còn trở nặng. Trong cơn bàng hoàng của cả hai gia đình, bà qua đời không lâu sau đó.

Ta còn nhớ, trước khi mất mấy ngày, Mục phu nhân còn gọi ta đến bên giường, bảo ta rằng “Con đừng nhìn Mục Thương lạnh lùng vậy, nó thật ra là một đứa trẻ rất tốt tính, chỉ là không biết thể hiện ra. Nó rất thích con, Tiểu Yến.” Bà trao cho ta một chuỗi trân châu, mắt đỏ hoe.

“Con à, ta lo rằng đến ngày thành thân của các con, ta không kịp trao nó cho con nữa, con hãy nhận lấy, đây là món quà bà bà đã chuẩn bị cho con dâu từ lâu rồi.”

Ta nhận lấy, mắt cũng rơm rớm “Bá...bà bà!”

“Ngoan.” Bà xoa đầu ta, ánh mắt hết sức dịu dàng. Đúng lúc ấy Mục Thương cũng đi vào, ngồi xuống cái ghế trước giường, nắm tay mẫu thân hấn “Nương với Tiểu Yến nói chuyện gì vậy?”

“Không nói cho con biết.” Bà cười hiền, kéo tay ta đặt vào trong tay hấn “Hai con phải yêu thương nhau, biết chưa?”

Ngày đưa tang Mục phu nhân, là lần đầu tiên ta thấy Mục Thương khóc. Ta lặng lẽ ở bên hấn suốt mấy ngày, nhưng dù thế nào cũng không khóc được.

7. Chương 7: Điều Bị Tổn Thương

Một năm không gặp, nhưng ta vẫn nghe tin tức của Mục Thương. Hấn đỗ đầu thi Hương, qua thi Hội, vào thi Đình xuất sắc làm trạng nguyên.

Hôm nay, hấn sẽ về vinh quy bái tổ.

Vì Mục Thương phải để tang ba năm, nên hôn sự của chúng ta phải hoãn lại. Từ sau khi Mục phu nhân mất, Mục Thương ít khi ra khỏi phủ, cũng ít gặp ta hơn, có gặp thì hấn cũng lầm lì trầm mặc. Ngày hấn lên đường, ta liền đến tiễn hấn. Lúc đó, đã hai tháng chúng ta không gặp. Bình thường là đứa lắm mồm, mà không biết vì sao ta ghen hòng, không biết nên nói gì. Mục Thương nhìn ta chờ đợi, cuối cùng ta chỉ nặn ra được mấy chữ “Chúc may mắn.”

Mới đó mà một năm đã qua.

Trong một năm này, thư từ chúng ta trao đổi chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mục Thương viết thư trước, báo với ta trong vòng một năm hấn chưa thể về, dặn ta tự chăm sóc bản thân, không được quậy phá.

Ta theo dòng người ra đường đón hấn, bị xô xô đẩy đẩy, ta đang muốn thoát ra, thì đám đông trước mặt đột ngột tách ra, Mục Thương đã xuất hiện trước mặt ta. Hấn không nói lời nào, nhưng trong mắt ý cười sáng lạn, nắm tay ta, đỡ ta lên ngựa, bản thân ngồi ở phía sau giục ngựa đi thông thả.

“Ta nhớ nàng, Tiểu Yến.” Hơi thở của Mục Thương lướt qua tai ta, khiến ta rùng mình.

Bản tiên tử da mặt vốn dày, mà nghe những lời này cũng phải đỏ mặt. Dân chúng hai bên đường xôn xao cả lên, chỉ trở vào chúng ta.

Thu xếp mọi việc ở nhà xong, hấn lại phải trở về kinh nhận chức quan. Ta lưu luyến chia tay hấn, Mục Thương cùng cả nhà hấn sau đó chuyển đến kinh thành. Lại một khoảng thời gian trôi qua, ta và Mục Thương vẫn viết thư qua lại. Ta thật nhàm chán, nếu là trong nguyên thân, ta cần gì phải làm thế này. Mục Thương mấy năm nay có vẻ tốt lắm, từ một viên quan lục phẩm nho nhỏ trong Lễ bộ, được Lễ bộ thượng

thư nâng đỡ, có dịp được thể hiện tài năng, một lần lập công liền được thăng lên ngũ phẩm. Phấn đấu thêm một năm nữa, hẳn được thăng tứ phẩm, còn được hoàng đế vời vào cung dạy học cho bát hoàng tử.

Hắn còn gửi một bức thư cho phụ mẫu ta, nói thời hạn ba năm đã hết, xin được cưới ta. Phụ mẫu ta dĩ nhiên đẹp lòng.

Vào một ngày lành, Mục thị lang liền đến đón ta về làm vợ. Ta lúc đầu cũng hơi lo lo, sau lại nghĩ, đây cũng chẳng phải thân thể của ta, tâm tình liền thoải mái hơn nhiều.

Sau đêm tân hôn, lúc dâng trà, không biết vì sao ánh mắt Mục lão gia nhìn ta không được thiện cảm. Ta đem chuyện này nói với Mục Thương, hẳn chỉ bảo rằng do ta căng thẳng nên mới tưởng tượng ra. Ta nghĩ, từ nhỏ đến giờ Mục lão vẫn quý mến ta, hẳn là do ta tưởng tượng.

Mục Thương và ta gần như vẫn chung sống như trước kia, không có gì thay đổi. Ta và hắn sớm tối ở bên nhau, ta hầu như không nhớ đến chuyện chúng ta vốn là đang lịch kiếp.

Thái độ của Mục lão gia đối với ta không khá hơn, nhất là gần hai năm bụng của ta không có động tĩnh gì.

Một hôm, Mục lão gia gọi riêng ta đến, ông vào thẳng đề: “Tiểu Yến, con hãy nạp thiếp cho Thương nhi đi. Nhà ta chỉ có mình Mục Thương, cần nhanh chóng có cháu nối dõi.”

Ta nghe những lời này, trong lòng vừa buồn vừa giận, ta đáp “Phụ thân, xin hãy cho con nửa năm nữa thôi.”

Ông bỗng nhiên nổi xung “Ta nói cho con biết, trước kia Phí đại nhân nâng đỡ Thương nhi, đã nghĩ ý gả con gái cho Thương nhi, Phí tiểu thư tốt hơn con bao nhiêu, mà nó khẳng khẳng không đồng ý, nhất định phải cưới con. Nó còn dọa ta nếu ngăn cản nó và con, nó sẽ từ quan. Vậy mà con đến sinh một đứa con trai cũng không làm được!”

Trước trận mắng xối xả của ông, ta ngây ra. Ta không hề biết chuyện Phí thượng thư muốn gả con gái cho Mục Thương. Ta chưa kịp hoàn hồn, ông nói tiếp “Đến bây giờ Phí tiểu thư còn chưa thành thân, là vì một lòng với Thương nhi, thậm chí còn chấp nhận làm thiếp. Vậy mà con lòng dạ hẹp hòi, không biết điều chút nào. Nếu không phải vì tâm nguyện của mẫu thân nó, Thương nhi đã không...”

Ta không nghe nổi nữa, đứng lên bước ra ngoài.

Thanh âm của ông vẫn vang lên sau lưng “Nếu không chấp nhận, ta sẽ bắt Thương nhi hưu con!”

Ta đi càng nhanh, lòng tự trọng của ta cao như thế nào! Dù lúc là một con tiên hồ chưa hoá được thành người, ta cũng chưa bao giờ chịu ảm ức như vậy, hôm nay lần đầu tiên biết cảm giác tôn nghiêm của bản thân bị chà đạp, trong lòng ta giận dữ, muốn trút hết uất ức ra ngoài, nhưng lại không biết làm sao.

Ngày hôm sau, Mục lão gia mời cô tiểu thư đó đến nhà chơi.

Trí nhớ của bản tiên tử không tốt lắm, nghe họ Phí đã ngỡ ngàng, bây giờ nhìn Phí Thường Nghi bằng xương bằng thịt đứng trước mặt, cũng hơi bất ngờ. Nàng ta nhìn thấy ta, liền làm như thân thiết lắm nắm tay, gọi ta một tiếng “tỷ tỷ”.

Bản tiên tử giật tay ra, đúng lúc ấy Mục Thương cũng vào. Mục lão gia nhìn thấy hẳn liền nói “Con xem hai người hoà thuận như vậy, mau chọn ngày lành đưa Thường Nghi vào phủ.”

Phí Thường Nghi mong đợi nhìn hẳn, ta cười lạnh “Mục Thương, phụ thân nói đúng đấy, chàng hãy chọn ngày lành đi.”

Hắn lẳng lặng nhìn ta, vẻ không hài lòng. Ta chẳng biết hẳn không hài lòng cái gì, dù Phí Thường Nghi nhan sắc có kém ta một chút, vì chờ hẳn mà có quá lứa lỡ thì một chút, còn lại đều tốt mà.

“Sao vậy? Mà không, việc này ta nên giúp phụ quân mới đúng.” Bản tiên tử rất nghiêm túc nói, Mục Thương đột nhiên xông đến chỗ ta, túm lấy ta kéo đi. Đến chỗ hòn non bộ, hẳn lôi ta vào góc khuất.

“Nàng muốn làm gì?” Hẳn tra hỏi.

“Kiếm cho chàng thêm một cô vợ.” Ta cười “Phí Thường Nghi và chàng vốn rất đẹp đôi, chàng nên lấy nàng ấy ngay từ đầu.”

Hắn im lặng, ta biết đó là khi hắn tức giận. Mục Thương hít vào một hơi, có vẻ đã mất kiên nhẫn với ta, hắn thở hắt ra.

“Nàng có ý gì?”

“Phí thượng thư giúp chàng như vậy, chàng nên báo đáp ông ấy mới phải. Ta so với Phí Thường Nghi thua kém rất nhiều, còn không sinh được con cho chàng.” Ta ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn “Chúng ta ở cạnh nhau là tâm nguyện của mẫu thân chàng, nhưng chỉ cần chàng hạnh phúc, cho dù là với nữ tử khác, ta tin người cũng sẽ vui lòng.”

Mục Thương đưa tay kéo ta vào lòng, hôn mạnh lên môi ta. Hắn chưa bao giờ thô bạo như thế, còn cắn ta. Mãi đến lúc hắn buông ta ra, ta mới chỉnh trang y phục, hít một hơi thật sâu “Chúng ta hoà ly đi!”

Mục Thương trợn mắt, siết lấy hai vai ta mà lay, hắn nắm chặt đến mức vai ta đau nhức, giận dữ quát: “Điệp Yến, nàng là nữ nhân không có trái tim!”

Ta rũ mắt, không dám đối diện với hắn. Ta thật ra không rõ tình cảm của Mục Thương với mình là gì, có thể giữa chúng ta chưa phải là tình yêu, chỉ là chúng ta ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, hiểu quá rõ đối phương, quen với sự hiện diện của đối phương mà thôi. Và lại, ta đã mệt mỏi rồi. Yến Ly ta có kiêu ngạo của ta, ta đã chán cảnh xem sắc mặt Mục lão gia mà sống.

Thực chất ta rất dễ nản lòng, cũng lười biếng, thấy khó khăn liền muốn quay đầu. Giữa ta với Mục Thương, không đủ để ta bỏ công sức ra theo đuổi.

“Có chết ta cũng không hoà ly với nàng.” Mục Thương lại dùng sức, khiến ta nhăn mặt vì đau. Thấy ta không đáp, hắn buông tay, giận dữ bỏ đi.

Một tuần sau, Phí Thường Nghi vào phủ, trở thành bình thê của Mục Thương.

Ta cũng không buồn bã như ta tưởng, ngày nàng ta vào phủ, ta vẫn ăn bánh của ta, uống trà của ta, mặc cho các thị nữ nháo nhào lên, vẫn không mấy may động. Ta không để ý họ can ngăn, sai quản gia mang công việc của chủ mẫu giao cho nàng, nói ta thân thể không khoẻ, không cáng đáng nổi. Thật tốt, từ nay ta lại làm nhàn tiên, không khác ở Lăng Á lắm.

Ba ngày liên tiếp ta làm con rùa rút đầu, luôn ở trong biệt viện. Ta nghe nói Mục Thương đêm đầu đến chỗ nàng ta, nhưng không thấy một khắc lại rời đi, những đêm sau đó đều vì bận rộn ở lại thư phòng.

Đến ngày thứ tư, Phí Thường Nghi lại đến cửa.

Về lý mà nói, nàng ta phải ra mắt ta ngay ngày đầu về nhà này, nhưng bản tiên tử không quan tâm lắm, nàng làm gì mặc kệ nàng. Ở trong phủ thị lang ta vẫn có cơm ăn, quần áo mặc, tiền tiêu là được.

“Tỷ tỷ, ta muốn nói chuyện riêng với tỷ.” Phí Thường Nghi nói.

Ta bóc một múi quýt cho vào miệng, gật đầu đồng ý, người hầu liền lui hết ra ngoài.

“Tỷ tỷ, hi vọng sau này được chiếu cố nhiều hơn.” Nàng ta vừa nói xong, xem xét ta một chút, thấy ta không có phản ứng, nàng lại ngẩng cao đầu “Tỷ tỷ nên nhớ, tỷ chẳng qua chỉ là xuất thân bình dân, còn ta đây mới là người có thể giúp đỡ tướng công.”

Ta ném vỏ quýt xuống bàn, lạnh lùng cười “Thế thì đã sao? Quan trọng là ai có được lòng của chàng.” Ta nhấp một ngụm trà “Người đã quên người được vào nhà này, là do ta đề nghị với chàng ư?” Ta nhướn mày “Quyền của chủ mẫu ấy, cũng là ta không cần nữa, không cần nên mới cho người.”

“Người!” Phí Thường Nghi nghiêng rằng “Rồi sẽ có ngày người bị đuổi khỏi phủ, để xem lúc đó người có dám mạnh miệng nữa không?”

“Ôi, muội muội, đừng cay nghiệt thế.” Ta đổi tư thế ngồi “Ta là thanh mai trúc mã của chàng, là hôn thê từ thuở thiếu niên của chàng, là thê tử chính thức của chàng. Còn người, bất quá chỉ là vợ lẽ, dựa vào gia thế mà được làm bình thê, có tư cách gì mà hoa tay múa chân trước mặt ta?”

Quả nhiên nàng giận đến đỏ mặt. Bản tiên tử vốn muốn nước sông không phạm nước giếng, nàng lại có tình gây sự, ta đây không vui liền bắt nàng phải khó chịu.

Ta che miệng ho, rồi giơ cổ tay cho nàng xem chuỗi trân châu “Người xem, đây chính là mẫu thân chàng tặng cho ta, là vật dành riêng cho con dâu của người. Từ trước đến giờ, và mãi về sau này, chỉ có ta mới là con dâu của gia đình này.”

Nàng giơ tay lên, muốn tát ta. Bình thường có lẽ ta cũng tóm được tay nàng đấy, nhưng hôm nay, có lẽ vì sức khoẻ không tốt, chậm chạp đi, mà má trái của ta hứng trọn cái tát của Phí Thường Nghi.

Nàng chưa hả giận, giằng chuỗi trân châu khỏi tay ta. Từng viên, từng viên trân châu tung ra, lăn trên nền nhà.

Có tiếng quát.

“Người làm gì vậy?” Mục Thương nóng nảy nhìn Phí Thường Nghi, thấy ta một tay ôm má, hần liền quay lại quát nàng ta “Ra ngoài!”

Phí Thường Nghi sững người.

Mục Thương gỡ tay ta ra, bàn tay lạnh lẽo áp vào má ta, vẻ mặt lộ ra thương xót, ta tránh tay hần, vội vã cúi xuống nhặt những viên trân châu. Phí Thường Nghi muốn nhặt, lại bị Mục Thương quát lui. Mục Thương cũng nhặt những viên trân châu, ta thấy không còn viên nào nữa, lẳng lặng đặt vào hai bàn tay hần đang khum lại.

Phí Thường Nghi nước mắt lưng tròng “Phu quân, chàng... thiếp chỉ là...”

Hần không nhìn nàng, mà nhìn những viên trân châu trong lòng bàn tay, lại ngẩng lên nhìn ta “Trân châu này vĩnh viễn thuộc về nàng.” Nói xong liền quay đi.

Ta ho khan một tiếng, lạnh nhạt đáp “Vừa hay ta muốn trả cho chàng, hãy giữ lấy đi. Ta đã nói rồi, ta muốn hoà ly.” Ta cân nhắc một chút “Nếu chàng không muốn, vậy viết cho ta một phong thư cũng được.”

Hần quay lại nhìn ta, lời nói chém đinh chặt sắt “Ta cũng nói rồi, đến chết ta cũng không từ bỏ nàng.”

Hần bước ra ngoài, theo sau là Phí Thường Nghi nước mắt đầy mặt.

Trời càng ngày càng lạnh, ta cũng ho nhiều hơn, uống thuốc ba ngày rồi mà vẫn không đỡ.

Đã gần một tháng ta và hần không nói với nhau nửa câu, ta cũng không hỏi chuyện hần, nhưng ta biết, mấy ngày nay, ban đêm hần vẫn đến thăm ta. Bằng chứng rõ ràng nhất là, một sáng ta thức dậy, chuỗi trân châu đã trở về trên tay ta.

Hôm nay, trời có tuyết. Ta muốn ra ngoài ngắm tuyết đầu mùa, ai ngờ vừa mới bước ra vài bước, còn chưa kịp xem cảnh đẹp thế nào, ta đã ngã đi.

Lúc ta có ý thức, mơ hồ nghe thấy thanh âm “Đại nhân, bệnh của phu nhân rất khó chữa.”

Đến giọng nói quen thuộc “Bằng mọi giá phải trị hết bệnh cho nàng.” Cùng với câu nói đó, bàn tay ta được siết lại, rất ấm áp.

“Tiểu Yến!”

Ta mở mắt, cười yếu ớt với hần. Kể từ lúc đó, mọi mâu thuẫn giữa chúng ta như chưa từng xảy ra, ta cũng không nhìn thấy, hay nghe thấy cái tên Phí Thường Nghi nữa.

Nhưng mà trận ốm này của ta kéo dài rất lâu. Một tuần sau ta mới dậy được, hôm ấy Mục Thương mới lên triều.

Vài ba ngày sau ta khá hơn, vừa hay là ngày hưu mộc, ta nài nỉ mãi, Mục Thương cũng đồng ý cho ta ra ngoài, tất nhiên là có hần đi cùng.

Ta ngồi trong xe ngựa, dựa vào Mục Thương, hơ tay lên ấm lò, chợt cảm thấy cuộc sống thế này thật thoải mái, còn thoải mái hơn lúc ta luyện xong mười viên đan tăng trí tuệ. Ta giật mình, chợt nhận thấy đã khá lâu rồi mình không nhớ đến chuyện khi ở Lăng Á. Ta bật cười.

“Cười gì thế?” Mục Thương nhẹ nhàng hỏi, hôn lên thái dương ta.

“Ta đang nghĩ, hai người suốt ngày mâu thuẫn với nhau, đột nhiên bị buộc chung một chỗ trong thời gian dài, tất nhiên sẽ hoà thuận đúng không?”

“Không phải vậy.” Ai ngờ hần nghiêm túc đáp lại “Ví như hai vị công chúa trong cung vẫn luôn xung đột, hoàng thượng liền bắt họ ở chung một cung điện với nhau suốt ba tháng, kết quả hai tháng họ đã nháo hoàng cung gà bay chó sủa, suốt ngày làm phiền hoàng thượng phân xử, hoàng thượng không chịu gặp thì tìm hoàng hậu, còn cãi nhau ầm ĩ.”

Ta nhắm mắt lại, nghe hần kể xong chuyện, ta đã thiếp đi rồi. Không phải vì hần nhàm chán, mà do ta quá yếu thôi.

Sau khi trở về, bệnh tình ta tăng nặng.

Mục Thương vẫn luôn ở bên săn sóc ta, trừ khi có việc bận, hần luôn tự mình bồi ta uống thuốc.

Phạm vi hoạt động của ta chỉ ở trên giường ngủ, cùng lắm, ta chỉ có thể ngồi dậy. Giống như lần trước, Mục lão chỉ đến thăm ta vài lần, mỗi lần hỏi han ta một chút rồi đi. Ta cả gan suy bụng ta ra bụng người, có khi ông ấy mong ta chết nhanh một chút, để Phí Thường Nghi có thể làm chính thê.

Nhắc đến nàng ta, không hiểu sao hôm nay lại được vào phòng ta.

Mục Thương sáng nay đã được hoàng đế triệu kiến, hần nàng ta biết thế nên mới dám trái lời chàng.

“Tỷ tỷ sức khoẻ thế nào?”

“Còn chưa chết được.” Ta khó khăn ngồi dậy, cố giữ cho giọng nói mình cứng rắn nhất có thể.

“Xem tỷ kìa.” Nàng ta cười đến ngọt ngào “Không khéo đây là lần cuối ta gặp tỷ.”

Ta cười khẩy, ta biết lâu nay Mục Thương không hề đoái hoài đến nàng. Nàng những tưởng ta bệnh, sẽ là dịp tốt để đến gần chàng, nhưng nàng đã nhầm.

“Người sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Phí Thường Nghi kỳ hoặc nhìn ta.

“Người vẫn luôn sợ ta. Không phải vì bất an nên người mới đến nói với ta những lời này sao? Người đau lòng, nên muốn làm cho ta cùng đau lòng.” Ta khẽ thở dài.

Nàng vò chiếc khăn tay trong lòng “Cứ mạnh miệng đi. Dù bây giờ người có được sủng ái của chàng, cũng chỉ là chàng thương hại người, nể tình nghĩa bao nhiêu năm giữa hai người thôi. Một khi người chết đi, nơi này chỉ còn có ta.”

Ta ho một tiếng, lấy khăn che miệng, cẩn thận lau vết máu trên môi.

“Vậy sao?” Phí Thường Nghi sao có thể so công phu miệng lưỡi với ta. “Người nhớ rằng, chàng từng nói chuối trần châu này vĩnh viễn thuộc về ta. Vị trí của ta trong lòng chàng mãi mãi không thay đổi. Ta có chết đi, có thành tro bụi, người cũng không thay thế được.” Ta hít một hơi thật sâu, nói có chừng đó cũng làm ta mệt “Người ở lại mới là kẻ đáng thương.”

Phí Thường Nghi giận dữ nhìn ta, đột nhiên, nàng bật khóc, ôm mặt chạy ra ngoài. Ta đã quá mệt rồi, lại từ từ nằm xuống, nhắm mắt lại.

Bất kể là Mục Thương, là ta, hay nàng, đến cuối cùng, chúng ta đều bị tổn thương.

8. Chương 8: Chỉ Là Một Cơn Mơ

Chưa bao giờ ta nhớ cảm giác chạy hàng dặm trong rừng như thế này.

Ngày nào ta cũng nằm trên giường, cực kỳ buồn chán. Ta ngủ quá nhiều, đầu óc mê mang không tỉnh táo, khá chắc là lúc nào tỉnh dậy cũng thấy Mục Thương bên cạnh ta.

“Phu nhân, tuyệt tan rồi.”

Liên Nhi mừng rỡ nói với ta, ta đưa tay, ra hiệu cho nàng đỡ ta ngồi dậy. Ngoài trời hửng nắng, ta bắt giác mỉm cười.

“Mục Thương đâu?”

Liên Nhi ái ngại nói “Phu nhân, mới vừa rồi Phí phu nhân đến tìm đại nhân.”

“Ồ.” Ta chẳng lạ gì. Hôm trước Phí Thường Nghi xin về nhà mẹ đẻ mấy ngày, hẳn là khóc lóc kể lể, nên hôm nay Phí phu nhân mới cất công đến đây.

Không lâu lắm, Mục Thương đã quay lại, sắc mặt vẫn bình thường, vừa mới vào, liền tươi cười nhìn ta “Nàng tỉnh rồi à?”

Hắn cởi áo choàng, đứng trước lò sưởi một lát, rồi đến ôm ta. Ta dựa vào trong lòng hắn, hỏi khẽ “Bà ấy nói gì?”

Hắn nhìn về phía Liên Nhi, nàng liền cúi thấp đầu, ta thở dài “Chàng muốn giấu giếm ta, làm cho ta thành kẻ vừa mù vừa điếc sao?”

“Không phải vậy.” Hắn thở dài, vuốt tóc ta. “Cũng không có gì, chỉ là đưa Phí Thường Nghi về đây.”

Ta không hỏi nữa. Đẳng nào hắn cũng sẽ nói dối ta.

Sáng hôm sau, lúc Mục Thương lên triều, Mục lão đến tìm ta.

Ông nghiêm nghị ngồi trên ghế, mở lời “Tiểu Yến, ta biết nói những lời này thật có lỗi với con, nhưng con đang chặn đường thăng tiến của Thương nhi.” Ông lắc đầu “Hôm qua Phí phu nhân đã đến đây, con hẳn đã hiểu ý ta rồi.”

Ta chưa chút đáp “Vậy phụ thân muốn con làm thế nào đây? Người đừng lo, người sắp chết như con có thể giữ chàng bao lâu nữa chứ?”

Ông ta không nói gì, chỉ nhìn ta, lắc đầu bỏ đi.

Bệnh ta trở nặng. Lồng ngực ta đau nhức, hít thở khó khăn, mọi thứ xung quanh đều mơ hồ, rõ ràng nhất chỉ có bàn tay Mục Thương nắm tay ta.

“Tiểu Yến, cố lên.”

Ta nghĩ, cảm nhận của hắn bây giờ chắc không khác cảm nhận của Giang Ly lúc Lăng Duật chết.

“Tiểu Yến, đừng đi. Xin nàng.” Giọng hắn nghẹn lại, vẻ tê tâm liệt phế trên mặt khiến cho ta càng khó thở. Ta giật mình thấy có gì đó lạnh lạnh trên mặt, hình như là nước mắt. Của ta.

Ta mệt quá, không nghĩ nổi nữa, mí mắt nặng trĩu, dần dần khép chặt lại.

Lúc tỉnh dậy, một tên quỷ sai đã đứng đó, cách ta có vài bước, đưa cho ta một tấm gương “Diêm Vương bảo ta đến hỏi người, có muốn xem Thương Duật quân dưới trần không?”

Bản tiên tử đón lấy tấm gương, ngẩn ra mắt một lúc mới định thần lại, nhìn vào trong gương.

Mục Thương ôm lấy thân thể đã lạnh của Điệp Yến, không cho ai lại gần. Kể cả Mục lão có đến mắng mỏ, hắn vẫn vậy, cơ hồ đã hoá thành kẻ điên. Mãi đến khi cha mẹ Điệp Yến tìm đến, cha ta xông vào nhấc móc hắn, đánh hắn, cướp ta đi, hắn mới chịu buông tay, đưa Điệp Yến về quê chôn cất.

Sau tang lễ của Điệp Yến, hắn xin hoàng thượng cho đi sứ, trước bốn chín ngày của Điệp Yến mới quay lại. Lúc trở về, người đã gầy đi mấy vòng, khiến cho Phí Thường Nghi không cầm được nước mắt, Mục lão không ngừng ca thán “Vì một nữ nhân, việc gì phải khổ như thế!”

Mục Thương chẳng nói chẳng rằng, hết một trăm ngày ta, từ quan, bỏ đi biệt xứ. Mục lão đau buồn, trở về quê cũ sinh sống. Về phần Phí Thường Nghi, sau khi khóc hết nước mắt, cha mẹ khuyên thế nào cũng không nghe, không chịu về nhà, mà theo Mục lão về quê sống. Kể ra, nàng ta cũng thật đáng thương.

Đến ngày giỗ đầu của Điệp Yến, Phí Thường Nghi đợi sẵn ở mộ ta, quả nhiên gặp được Mục Thương. Nàng khóc “Phu quân, phụ thân bị bệnh nặng.”

Không lâu sau khi hấn trở về, Mục lão mất, chỉ có một tâm nguyện là Mục Thương và Phí Thường Nghi sinh cho ông một đứa cháu nối dõi tông đường.

Ta chạm vào mặt hấn qua gương. Mục Thương không khóc. Ta nhớ trong tang lễ của Điệp Yến hấn cũng không khóc. Hấn ta cứng rắn thật. Hấn đưa cho Phí Thường Nghi một phong hưu thư, nói “Hãy trở về đi, ở đây”- hấn chỉ vào khu mộ Mục gia, chỗ chôn Điệp Yến “Chỉ có chỗ của nàng ấy.”

Về mặt Phí Thường Nghi đủ để ta biết, nàng đã chết tâm thật rồi. Giờ ta mới phát hiện, thì ra hấn cũng rất tàn nhẫn.

Không bao lâu sau, chừng hai tuần, hấn bị giải về kinh xử tử, tội biển thủ quốc khố.

Hoá ra là, khi hấn chưa cưới Điệp Yến, Lễ bộ thượng thư rất giận vì hấn từ chối con gái mình, lại chứng kiến Phí Thường Nghi tuyệt thực xanh xao, một khóc hai nháo ba thất cổ, Mục Thương mặc cho ông ta nói xa gần thế nào hấn cũng không bằng lòng, song Mục Thương từ chối tiểu thư lá ngọc cành vàng vì cô nương bình dân là ta đây, cho nên ông ta dọa dẫm hấn, không ép được hấn lấy nàng, liền đặt điều kiện với hấn. Nếu Mục Thương muốn bảo vệ ta và gia đình ta, hấn phải giúp ông ta biển thủ một vạn lượng bạc trong lúc tổ chức sinh thần công chúa.

Bây giờ, hấn hưu Phí Thường Nghi, ông ta chẳng còn lý do gì tha cho hấn.

Mục Thương biết vậy mà vẫn làm.

Lúc đao phủ giương đao lên, trên mặt Mục Thương vẫn bình tĩnh thản nhiên, hấn nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết. Ta chăm chăm nhìn, lúc lưỡi đao chém xuống, ta rùng mình đánh rơi gương, một làn khói lập tức hiện ra, quần dưới chân ta, Diêm Vương hiện nguyên hình, một tay cầm gương, tay kia vuốt chòm râu dài “Bất cần, bất cần quá!”

Ta lau nước mắt, lại cười hỏi ông ta “Ngài biết ta không uống canh Mạnh Bà phải không?”

9. Chương 9: Không Ai Nợ Ai

Diêm Vương không đáp, chỉ cười cười nhìn nàng, Yến Ly trong lòng phát bực, từng nghe Diêm vương này là một trong những vị thần không nghiêm chỉnh nhất, quả không sai. Lão cầm gương biến mất, nàng phát phát tay, quyết định đi ngắm hoa bỉ ngạn.

Hoa bỉ ngạn đỏ thắm như máu, nàng lững thững đi dọc theo lối đi giữa rừng hoa, đi ngược lại với nàng có vài chục linh hồn, Yến Ly hờ hững nhìn họ, chợt phát hiện ra một gương mặt quen thuộc.

Mục Thương.

Nàng nép vào một bên quan sát hấn. Gương mặt hấn trống rỗng, chậm rãi đi giữa rừng hoa. Đi hết con đường này, hấn sẽ trở về làm Thương Duật.

Yến Ly vẫn lang thang ở đó, đến hết đường rồi đi ngược lại, lúc đến cổng luân hồi, lại được thông báo Thương Duật có việc khẩn bị nữ thần Nguyệt Cát gọi trở về, đã được Ngọc đế chấp thuận, để giải quyết xong việc này sẽ tiếp tục chịu phạt. Đám quỷ sai nói, hấn trở về vì hôn sự giữa Lăng Á thần cung và Tây Hải Long cung, đích thân thể tử của Tây Hải Long vương đến Lăng Á vì muội muội Ngọc Linh công chúa ra mặt.

“Hoá ra là thế à.” Nàng lẩm bẩm.

“Công chúa Ngọc Linh đó nghe nói rất xinh đẹp.” Một tên quỷ sai vuốt cằm.” Nhưng Yến Ly tiên tử đây thuộc Hồ tộc, nhất định là đẹp hơn nàng.”

Yến Ly nhún vai “Ta đẹp hơn hay không có liên quan gì?”

Chúng không đáp lời ta, lại nói ” Ấy, ta không nhớ nghe được từ ai, trước kia Thương Duật quân ngao du khắp tứ hải bát hoang, một lần làm khách Tây Hải Long cung, công chúa Ngọc Linh từ đó đã ngưỡng mộ ngài, không, phải nói là si mê.”

Yến Ly nghe chúng nó, lơ mơ nhớ ra mình cũng từng nghe chuyện này.

“Nàng chủ động bày tỏ, kết quả bị Thương Duật quân từ chối, khóc lóc suốt ba ngày khiến cho tôm cá ở gần cũng phải tránh xa, Long vương Long hậu, cả thế tử vì nàng xót ruột, cũng từng đề cập với Thương Duật quân, kết quả ngài thẳng thừng từ chối, nói còn chưa muốn thành gia, sau đó bỏ đi, từ đấy kể cả Tây Hải có mời, ngài cũng không thèm ghé nữa.”

“Đó là chuyện ba mươi năm trước, biết đâu ngài mềm lòng rồi thì sao?” Chúng cười cợt, lại tiếp “Mà lần này, là thế tử dẫn công chúa đến, đem chuyện này tâu lên nữ thần Nguyệt Cát, vậy ắt do người làm chủ.”

Yến Ly thực sự không đoán được hôn sự này sẽ đi đến đâu, cũng không muốn biết, không muốn quay về Lăng Á xem vị công chúa gì gì kia. Một ngày, hai ngày rồi mười ngày trôi qua, Thương Duật vẫn không trở lại, Yến Ly không cần suy đoán, cũng nghe lũ quỷ đồn ầm lên là hôn sự đã định rồi. Hẳn là vậy, hẳn lâu như thế không quay lại, là vì phải thu xếp mọi chuyện trước đã.

Sang ngày thứ mười một, Yến Ly rời khỏi địa phủ.

Nàng hoá thành nguyên thân, trở lại cánh rừng lúc trước mình từng ở, chui vào trong hang, lặng lẽ ngắm mưa rơi.

Trước kia, không lâu sau khi mẹ sinh ra nàng, có một lần bà ra khỏi động kiếm mồi, sau đó không thấy bà trở lại nữa. Cáo con Yến Ly lúc đó chờ từ sáng sớm đến khi mặt trời lặn, liền đi tìm mẹ, thì thấy mẹ nằm bên bờ suối, đã tắt thở từ lâu.

Từ đó nàng luôn luôn cô độc. Cho đến tận khi được nữ thần Nguyệt Cát đưa về, nàng chỉ có một mình. Lạc Lạc có lần từng nói, ai cũng chỉ thấy nàng may mắn được Nguyệt Cát nhận nuôi, lại không biết trước kia nàng đã từng khổ cực thế nào. Đối với Yến Ly, bây giờ những chuyện đó đã qua lâu lắm rồi, nàng cũng đã quen hơn việc có những người khác ở xung quanh. Nhưng Yến Ly chưa bao giờ yên tâm, nàng vẫn luôn sợ hãi sẽ có một ngày mình lại đơn độc như trước. Thực ra làm Giang Ly hơi ngốc cũng tốt, dám yêu dám hận. Còn Điệp Yến lại lạnh lùng, không dám toàn tâm toàn ý, cũng không chịu tin tưởng, kết cục là ai cũng tổn thương. Hai con người này đều là nàng, mà cũng không phải nàng.

Qua hai mươi ngày, Yến Ly mới quay về địa phủ.

“A, Yến Ly tiên tử, ta còn tưởng người không muốn đi lịch kiếp nữa.” Một tên quỷ sai thấy nàng liền nhanh miệng “Người muốn đi luôn hay không?”

“Thương Duật đâu?”

“”Thật ra là...” Hắn gãi đầu gãi tai “Lúc đó trực ở đây là tên khác không biết chuyện, Thương Duật quân đến đây không thấy người, tưởng là người đi trước nên vội vã vào cổng luân hồi, đã đi được mấy ngày rồi.”

Yến Ly thở hắt ra một tiếng, đỡ trán, quỷ sai liền bảo “Dù sao thì, người cũng đâu bắt buộc phải theo ngài ấy?”

Yến Ly lẩm bẩm “Nói rồi phải giữ lời.” Nói xong liền đi một mạch đến chỗ Mạnh Bà, uống hết bát canh rồi vào cổng luân hồi.

Ở trong hoa viên trắng lệt, có một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần, nàng mặc y phục hoa lệ, ngồi trên lan can của nhà thủy tạ giữa hồ sen, ngắm người.

“Công chúa điện hạ, xin người đừng nghĩ quẩn!”

“Công chúa, người hãy bước xuống đi!”

Cung nhân đứng xem sợ hết hồn, trái tim nhảy vọt lên cổ họng, lại không dám tiến lên, sợ công chúa sẽ nhảy xuống, cũng không dám dùng vũ lực với nàng, nếu như công chúa bị thương dù chỉ chút ít, mười cái đầu của họ cũng không đền nổi.

“Người đâu, mau mời hoàng thượng và thái hậu!”

Nữ tử kia giống như không nghe thấy gì, mặc kệ hỗn loạn sau lưng, người hơi nhích về phía trước, lập tức cung nhân theo hầu lại thót tim “Điện hạ!”

“Hoàng thượng giá lâm!”

Một nam nhân long bào vàng rực đi tới, dừng lại sau lưng vị công chúa kia vài bước chân, nắm tay siết chặt, gương mặt căng thẳng, song tiếng nói lại hết sức dịu dàng “Hoàng muội, ta đỡ muội nhé.”

Nàng không quay đầu, lạnh nhạt nói “Huynh đâu cần ta nữa.”

“Muội đừng nói vậy, sao ta có thể không cần muội?”

“Huynh chẳng phải muốn đẩy ta đến Tinh Mộ? Chi bằng để ta chết đi. Có chết, ta cũng muốn chết ở đây.”

“Đoan Mộc Yến Ly, ngươi làm cái gì!” Sau tiếng quát giận dữ đó, là tiếng hành lễ của hạ nhân “Tham kiến thái hậu nương nương.”

“Ngăn thái hậu lại!” Đoan Mộc Kiến Thành gấp giọng, đoạn từ từ chìa tay về Phía Đoan Mộc Yến Ly, ai ngờ, nàng đột ngột quay đầu lại, tuyệt vọng kêu lên “Đừng đến đây!”

Đoan Mộc Kiến Thành siết chặt nắm tay, trong mắt lộ ra đau đớn giãy dụa.

“Yến Ly, con thân là công chúa của Diên Hải, phải lấy đại cục làm trọng.” Thái hậu không vì đau khổ của nàng mà dao động, ngược lại nghiêm khắc nói.

Đoan Mộc Yến Ly vẫn chăm chăm nhìn Đoan Mộc Kiến Thành. Tiên đế có một nhi tử duy nhất và năm nữ nhi, Đoan Mộc Kiến Thành và Đoan Mộc Yến Ly là hai hậu duệ nhỏ nhất của tiên đế, là huynh muội cùng cha khác mẹ, nhưng từ lúc bé đã thân thiết với nhau. Sau khi Đoan Mộc Kiến Thành đăng cơ, sủng ái đối với vị muội muội này chỉ tăng chứ không giảm, đến nỗi người ta nói thời gian hoàng đế ở cạnh ngũ công chúa còn nhiều hơn ngài ở hậu cung.

Đoan Mộc Kiến Thành nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, tấm lưng khoác long bào quý khí tốt cùng đột ngột đổ xuống.

“Thành nhi!” Thái hậu không nhịn được kêu lên.

Đoan Mộc Kiến Thành quỳ xuống, sống lưng luôn cao ngạo thẳng tắp dường như đang gánh sức nặng ngàn cân: “Hoàng muội, là do trẫm bất tài, trẫm vô dụng, không bảo vệ được muội.”

“Đúng vậy.” Yến Ly chưa chút cười “Vì huynh không có khả năng, cho nên mới cần tiểu nữ tử ta đổi lại yên bình cho Diên Hải.”

Thái hậu tức giận định mở miệng lại thôi, không khí trong phút chốc tĩnh lặng như tờ.

Bảy ngày sau, ngũ công chúa Đoan Mộc Yến Ly nhận phong hào Vinh Thành công chúa, người sáng mắt đều thấy rõ tâm ý của hoàng thượng, song, công chúa vẫn như cũ nhốt mình trong tấm cung, ai cũng không chịu gặp, chỉ sai người chuyển lời đến hoàng thượng rằng “Thần muội sẽ không nuốt lời, xin hoàng huynh đừng lo lắng.”

Ba ngày sau đó, nàng áo đỏ lộng lẫy như tiên, phong phạm thiên chi kiêu nữ ngời ngời bước lên kiệu hoa, cùng đoàn ba ngàn người hộ tống lên đường đi Tinh Mộ. Hoàng đế tiễn nàng đến cổng thành, có người nói, lúc kiệu của công chúa đi khỏi cổng, người ta thấy mắt ngài đỏ hoe.

Hoàng đế Tinh Mộ nhường ngôi cho thái tử, còn hơn tháng nữa sẽ đến lễ đăng cơ, cùng lúc sẽ phong phi cho Vinh Thành công chúa. Tinh Mộ có lệ, ngoại tộc không thể làm chính cung, vì vậy chỉ có thể ủy khuất công chúa làm phi, bù lại, đại điển phong phi diễn ra cùng lễ đăng cơ, xem như cho Diên Hải mặt mũi. Người Diên Hải biết vậy, trong lòng khó tránh khỏi uất hận, có trách, chỉ trách tân đế mới đăng cơ còn non kém,

không so được với thái tử sắp lên ngôi của Tinh Mộ vừa anh minh cơ trí, lại thiện chiến có tiếng khắp đại lục, đối với Diên Hải như hổ rình mồi.

Ngũ công chúa xinh đẹp vô song, ngũ công chúa lương thiện yêu dân của họ, cứ thế sang xứ người chịu khổ.

Đoan Mộc Yến Ly ngồi trong kiệu hoa, giật phất khăn trùm đầu xuống.

“Công chúa điện hạ!” Cung nữ Mộc Tâm thấp thỏm nhìn nàng.

Yến Ly đặt tấm khăn sang một bên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đến giọng nói cũng không lộ ra một tia cảm xúc: “Ta chỉ muốn dễ thở thôi.”

Thật ra nàng đã nghĩ kỹ rồi. Đoan Mộc Kiến Thành đã vô tình, thì đừng trách nàng vô nghĩa. Nàng nhất định sẽ bỏ trốn. Tinh Mộ làm khó ư? Nàng chẳng quan tâm. Nàng lo cho bọn họ, vậy ai đến thương nàng đây? Yến Ly nàng lần này, sẽ ích kỷ.

Tối hôm đó dừng ở dịch quán, Yến Ly nhìn Mộc Tâm đã ngủ say, liền rón rén mở cửa sổ. Nàng đã chuẩn bị trước một cái thang dây, đối với nàng công chúa nổi tiếng nghịch ngợm như Yến Ly, trèo xuống chẳng có gì là khó.

Chỉ là, vừa mới trèo được một phần ba, nàng nghe thấy thanh âm lạnh lùng như dao vang lên “Công chúa nửa đêm đi đâu vậy?”

Yến Ly trong lúc hốt hoảng bước hụt, cứ thế rơi xuống.

Nàng không rơi xuống đất, mà rơi thẳng vào trong vòng tay nam tử bí ẩn đó. Đôi mắt Yến Ly chạm đến đôi mắt lạnh lùng đó, nàng lập tức không rét mà run. Hắn ta mang mặt nạ, một chiếc mặt nạ màu bạc điêu khắc tinh xảo che hết nửa khuôn mặt. Bạc môi lần nữa mấp máy, hắn buông tay, Yến Ly loạng choạng suýt nữa thì ngã.

“Người là ai?”

Giọng nói của hắn trầm trầm “Ta là ai không quan trọng,” nửa câu sau thêm vào châm chọc “Quan trọng là công chúa muốn đi đâu lúc khuya khoắt thế này?”

Yến Ly sững người, có lẽ đây là thích khách muốn phá hoại giao hảo hai nước. Nghĩ kỹ, lá gan lại lớn lên, nàng hất mặt “Muốn chém muốn giết tùy người.

“Muốn bỏ trốn sao?” Giọng nói hắn không lộ ra tâm tình gì, túm lấy Yến Ly, mũi chân nhẹ điểm, đã vững vàng đứng trên lan can ban công tầng hai, ném nàng xuống như ném bao cát, lạnh giọng cảnh cáo “Nên nhớ, công chúa lúc nào cũng bị giám sát, nếu như để ta thấy công chúa có hành vi không hợp lẽ lần nữa, đừng trách ta độc ác.”

Yến Ly vì lời nói của hắn rung mình, ngồi ngây người trong phòng đến sáng.

Đáng sợ hơn là, ngày hôm sau, nàng gặp lại nam nhân đeo mặt nạ đó.

“Công chúa điện hạ, đây là người sẽ hộ tống người từ đây.” Sứ thần cung kính hành lễ với kẻ đeo mặt nạ đang ngồi trên lưng ngựa, đoạn nói với nàng, sắc mặt có chút cổ quái.

“”Vì sao hắn lại đeo mặt nạ?” Nàng không nhận được tò mò hỏi.

Vị sứ thần kia cúi đầu thật thấp, nhìn sang tên nam nhân kia, có vẻ dè dặt ý của hắn.

Hắn ta không trả lời, thuộc hạ bên cạnh nhanh miệng đáp “Công chúa điện hạ, nói ra thì rất dài dòng, nhưng Dịch Vãn tướng quân từ xưa đến nay ra ngoài đều đeo mặt nạ như vậy, công chúa bỏ quá cho.”

Yến Ly từ đó đối với hai chữ “Dịch Vãn” sinh ra kiêng dè cùng sợ hãi.

Yến Ly đang dựa lên gối mềm trong xe ngựa, cửa xe đột ngột bị mở ra, đập vào mắt nàng chính là mặt nạ lạnh như băng kia.

“Dịch tướng quân? Sao người lại vào đây?” Mộc Tâm lên tiếng trước.

Dịch Văn khoanh tay ôm kiếm, ngồi xuống đối diện Mộc Tâm, lạnh lùng đáp “Ta phải bảo vệ công chúa.” Nói xong liền liếc qua Yến Ly. Nàng rùng mình, cái gì mà bảo vệ, rõ ràng là canh chừng nàng.

Kể từ lúc đó, hắn ta gần như không rời mắt khỏi nàng dù chỉ một khắc.

Buổi tối mấy ngày hôm sau, nàng vừa từ tịnh phòng lên ra, đã thấy hắn ngồi trên nóc nhà, nhếch môi cười nói “Công chúa, ra kia là cánh rừng, có nhiều thú dữ lắm đấy.”

“Sao lại là người!” Đoan Mộc Yến Ly tức đến giậm chân “Người luôn luôn theo dõi ta?”

“Đó là nhiệm vụ của ta.” Hắn cười đến đáng ăn đòn, lại túm Yến Ly ném vào trong phòng, vừa đặt chân xuống đất, nàng đã quay đầu mắng “Cứ đợi đấy, có chết ta cũng không thèm lấy thái tử của các người.”

“Vậy sao?” Dịch Văn quay ngoắt lại, toàn thân toát ra tà khí làm Yến Ly hoảng sợ, hắn tiến một bước, nàng lại lùi một bước, lắp bắp “Người muốn làm gì!”

Hắn đột ngột bước nhanh đến, đẩy ngã nàng xuống giường, Yến Ly hoàn toàn hoảng sợ, không nói nên lời.

Dịch Văn cúi thấp đầu, đến mức tóc mai của hắn rủ xuống mặt nàng, giọng nói trầm trầm lạnh lẽo “Ta chỉ cảnh cáo công chúa hai lần thôi.”

Nữ nhân này, ngày đầu tiên hắn gặp nàng, lẽ ra nàng phải chết, nhưng hắn thấy nàng thú vị, cho nên mới giữ lại chơi, làm sao có thể để nàng tùy ý chạy mất?

Ngày hôm sau, đi được một đoạn, Dịch Văn liền nhắm mắt ngủ. Xem hơi thở đều đặn của hắn, Mộc Tâm lại đang ở bên ngoài, nàng liền mon men lại gần, đưa tay muốn tháo xuống mặt nạ của hắn. Thế nhưng sắp sửa chạm vào, hắn ta lại mở mắt, đôi mắt sáng quắc đầy vẻ cảnh giác, bàn tay chế trụ cổ tay nàng, hắn dùng sức kéo mạnh một cái, để Yến Ly ngồi trên đùi hắn. Nàng giãy dụa, song tay kia của hắn đã ôm chặt lấy eo nàng, Yến Ly không còn đường thoát.

“Công chúa thật là tò mò.” Hơi thở nóng rẫy của Dịch Văn phả vào tai nàng.

“Người buông ra!” Sức nàng căn bản không đo được với hắn ta.

“Công chúa muốn xem ư? Không sao, công chúa sẽ sớm được thấy.” Hắn ta thì thào, từ từ nói lỏng vòng tay.

Yến Ly vừa giận vừa thẹn, nàng lớn như vậy mới chỉ có phụ hoàng và hoàng huynh dám thân cận, hắn ta lại... Đào tạo ra được thuộc hạ như thế này, thật không biết thái tử Nạp Lan của hắn còn điên đến mức nào nữa.

“Thái tử của người là người thế nào?” Yến Ly khoanh tay “Ta được biết ngài ấy cưới thái tử phi từ một năm trước, thái tử phi lại là người thế nào?”

Dịch Văn nhìn nàng, hỏi lại “Vậy công chúa còn nghe nói những gì?”

“Ta nghe nói thái tử các người văn võ song toàn, anh dũng thiện chiến.” Yến Ly hơi bĩu môi, mặc kệ hắn có tốt như thế nào, đã có nữ nhân khác, nàng tuyệt đối không cần.

“Đúng là như vậy.” Trên mặt hắn lộ ra chút vui vẻ hiếm có.

“Vậy còn thái tử phi?”

Gương mặt mới sáng lên một chút lập tức sa sầm “Ta không biết.”

Qua nửa tháng, tới biên giới Tinh Mộ, quân đội hộ tống của Diên Hải liền rút về. Vẫn chưa tìm ra cách bỏ trốn, Yến Ly như ngồi trên đống lửa.

Nhìn Dịch Văn ngồi cách mình không xa đang lim dim mắt, Yến Ly không khỏi cảm thán. Nam nhân này tuy nàng không thấy rõ mặt, nhưng chắc chắn là một mỹ nam. Đôi mắt hoa đào, sống mũi cao thẳng, làn da mịn màng không kém gì nàng, cả hàng mi dày rậm kia nữa. Lúc nhắm mắt, hắn ta trông hiền hoà hơn nhiều.

Đột nhiên, xe ngựa thắt gập, Yến Ly liền nhào thẳng về phía trước. Những tướng sắp sửa nằm úp sắp trên sàn, thì một cánh tay đã vững vàng ôm lấy nàng.

“Có mai phục!”

Yến Ly vừa ngồi trong lòng Dịch Văn, một ánh sáng lạnh lẽo lướt ngang tầm mắt nàng. Kinh hoàng nhìn sang bên kia, một mũi tên đã xuyên qua cửa sổ chỗ nàng và Dịch Văn đang ngồi, cắm vào thành xe phía bên kia.

“Công chúa!” Mộc Tâm vội vã lao vào, đến bên người nàng.

“Bảo vệ xe ngựa!” Tiếng hô ở ngoài vang lên khiến cho nàng càng sợ hãi.

Dịch Văn đẩy nàng vào góc, liên tiếp những âm thanh phập phập vang lên, tiếng đao gươm leng keng ở ngoài chất chúa. Thần sắc trên mặt Dịch Văn vẫn không đổi, Yến Ly nghiêng chặt rằng, cố ổn định tâm tình, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay áo hắn.

Một lát, tiếng đao kiếm dần ngớt. Dịch Văn quay đầu muốn trấn an Yến Ly, không ngờ xe ngựa rung mạnh, đổ nhào về phía trước. Rầm một tiếng, hắn chỉ kịp ôm nàng vào trong ngực, cả ba người trong xe văng ra ngoài.

10. Chương 10: Mắc Bẫy

Dịch Văn ôm Yến Ly văng ra ngoài, hai người chưa kịp nhìn rõ, một mũi kiếm đã đâm tới, hắn ôm nàng lăn một vòng, mũi kiếm liền lướt qua eo Yến Ly, đứt lớp ngoại bào. Dịch Văn chưa kịp trở tay, lại mũi kiếm khác đâm tới, rõ ràng, mục tiêu của chúng là nàng chứ không phải hắn.

Là ai... người được lợi nhất nếu hôn ước này thất bại ngay trước lễ nhường ngôi, rất có thể là người Nguyên Lăng và Tây Linh, bọn chúng vốn đang muốn cùng Diên Hải liên kết lại, hình thành thế cân bằng với Tinh Mộ.

Mũi kiếm cách trái tim Yến Ly có vài phân, máu trong người nàng toàn bộ đông cứng lại, xem ra hôm nay phải bỏ mạng tại đây.

Nhưng mũi kiếm không chạm được đến nàng. Hồi lâu không cảm thấy đau đớn, Đoan Mộc Yến Ly mở mắt, khiếp sợ nhìn bàn tay Dịch Văn chảy máu ròng ròng, trong tay vẫn còn nắm mũi kiếm.

“Mau, bảo vệ điện hạ!”

Bên kia hắc y nhân đã bị giải quyết gần hết, thực ra thị vệ của thái tử Tinh Mộ cử đi đều rất giỏi, chỉ là vừa nãy họ bị đám người kia quấn chân, không thể chạy đến bên này.

Sau tiếng quát đó, rất nhanh xung quanh ba người Dịch Văn, Đoan Mộc Yến Ly và Mộc Tâm đã có một vòng tròn người thủ hộ.

Đoan Mộc Yến Ly run run nắm lấy bàn tay Dịch Văn, mặt tái mét “Sao, sao lại là máu màu đen...”

Dịch Văn sắc mặt sớm không còn chút máu, hắn tự điểm huyết bản thân vài cái, Yến Ly sợ hãi kêu “Kiếm có độc! Dịch Văn trúng độc!”

Ngay sau khi bọn họ được đưa về nơi an toàn, rất nhiều người được huy động đến chữa trị cho Dịch Văn, còn Yến Ly ở trong một căn phòng được canh phòng cẩn mật, đến con ruồi cũng khó lọt. Nghe nói đây là phân phó của hắn ta trước khi bất tỉnh. Tên nam nhân mặt sắt này, đến thập tử nhất sinh còn không quên coi chừng nàng!

Nhưng mà, hắn vì bảo vệ nàng mà bị thương sống chết chưa rõ, lúc này nghĩ đến chuyện bỏ trốn cũng quá không có tính người đi?

Yến Ly muốn đi xem tình hình Dịch Văn, nhưng người canh cửa mềm không ăn cứng không ăn, nói thế nào cũng không chịu để nàng đi nhìn hắn một chút. Yến Ly cứ thế cả đêm trần trọc không ngủ được, đến sớm hôm sau nghe toàn bộ thân vệ của thái tử đã đến tiếp ứng.

“Năng lực của mấy kẻ này thật đáng nể, ta không thể không khen ngợi thái tử.” Đuan Mộc Yến Ly nói xong, lại nằm vật ra giường “Không biết thương thế hãn như thế nào rồi? Bao giờ chúng ta sẽ lại lên đường?”

Trải qua ba ngày, Yến Ly vẫn không hề hay biết tình hình của Dịch Văn thế nào.

Mộc Tâm đang định ra ngoài hỏi thăm, thì bên ngoài vang lên tiếng nói khê “Không biết bây giờ điện hạ có muốn đến xem Dịch tướng quân không?”

“Bản cung đi.” Nàng nhanh chóng đáp lại, theo người nọ đến phòng Dịch Văn.

Hắn khoác một bộ tằm y, nửa nằm nửa ngồi trên giường, vẫn mang mặt nạ màu bạc, khiến cho nàng nuôi tiếc không thôi, cứ tưởng trong tình trạng này sẽ nhìn thấy được dung mạo chân chính của hãn. Dịch Văn hơi ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn “Công chúa.”

Y quan đang thay băng trên bàn tay cho hãn, lúc kéo lớp băng cũ ra, nàng thấy rõ một vết cắt kéo dài hết bàn tay trái của hãn, vẫn còn đang rỉ máu. Vết thương đối với Yến Ly hết sức đáng sợ, nàng không nhìn được quay đầu đi chỗ khác.

Đoạn lại quay đầu, tiến gần đến vài bước, nghiêm trang nói “Đa tạ tướng quân cứu mạng.”

“Công chúa không sao là tốt rồi.” Hãn không mặn không nhạt đáp, nàng nhìn vào cảm tưởng rất đau, vậy mà hãn cũng không nhíu mày lấy một cái.

Ngày hôm sau, mặc cho mọi người khuyên ngăn, Dịch Văn vẫn ra lệnh lên đường.

Hãn vẫn ngồi trong xe ngựa cùng nàng như cũ, lần này xe ngựa bọn họ dùng là xe ngựa bọc sắt, phải dùng đến tám con tuấn mã đến kéo. Dịch Văn có phần trầm mặc hơn trước, nếu như trước kia đôi lúc còn tán gẫu với nàng vài câu, thì bây giờ hãn thường yên lặng.

Bảy ngày sau, Yến Ly để ý vết thương trên tay hãn bắt đầu đóng vảy. Đúng lúc này, không biết có chuyện gì, chỉ là sau khi nghe một thuộc hạ báo lại chuyện gì đó, sắc mặt Dịch Văn có chút trầm trọng, sau khi cảnh cáo nàng mấy câu liền leo lên ngựa đi mất.

Dĩ nhiên nàng không tìm được cơ hội bỏ trốn. Đuan Mộc Yến Ly động viên tinh thần mình, không sao, đến kinh thành rồi họ buông lỏng cảnh giác, có lẽ sẽ có cơ hội.

Cho đến lúc về kinh, nàng vẫn không gặp lại Dịch Văn một lần nào. Lúc này, sự chú ý của Yến Ly lại chuyển sang vị hôn phu chưa biết mặt - đương triều thái tử oai phong lẫm liệt của hoàng thất Nạp Lan.

Đã hai ngày nàng ở trong hoàng cung Tĩnh Mộ, được tiếp đãi lễ thượng khách, song vẫn chưa được gặp mặt thái tử.

Nàng trong lòng nơm nớp, luôn dò xét đường đi nước bước trong cung, tìm đường chạy trốn.

Thế nhưng đến ngày thứ ba, lại có một vị khách không mời.

Thái tử phi Trầm Uyển đến chỗ nàng, mấy màn này Yến Ly chẳng lạ gì, ngoài mặt là thăm hỏi, thực chất là dò xét cùng thị uy.

Trầm Uyển cũng được tính là một nữ nhân xinh đẹp, tuy nhiên ăn mặc trang điểm rực rỡ cầu kỳ quá mức, chẳng trách tin tình báo nói, nàng ta không được sủng ái. Thái tử ưu tú như vậy, nhưng Đông cung nổi tiếng là nơi thanh bạch giản dị, không giống như phủ đệ của hoàng thân quốc thích khác. Bản thân thái tử cũng không quá cầu kỳ chuyện bề ngoài, xưa nay yêu thích y phục màu tím có ít hoa văn, búi tóc bằng ngọc quan, ngoài đọc sách luyện võ còn thích thổi tiêu. Nghe qua, đã biết là nam nhân không thích nữ nhân loè loẹt như chim công.

Đuan Mộc Yến Ly một thân áo gấm trắng, phục sức đơn giản, dùng phong phạm công chúa một nước đón tiếp Trầm Uyển không chê vào đâu được.

Trầm Uyển nhìn thấy dung mạo nàng, trong mắt liền loé lên ganh tỵ, nhưng miệng vẫn ôn nhu nói “Vinh Thành công chúa, bản cung đường đột mà đến thế này, công chúa không phật ý chứ?”

Yến Ly đoan trang mỉm cười, đáp “Mấy ngày nay Vinh Thành ở trong hoàng cung không người quen biết, được nương nường đến thăm thực là vui mừng không nói hết.”

Trầm Uyển vẫn tươi cười, chỉ là trong tươi cười có mùi vị mưu kế “Đều là người nhà cả, đừng khách sáo.”

Yến Ly vì hai chữ “người nhà” mà rùng mình.

“Công chúa có muốn cùng ta đi dạo hay không?”

Trầm Uyển cùng Yến Ly đi dạo gần đó, giới thiệu cho nàng vài chỗ.

“Đây là Hàm Hương các, bên ngoài các chính là ngoài hoàng cung rồi.” Nàng nói xong, lại tiếp tục dẫn Yến Ly đi, về phần Yến Ly, nàng âm thầm nhớ kỹ Hàm Hương các này.

Tối hôm đó, Yến Ly biết được hoàng thượng cùng hoàng hậu xuất cung đi dự yến ở biệt uyển của nhị công chúa, thị vệ trong cung rất đông đi theo hộ tống, như vậy, canh phòng trong cung sẽ lỏng lẻo hơn bình thường. Còn vài ngày nữa thái tử đăng cơ, cho nên nàng và hắc theo lệ cũ không nên gặp mặt, mà sinh thần hoàng tử thái tử không thể không đi, cho nên nàng phải ở lại trong cung. Xem, đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà.

Mộc Tâm lúc đầu cực lực phản đối, nhưng nha đầu này bị nàng lung lay bấy lâu nay, bản thân Yến Ly lấy cái chết ra dọa, cuối cùng cũng thuận theo, đang gói ghém một ít đồ trang sức quý giá mang theo.

Hai chủ tớ cùng mặc y phục cung nữ, đeo khăn che mặt lên ra ngoài.

Mấy cửa liền đều qua thuận lợi, đến Hàm Hương các, nói là nô tỳ của Vinh Thành công chúa phụng mệnh đem lễ vật đến sinh thần cho nhị công chúa, các nàng cũng qua.

Bước ra khỏi Hàm Hương các, còn mấy trăm bước là đến cổng lớn vào nội cung rồi, Yến Ly có chút không dám tin, lần này đào thoát từ trong hang cộp lại dễ dàng như vậy. Nàng kéo Mộc Tâm bước nhanh, đúng lúc chỉ cách cửa lớn vài bước chân, thì cánh cổng nặng nề mở ra.

Tiến vào là hai xe ngựa quý phái có thị vệ cùng cung nhân hộ tống. Trái tim Yến Ly vọt lên cổ họng, bàn tay siết chặt lại, Mộc Tâm bên cạnh sắp khóc đến nơi, lí nhí hỏi “Công chúa, làm sao bây giờ!”

Người đánh xe thấy các nàng đáng nghi, quát hỏi “Các người là ai? Giờ này còn đi đâu?”

Liền sau đó, là giọng nói mềm mại của nữ nhân “Có chuyện gì thế?”

Nghe đến thanh âm này, trong lòng Yến Ly thầm hô không xong.

Quả nhiên nữ nhân kia tiếp “Ồ, Vinh Thành công chúa lại đi đâu giờ này? Sao lại ăn vận như vậy?”

Trầm Uyển! Nàng đã quá sơ suất, sao lại không nhận ra nàng ta cố ý để lộ chuyện Hàm Hương các, hơn nữa ở trước thêm đại lễ đăng cơ, nàng và Mộc Tâm lại có thể đi lại trong cung dễ dàng như thế? Từ đỉnh đầu đến gót chân Yến Ly đều lạnh toát, nàng không tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy đến với mình. Nàng đường đường là công chúa một nước, sẽ không đến nỗi mất mạng, nhưng so với chết, còn nhiều chuyện tệ hơn lắm... Yến Ly càng nghĩ, mồ hôi lạnh càng đổ đầy tay.

Nàng chưa biết nên trả lời thế nào, thì tiếp đến, một thanh âm nam tử dễ nghe vang lên “Yến Nhi, nàng đến rồi đấy à?”

Cùng lúc đó, một nam tử vén màn xe ngựa, tào nhã bước xuống. Người xung quanh nhất tề cúi đầu, kể cả Trầm Uyển.

Đoan Mộc Yến Ly chết trân, Yến Nhi? Đây là hôn phu của nàng? Thái tử?

Xe sau là thái tử phi, vậy đương nhiên phía trước là thái tử rồi, Yến Ly kinh hoàng nghĩ. Trong đêm tối, nàng lại cúi đầu nên không nhìn rõ mặt hắc, chỉ nghe hắc dùng giọng nói dịu dàng lặp lại “Yến Nhi, sao nàng không nói gì?”

Làm sao bây giờ, kẻ đang ở kia diễn trò chính là Nạp Lan Thương Duật!

11. Chương 11: Không Cho Phép Rời Đi

Nạp Lan Thương Duật từng bước tiến lại gần phía nàng, Đoan Mộc Yến Ly không tự chủ được nảy sinh cảm giác muốn lùi bước, và nàng thật sự đã nhấc chân lên chực bỏ trốn.

Yến Ly nhìn rõ mặt Nạp Lan Thương Duật, trong nỗi sợ hãi không khỏi nảy sinh một tia tán thưởng. Hoàng đế ca ca của nàng là một mỹ nam, nhưng thái tử Tinh Mộ này còn xuất sắc hơn vài phần. Cho dù trang phục giản dị, nhưng vẻ ngoài của hắn quả thực quá hoàn mỹ. Yến Ly còn đang không biết làm sao, Nạp Lan Thương Duật đã nắm lấy khuỷu tay nàng, trong giọng nói có chút nguy hiểm “Yến Nhi, đợi bản cung lâu như vậy, có lạnh không?”

Đoan Mộc Yến Ly cố gắng giữ bình tĩnh, hẳn là nếu nàng trốn đi, mặt mũi hắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cho nên Nạp Lan Thương Duật mới chia cho nàng cọng rơm cứu mạng. Đã đến nước này, nàng không còn cách nào khác ngoài nắm lấy.

“Sao vậy, lạnh đến không nói nên lời sao?” Thương Duật nhíu mày, cởi áo choàng gấm đang mặc trên người, cúi người khoác lên người nàng.

Trong thoáng chốc hắn khoác áo cho nàng, gương mặt Thương Duật kề sát bên tai Yến Ly, tiếng nói rành mạch lạnh lẽo phả vào tai nàng “Không cho phép rời đi.”

Hắn đứng thẳng dậy, nét mặt lại hoà hoãn, giống như lời cảnh cáo vừa xong chỉ là do Yến Ly tưởng tượng ra. Trong khi những ngón tay thon dài của Thương Duật buộc dây áo choàng cho Yến Ly, nàng đã choáng váng đến chết trân, Mộc Tâm bên cạnh thở mạnh cũng không dám. Ở cách đó vài bước, Trầm Uyển gắt gao nhìn bên này, bàn tay siết chặt lại. Nàng ta hôm nay mặc chiếc áo choàng dày cổ viền lông cáo đỏ, càng làm nổi bật trắng bệch trên mặt.

“Đa tạ thái tử.” Mãi Yến Ly mới nói được một câu, Thương Duật choàng tay qua vai nàng, ra hiệu cho cổ kiệu mới tới lại gần.

Hắn dìu nàng lên kiệu xong, quay đầu nói “Đưa thái tử phi về trước!” Sau đó cũng trèo lên kiệu của Yến Ly, căn bản không cho Trầm Uyển cơ hội phản đối.

Yến Ly cũng không bắt ngờ, vừa rồi hắn nói là hắn hẹn nàng, vậy có diễn cũng phải diễn thật một chút.

Nạp Lan Thương Duật ngồi đối diện với nàng, vẻ mặt lạnh tanh, Yến Ly lại cảm thấy tình huống này có chút quen thuộc.

Đúng rồi, Dịch Văn, đúng là chủ nào tớ đấy.

Mộc Tâm ngồi ở bên ngoài, càng làm cho Yến Ly căng thẳng.

“Bản cung cảnh cáo nàng, từ nay về sau nếu còn để ta phát hiện nàng muốn bỏ trốn, không chỉ mình nàng, mà hoàng thất của nàng cũng cùng chịu tội.” Đôi môi mỏng Nạp Lan Thương Duật mở ra, hắn lạnh nhạt cất tiếng, không giận mà uy. Giờ Yến Ly đã phần nào thấy rõ vì sao mà hoàng đế ca ca của nàng phải kiêng dè hắn như vậy, đến mức phải đem nàng ra trao đổi. Nói thế không phải nàng tha thứ cho hắn, chẳng qua là nàng bây giờ sâu sắc ý thức được hậu quả việc mình làm.

Yến Ly cắn môi, định nói lại thôi, cuối cùng thu hết can đảm, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thương Duật “Như thế nào mới có thể thả ta đi? Đợi sau khi thái tử thuận lợi lên ngôi, ổn định triều chính rồi, để ta đi đi, được không?”

Đôi mắt hắn sáng quắc, nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt giống như chim ưng nhìn con mồi. Hắn đột ngột nhoài người về phía trước, nắm lấy cằm nàng “Việc lên ngôi hay trị vì của ta, có nàng hay không đều không quan trọng. Đáng lẽ nàng đã chết từ lâu kia, bản cung cho nàng đường sống, nàng nên biết trân trọng, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, cả đời đừng nghĩ rời đi!”

Sáu chữ cuối cùng, hắn gằn giọng thật sâu, toàn thân Yến Ly lạnh lẽo như băng. Nam nhân này thật quái đản, có lúc dịu dàng như ánh trăng, chớp mắt đã lạnh lẽo như núi tuyết.

“Công chúa!” Mộc Tâm rụt rè lên tiếng.

Nạp Lan Thương Duật buông cầm nàng ra.

“Đi đi.”

Yến Ly chỉ hận không thể chạy trốn chết, nhanh chóng ra ngoài.

Buổi tối, nàng nằm trên giường, trần trọc không ngủ được. Nàng vẫn cảm thấy giọng nói của Thương Duật rất quen, phải, giống giọng nói của Dịch Văn. Không phải huấn luyện thuộc hạ cả giọng nói đầy chữ? Một suy nghĩ thoáng qua tâm trí nàng, nhưng bị Yến Ly phủ nhận ngay, không thể nào, lúc nàng trên đường tới đây, Thương Duật còn ở kinh thành, bận đón lão hoàng đế từ trang viên về hoàng cung, sau đó còn chuẩn bị cho đại lễ đăng cơ.

Còn nữa, hẳn nói lẽ ra nàng đã chết từ lâu, là hẳn cho nàng đường sống. Lời này có ý gì?

Ngày hôm sau, trong cung tổ chức trọng thể lễ tẩy trần cho Vinh Thành công chúa. Sở dĩ lễ tẩy trần tổ chức muộn như vậy, chính là vì hoàng hậu hôm nay mới đi chùa cầu phúc cho hoàng đế và thái tử trở về, đứng ra chủ trì buổi tiệc.

Yến Ly sửa soạn xong xuôi, không thấy thái tử phi đâu cả. Buổi tiệc này chỉ có nữ quyến, cho nên Trần Uyển vốn là người đến đưa nàng đi.

Yến Ly sắc mặt chùng xuống, quyết định một mình đi đến cung Tương Dương.

Vào hoa viên, nàng và Mộc Tâm đi giữa hai hàng cây xen đá tảng cao quá đầu người, không ngờ nghe thấy giọng nói nũng nịu của Trần Uyển ở phía bên kia “Mẫu hậu, người biết không, vốn thái tử và công chúa kia không được gặp mặt, vậy mà hôm qua nàng lại hẹn người đêm khuya tới gặp, còn muốn người bồi nàng ta về cung!”

Mộc Tâm tức giận “Công chúa, người xem nàng ta đặt điều!”

Yến Ly cười nhạt “Nàng ta không nói chúng ta bỏ trốn là tốt rồi.”

Nàng đứng lại, chờ đợi. Không nghe thấy hoàng hậu đáp lại cái gì, Trần Uyển là cháu gái bên ngoại của hoàng hậu, được cưng chiều từ nhỏ có khác, vừa chịu chút ầm ỹ liền tìm hoàng hậu cáo trạng. Theo thông tin nàng thu thập được, từ khi cưới Trần Uyển về, thái tử ít khi ở trong cung, thậm chí có tin đồn, Trần Uyển vẫn là một thân trong trắng. Có chuyện xưa không biết thực hư thế nào, rằng mẫu thân của thái tử, tức cố hoàng hậu vì hoàng hậu bây giờ lúc ấy là cung phi mà sau khi sinh ra thái tử liền bị thất sủng, không lâu sau liền qua đời. Hoàng hậu bây giờ được sắc phong được nuôi dưỡng thái tử, nhưng bị thái hậu phản đối, bản thân thái tử lại nhất quyết không nghe, cho nên thái tử là do một tay thái hậu chăm sóc. Từ nhỏ, thái tử đã không cùng hoàng đế hoàng hậu có mối quan hệ tốt đẹp, thậm chí là xung khắc, ngoài phổ khảo nhau rằng, nếu không phải nhi tử của hoàng hậu hiện giờ đầu óc trì độn, Nạp Lan Thương Duật lại tài năng xuất chúng, ngôi thái tử chẳng ngồi lên được.

Hoàng đế ca ca đem đến nhiều tình báo, còn có cái nói rằng thế lực của thái tử rất lớn, vì thế khi hoàng đế bị bệnh nặng, triều thần khuyên người nhường ngôi, nhưng thực chất là bức vua thoái vị.

Chả mấy chốc, hoàng hậu cùng Trần Uyển đi thêm vài bước, đụng mặt Yến Ly. Trần Uyển hơi có vẻ chột dạ, Yến Ly mỉm cười, phúc thân “”Bái kiến hoàng hậu nương nương, thái tử phi nương nương, hai vị nương nương vạn phúc!”

Hoàng hậu ăn mặc trang điểm không quá cầu kỳ, năm nay gần bốn mươi, nhưng có vẻ già nua trước tuổi, hẳn là do vị hoàng tử gốc kia.

Hoàng hậu quả nhiên là hoàng hậu, vừa mới nghe người ta cáo trạng nàng, nhưng bây giờ vẫn có thể hoà hoãn chào hỏi. Tiệc tẩy trần không kéo dài lâu, Yến Ly liền trở về tẩm cung của mình.

Càng nghĩ càng rối, chẳng nhẽ nàng phải ở trong chốn cung cấm hiểm ác này đến chết ư? Nàng không am hiểu tranh đấu bằng bọn họ, bị mang ra thí mạng lúc nào cũng không biết.

Nhưng bây giờ, còn cách nào khác?

Yến Ly nhắm mắt lại, nước mắt lăn lăn rơi.

Đột nhiên, cách một tiếng, gió lạnh ủa vào. Yến Ly vợ vội tẩm áo choàng, tóm lấy con dao dưới gối, thận trọng rời giường. Có thể chỉ vì đóng cửa không chặt.

Bên cửa sổ, ánh sáng của mặt nạ bạc loé lên trong bóng tối.

“Dịch tướng quân!” Yến Ly hoảng hốt.

Dịch Văn không nói gì, chậm bước về phía nàng. Yến Ly theo bản năng muốn lùi lại, hần liền vươn tay, thô bạo kéo nàng lại gần.

“Hãy nhớ, từ giờ đến lễ đăng cơ, bất cứ đồ ăn đồ uống gì cũng đều phải cẩn thận kiểm tra, đồ dùng mới mang đến tuyệt đối không thể dùng, ngoài cung này nơi đâu cũng không được đi.” Hần nghiêm giọng nói, đôi mắt dưới lớp mặt nạ có vẻ không yên lòng. Yến Ly nhớ đến lần mai phục ngày trước, liền gật đầu “Ta đã nhớ kĩ.”

“Tốt lắm.” Hần liếc thấy con dao trên tay Yến Ly, đôi môi mỏng nhếch lên chế nhạo “Người đã định làm gì? Đâm ta sao?”

Yến Ly giấu con dao ra sau lưng “Chỉ là đề phòng, tướng quân không cần chê cười.”

Dịch Văn thật sâu nhìn nàng, đột ngột đưa tay lên, ngón tay chạm vào đuôi mắt còn đỏ của nàng, sau đó quay lưng bỏ đi, nhanh như lúc hần đến.

Ngày hôm sau, nàng nghe tin thái tử rời cung, có lẽ vì thế mà đêm qua hần cử Dịch Văn tới nhắc nhở.

Bốn ngày sau.

“Công chúa, cẩn thận chút.” Mộc Tâm nắm lấy tay Yến Ly, đỡ nàng đứng dậy.

Yến Ly đội khăn trùm đầu, căn bản không nhìn thấy gì, được Mộc Tâm cùng cung nữ dẫn đi, rồi lên kiệu.

“Vinh Thành công chúa đến!”

Đứng trước bậc thang cao ngất dẫn lên điện Hy Lai, nàng thấy một bàn tay đưa ra trước mặt, tay áo chính là hoàng bào. Yến Ly hít một hơi, quả quyết nắm lấy bàn tay ấy.

Vinh Thành công chúa chính là cung phi duy nhất có đặc quyền được cưới hỏi đẳng hoàng như hoàng hậu. Lúc này, lễ đăng cơ đã kết thúc, Nạp Lan Thương Duật cùng Trầm Uyển đã nhận bách quan triều bái, giờ là đại điển phong phi.

Thế là, từ lúc này, nàng không còn là nàng công chúa được cưng chiều tùy hứng của Diên Hải nữa, mà là Vinh Thành quý phi đơn độc ở đây.

Khăn trùm đầu được mở ra, Nạp Lan Thương Duật nhắc mũ phượng nặng trĩu, đặt sang một bên, cùng nàng uống rượu hợp cẩn, trong mắt trước sau đều chứa ý cười, chỉ có điều Yến Ly chẳng có tâm trạng để ý.

Không hiểu sao nàng lại nghĩ tới Dịch Văn.

Lúc Yến Ly có thể gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu, Nạp Lan Thương Duật đã tháo đai lưng của nàng, thấp giọng “Yến Ly, đang nghĩ gì.”

“Không có.” Nàng lạnh nhạt đáp.

Hần cắn lên cổ nàng “Không thể giấu giếm trẫm.” Nói rồi, đẩy Yến Ly ngã xuống giường. Yến Ly không có chút phản kháng, từng lớp từng lớp y phục đều thoát đi, bị Nạp Lan Thương Duật ném xuống đất. Hần tức giận vì vẻ hờ hững của Yến Ly, liền hôn nàng, đến lúc nàng phải kêu lên mới thôi.

“Hãy nhớ, nàng là người của trẫm, một mình trẫm.” Giọng nói của Nạp Lan Thương Duật bá đạo, nếu như nàng không nhầm, còn có chút khấn khoản.

Sao có thể?

Sáng hôm sau, Đoàn Mộc quý phi được ban thưởng rất hậu, trong đó có cả chiếc gương đặc biệt sáng rõ, nạm vàng khảm ngọc đến từ Hạo Nhiên đại lục mà hoàng hậu nhìn trúng. Trầm Uyển vì chuyện này mà càng ghét Yến Ly.

Đoan Mộc Yến Ly yêu thích màu trắng, nhiều lắm là thêm chút màu sắc đơn giản hài hoà, nhưng vừa là lễ đăng cơ vừa là thành hôn, trong cung Tinh Mộ cho là quý phi nương nương mặc màu trắng không may mắn, cho nên Tú y cục đem đến một loạt y phục màu sắc rực rỡ.

Yến Ly nhú chặt chân mày, lật qua lật lại cả tá y phục, càng xem càng bức tức, cuối cùng chọn ra một bộ màu xanh thiên thanh thêu hoa tím, là bộ có màu sắc nhã nhặn nhất. Mộc Tâm chải cho nàng kiểu đầu của nữ tử đã thành thân, xem sắc mặt xấu của Yến Ly, liền chần chừ không dám cài lên tóc nàng cây trâm hồng ngọc từ Diên Hải mang đến.

“Nương nương, nên đi rồi.” Bên ngoài có tiếng nhắc nhở.

“Cài lên đi.” Yến Ly nói xong, liền đứng dậy, đi vãn an thái thượng hoàng, thái hậu và hoàng hậu.

Bảy ngày liên tiếp, hoàng đế đều ở Ngọc Sơ cung, cùng Vinh Thành quý phi như hình với bóng, trừ lúc thượng triều và ở Ngự thư phòng, còn lại đều ăn ngủ cùng quý phi, hoàng hậu có cho người, thậm chí đích thân mời hoàng đế đến Tường An cung, ngài đều không thèm đoái hoài.

“Hoàng thượng, Yến Ly cảm kích sủng ái của người, nhưng ân sủng quá lớn này, thần thiếp không dám một mình độc chiếm.”

Nạp Lan Thương Duật nâng nàng dậy “Trẫm đã miễn nàng không cần hành lễ.”

Yến Ly vẫn không chịu đứng thẳng dậy. Thương Duật không vui cau mày “Nàng dù không muốn nhận, trẫm cũng muốn cho nàng!”

Hoàng thượng vừa kéo quý phi ngồi vào lòng, cung nhân liền vội vã đóng cửa lui ra.

Thương Duật nâng tay muốn chạm vào mặt nàng, đột nhiên Yến Ly mở to mắt, bắt chập chớp lấy tay hấn “Vết sẹo này từ đâu người có?”

Căn phòng rơi vào im lặng.

“Hoá ra là như vậy. Coi ta như đồ ngọc vui lắm phải không?” Yến Ly giận dữ đẩy hấn ra “Thấy ta không hay biết, người vui vẻ lắm đúng không?”

Thương Duật liếc qua vết sẹo cắt ngang bàn tay trái của mình, đứng dậy “Trẫm không lừa nàng, chỉ là khi xuất cung luôn mang mặt nạ.”

Trong đầu Yến ly loé lên một mối ngờ “Người từng nói người tha mạng cho ta, lời này có ý gì?” Hấn đã cứu nàng trong lần phục kích kia, vậy hấn nói tới không phải lúc đó.

Thương Duật chăm chăm nhìn nàng, hấn tiến một bước, nàng lùi một bước. Hấn siết chặt tay, đã lâu lắm không thấy việc mở miệng cũng khó khăn thế này: “Nàng còn nhớ lần đầu gặp trẫm không?”

“Ở dịch quán.”

“Đúng vậy. Lúc đó.” Hấn nhắm mắt, rồi lại mở ra, trong mắt có đầy ân hận và bất an “Ngày đó trẫm vốn từ chỗ phụ hoàng bí mật rời khỏi, đến dịch quán, thật ra là muốn giết nàng.”

Hai chân Yến Ly như chôn xuống đất, nàng dờ dẩn nhìn hấn. Bảy ngày ngắn ngủi, dù gì cũng là người đầu gối tay ấp, nghe những lời này khiến cho nàng khó chấp nhận.

“Trẫm vốn không muốn liên hôn, công chúa Diên Hải chết, hôn sự không còn, ta có thể cất quân đánh Diên Hải.”

Trong mắt Yến Ly chỉ còn ghê sợ “Vì lòng tham mà người sẵn sàng giết ta? Vậy mà bây giờ có thể coi như không có gì ở cạnh ta sao?”

“Đó là trước kia!” Nạp Lan Thương Duật bước thật nhanh về phía nàng, không cho Yến Ly né tránh ôm lấy nàng. “Từ lúc trẫm gặp nàng, trẫm đã hối hận rồi, Yến Ly, đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa.”

“Thần thiếp rất mệt.” Yến Ly không đủ sức đẩy hấn ra. “Xin người đi đi, hôm nay thiếp đã quá mệt rồi.”

Đêm đó hoàng đế không đến Ngọc Sơ cung, hoàng hậu mừng không thôi, ai ngờ hoàng đế ngủ lại tẩm điện của riêng ngài, hôm sau lại như cũ đến Ngọc Sơ cung.

Hoàng hậu lúc đầu nhần nhện, cho là hoàng đế chỉ đang cảm thấy mới mẻ, liền nén giận chờ đợi, ai ngờ một tháng trôi qua, hoàng đế vẫn độc sủng quý phi. Nàng ta liền khóc lóc cáo trạng với thái hậu, thái hậu liền gọi quý phi đến nói bóng gió, quý phi lạnh lùng bất cần, thái hậu tức giận khiển trách, ai ngờ hoàng đế bất ngờ đến, buộc thái hậu chuyển đến biệt uyển, miễn cho quý phi không cần vấn an hoàng hậu.

Vụ việc này khiến hoàng cung loạn thành một đoàn.

Lúc ở Đông cung, ngoài Trầm Uyển còn có vài thị thiếp, nay đều trở thành các tần. Hoàng đế không thêm quan tâm, ban phẩm vị cho các nàng đều là hoàng hậu. Hoàng đế lấy cớ chính sự quần thân, không hề nạp thêm phi tần nào. Ở trong hậu cung, Vinh Thành quý phi chỉ dưới hoàng hậu. Bây giờ vài vị tần còn đến lấy lòng Yến Ly, chẳng qua nàng thường viện cớ không tiếp. Dần dà, các nàng cũng biết điều không đến nữa, Ngọc Sơ cung liền đặc biệt yên ắng.

Yến Ly biết rõ nhan sắc của mình. Nữ nhân ngọc lụa trong thiên hạ đều là của hoàng đế, nàng dù có tu hoa bệ nguyệt cũng giữ chân hán được bao lâu? Mà nàng chẳng cần giữ hán làm gì, nàng chỉ cầu được bình yên, chẳng muốn thấy Thương Duật, càng không muốn cùng những nữ nhân kia tranh tình đoạt ái.

“Công chúa.” Mộc Tâm rụt rè “Người vẫn luôn lạnh nhạt với hoàng thượng như vậy, biết đâu...” Mộc Tâm sao lại không hiểu, công chúa của nàng từ nhỏ tự do, tính tình kiêu ngạo, đã luôn tâm niệm rằng sau này một khi gả đi, nhất định phải gả cho người trong lòng, mọi đời một kiếp một đôi người. Nay người ở trong lòng son, ở bên một nam nhân mình chẳng có tình cảm, xung quanh là ghen ghét đố kỵ, sao có thể vui lòng?

“Không cần nói nữa. Đó là điều ta muốn.”

“Nàng muốn cái gì?” Giọng nói của Thương Duật lạnh lùng, vừa bước vào, hần vừa ra hiệu cho cung nhân rời đi.

“Muốn người đừng tới Ngọc Sơ cung nữa.”

“Không có khả năng.” Nạp Lan Thương Duật nắm hai vai nàng “Rút cục vì sao nàng căm ghét trẫm như vậy? Vì chuyện trước kia sao? Trẫm phải làm gì nàng mới nguôi giận đây?”

“Hoàng thượng hiểu lầm rồi. Thần thiếp đâu dám oán trách người, chỉ là, thần thiếp muốn được sống trong cung yên ổn đến chết.”

“Có trẫm ở đây, nàng nhất định sẽ được như nguyện.”

Thương Duật ôm nàng vào lòng, đôi mắt Yến Ly buồn bã, nàng nhẹ nhàng “Vì sao người phải cố chấp như vậy?”

“Chỉ có nàng, mới thuộc về một mình trẫm. Dù như thế nào, trẫm cũng giữ lấy nàng.”

Yến Ly chột ngộ ra. Hần là một hoàng tử lớn lên không được phụ hoàng sủng ái, vất vả bao nhiêu, nỗ lực bao nhiêu, nhưng trong cung cấm này, hần quá cô đơn. Không có lấy một người chỉ vì hần mà tồn tại. Nàng công chúa dị quốc tứ cố vô thân, chẳng phải hoàn hảo cho vai này sao?

Lần đầu tiên, Yến Ly ôm lấy hần.

12. Chương 12: Khách Không Mời

“Các người tránh ra!” Trầm Uyển quát lớn.

“Nường nường, hoàng thượng đã có lệnh, bất cứ ai cũng không được tự ý vào trong!”

“Tránh đường!” Trầm Uyển dẫn đầu một đoàn cung nữ xông vào Ngọc Sơ cung. “Mời Vinh Thành quý phi ra đây!”

Đoan Mộc Yến Ly khẽ nhíu mày, từ trên bàn trà đứng dậy, chậm rãi ra ngoài.

“”Tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Quý phi, giỏi cho người dám cạy sủng mà kiêu, ngay đến bản cung cũng coi thường.”

“Người nói gì thần thiếp không hiểu?”

”Người nhìn xem, sáng nay lúc ở Ngự thiện phòng, nha hoàn của người muốn trà hoa cúc của ta, không những cướp đồ còn ra tay đánh người, nàng ta vừa nói, vừa chỉ vào nô tỳ đang ôm má khóc thút thít.

Yến Ly cười nhạt, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, tìm đến đây gây sự rồi.

“Công chúa, tuyệt không có chuyện đó đâu!” Mộc Tâm vội vàng thanh minh.

Trầm Uyển trợn mắt “Vậy người đang nói bản cung bịa đặt phải không? Người đâu, vả miệng!”

Hai ma ma to béo tiến lên, hùng hổ bước về phía Mộc Tâm. Đoan Mộc Yến Ly lạnh lùng nhìn, giơ một cánh tay ra chắn ngang trước mặt nàng. “Khoan đã.”

“Quý phi, bản cung khuyên người tránh ra.”

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không dám ngăn cản người giáo huấn hạ nhân, nhưng Mộc Tâm đi theo thiếp từ nhỏ, tính cách như thế nào thiếp rất rõ. Chắc chắn đã có hiểu nhầm rồi.”

“Hiểu nhầm ư? Hạ nhân có gan lớn như vậy, nhất định là do người dung túng, bản cung còn chưa hỏi tội người đâu! Nếu không muốn bị thương thì tránh ra.”

Một tiếng nói lạnh như băng vang lên sau lưng Trầm Uyển “Ai dám thương tổn quý phi?”

Nạp Lan Thương Duật bước nhanh đi vào, ném cho Trầm Uyển một ánh mắt rét căm căm. Nàng ta vội vã hành lễ, chưa kịp phân trần, Nạp Lan Thương Duật đã ôm lấy Yến Ly “Ái phi không sao chứ?”

“Thiếp không sao.”

“Trẫm đã cấm không cho phép ai bước vào Ngọc Sơ cung, lá gan của hoàng hậu thật lớn, dám kháng chỉ bất tuân sao?”

“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ vì...”

“Trẫm không muốn nghe.” Nạp Lan Thương Duật tức giận phất tay áo “Đưa hoàng hậu hồi cung, phạt đóng cửa suy ngẫm bảy ngày!”

Ngay buổi chiều hôm đó, Trầm thái sư cầu kiến hoàng thượng, bị người từ chối không gặp. Mọi người đã lâu không chứng kiến dáng vẻ thất bại đó của ông ta, từ khi hoàng thượng lên ngôi, thế lực Trầm gia trong thời gian ngắn đã tổn thất ít nhiều, không còn được như trước.

Hoàng hậu bị lạnh nhạt, hoàng đế không tuyển phi mặc cho đại thần dâng tấu, trong dân gian liền truyền ra, rằng Vinh Thành quý phi xinh đẹp như tiên, phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng vua, chính là yêu cơ do Diên Hải phái đến những nhiều triều cương. Lúc nghe được tin này, Yến Ly chỉ cười nhạt, lúc sau kể chuyện cho Nạp Lan Thương Duật nghe. Hắn ôm lấy nàng, nói cứ mặc kệ, trời sập đã có hắn gánh.

Thực ra Yến Ly cảm thấy sống như hiện tại cũng không đến nỗi nào. Ngày ngày trôi qua rất yên ả, ngoài Nạp Lan Thương Duật chẳng có ai được tới cung Ngọc Sơ này, ngoài việc có chút buồn chán, mọi việc đều tốt. Nói về Thương Duật, từ sau khi biết vì sao hắn đối với nàng có chấp niệm như vậy, nàng tự nhiên lại sinh ra thương hại hắn. Nói yêu hay không yêu, nàng cũng không phân rõ nữa, chỉ biết, ở cạnh hắn, luôn cảm thấy an toàn.

Lễ sinh thần của Vinh Thành quý phi đến, trong yến tiệc toàn là sản vật Diên Hải, hoàng thượng còn đặc biệt ban thưởng một miếng ngọc bội, người ta liền để ý thấy, miếng ngọc của quý phi cùng miếng ngọc hoàng thượng mới đeo hôm nay là một đôi. Quả nhiên, quý phi là tâm can của ngài.

Ngày sinh thần Nạp Lan Thương Duật, Yến Ly nhìn hắn, chớp mắt “Thần chẳng có cái gì tặng cho người, chỉ có cái này.” Nói xong, nàng chia ra một cái kết đồng tâm.

“Nàng tự làm sao?” Nạp Lan Thương Duật không kiềm nén được vui mừng hỏi.

Yến Ly gật đầu, thật ra cái kết đồng tâm kia không được đẹp cho lắm, thế mà Nạp Lan Thương Duật ôm chặt nó vào lòng như trân bảo, lại kéo nàng vào lòng.

Chớp mắt một năm trôi qua kể từ ngày hoàng đế lên ngôi, Tinh Mộ so với trước kia càng thêm lớn mạnh, vì thế những tin đồn không hay về vị công chúa dị quốc ở trong cung cũng lắng xuống.

Có lần ở hoa viên, Yến Ly gặp Trầm Uyển.

Trầm Uyển so với trước kia xuống sắc rất nhiều, nàng ta lạnh lùng nhìn Yến Ly, trong ánh mắt có lửa hận chỉ chờ bộc phát. “Người có biết vì người mà hoàng thượng từ chối tuyển phi, bỏ ngoài tai lời can gián không?”

Yến Ly mỉm cười, thần nhiên “Người tuyển phi hay không can gì tới thần thiếp? Đó là quyết định của hoàng thượng, thần thiếp nào dám lung lạc người?” Nhìn bộ mặt thù địch của Trầm Uyển làm hồng cả buổi sáng của nàng “Những lời này, hoàng hậu nên đi nói với người thì hơn.”

“Yêu phi nhà người!” Trầm Uyển giơ tay tát Yến Ly một cái, lại bị nàng nắm chặt lấy cổ tay, Trầm Uyển giận quá hoá cười “Người nghĩ người sẽ mãi mãi che chở người ư?”

Yến Ly hất tay nàng ra “Ta cần gì nghĩ nhiều như vậy.” Nàng phui tay áo trắng tinh vốn không hề có bụi bẩn, bỏ đi.

Một ngày nọ, cuối đông đầu xuân, Vinh Thành quý phi cùng hoàng đế ngồi trong lương đình, đốt lò sưởi uống rượu. Không biết vì sao quý phi uống có một chén, lúc đứng dậy lão đảo không vững, ngã khụy xuống, hoàng đế vội vã ôm nàng về cung Ngọc Sơ, gọi ngự y đến, trước sau không buông tay quý phi nương nường.

Vinh Thành quý phi có hỷ.

Hoàng đế vô cùng vui sướng, lập tức hạ chỉ phong làm Thần phi, một tước hiệu xưa nay chưa từng có. Lại hạ lệnh dời cung Ngọc Sơ sang nơi khác- chốn này gần điện Hy Lai nhất, vốn là Tiêu Phòng cung dành cho hoàng hậu, nhưng lúc hoàng đế lên ngôi nơi này còn đang trùng tu, lúc trùng tu xong hoàng đế lại chẳng may may đã động đến việc cho phép Trầm hoàng hậu chuyển về đó ở, xem ra đã sớm đợi đến ngày này. Tiêu Phòng cung đúng như tên gọi, tường trát tiêu để có hương thơm và giữ ấm, đây vốn là đặc quyền dành riêng cho hoàng hậu. Nhưng vì ý thích của Thần phi, cung Tiêu Phòng sửa tên thành Ngọc Sơ.

Một năm này, triều đình được thay máu, quan viên trẻ tuổi xưa kia là môn sinh ở Đông cung tất thuận theo hoàng đế, những quan viên cũ hiểu được sắt đá, hiểu được thủ đoạn của Nạp Lan Thương Duật, không dám dị nghị, Giữa lúc hoàng đế đang vui mừng khôn xiết lại dội một gáo nước lạnh, trừ phi mũ áo không buồn mặc nữa rồi.

Yến Ly mỉm cười, nét tươi rạng từ trong ánh mắt nàng khiến Mộc Tâm yên lòng, nàng vẫn luôn pháp phủng lo âu vì công chúa, nhưng bây giờ thấy người vui vẻ, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Nạp Lan Thương Duật ngồi trên giường đọc sách, Yến Ly gối đầu trên đùi hắn, hắn xoa xoa đầu nàng, Yến Ly liền mơ màng ngủ. Gần đây ngủ ngày nhiều, đêm ra đêm khó ngủ, nàng lại đã quen có Nạp Lan Thương Duật cùng nằm, cho nên mới có cảnh tượng như lúc này.

Các cung tần cùng hoàng hậu nghĩ rằng Thần phi đang mang thai, hoàng thượng không thể lâm hạnh nàng, sẽ là thời cơ của họ, ai ngờ Nạp Lan Thương Duật vẫn như trước ở bên Thần phi. Họ càng tị nạnh ghen ghét, thậm chí nghĩ hắn là nữ nhân ngoại tộc kia đã bỏ bùa mê thuốc lú.

Thật ra, Yến Ly chưa bao giờ quản chuyện Thương Duật có hay không đến những cung khác. Chỉ là Mộc Tâm hay khoe với nàng, Nạp Lan Thương Duật không đi đâu ngoài Ngọc Sơ cung.

Có lần, Nạp Lan Thương Duật xoa cái bụng đã nhô lên của nàng, cười khổ hỏi “Nàng không biết ghen hay sao?”

Yến Ly nuốt xong khối bánh, lơ đãng trả lời “Thực ra thần thiếp rất lười, lại sợ mệt sợ khổ, cho nên không biết ghen.”

Hắn lại hôn trán nàng “Trẫm biết làm sao với nàng đây!”

Nàng là một công chúa, một nữ nhân xuất thân hoàng thất, còn lạ gì chuyện hậu cung? Ngày nay vinh sủng vô hạn, hôm sau đã chịu cảnh vắng lạnh là chuyện thường tình. Bậc quân vương, ôi, chỉ thấy người mới cười, đâu thấy người cũ khóc?

Nàng không phải tiện miệng nói, Nàng lười thật. Nếu như lười biếng một chút giúp bản thân được vui vẻ, nàng tình nguyện không nghe không thấy.

Chẳng bao lâu, đã đến năm mới.

Dưới màn pháo hoa, nam nhân mặc long bào ôm lấy nữ tử kiều diễm bên cạnh “Yến Ly, ta muốn thừa kế hoàng vị sẽ là con trai ta và nàng.”

Yến Ly dựa vào lòng hắn. Một hoàng tử có mẫu thân người ngoại tộc ư? Hắn thực sự định phá vỡ luật lệ của Tinh Mộ đã tồn tại cả trăm năm ư?

Không, những điều ấy bây giờ thì can gì đến họ? Yến Ly bình yên dựa vào hắn. Nàng chỉ cần biết lúc này có hắn, có nàng, có con của bọn họ, vậy là đủ.

Mấy tháng cuối Yến Ly sắp sinh, Nạp Lan Thương Duật thường rất khuya mới về Ngọc Sơ cung, lúc nào cũng hơi người cho ấm, rồi mới nhẹ chân nhẹ tay leo lên giường nằm cùng nàng. Thật ra Yến Ly đều biết, chỉ là nàng làm như vẫn ngủ say.

Rồi Thần phi, trong cảm xúc hỗn độn của đủ loại người trong cung, thuận lợi hạ sinh một hoàng tử.

Nạp Lan Thương Duật vui mừng khôn xiết, tặng thêm bổng lộc của cung Ngọc Sơ, hạ chỉ Thần phi từ nay mọi đãi ngộ đều ngang với hoàng hậu.

Ngày hôm ấy, Trầm hoàng hậu đập phá hết mọi đồ đạc trong cung. Đến nước này, các đại thần không thể trơ mắt nhìn được nữa, vừa can gián nhà vua không nên yêu chiều Thần phi quá mức, ngoài ra nên bổ sung người vào hậu cung, vì hoàng thất khai chi tán diệp.

Nhưng những điều này chẳng mấy may làm ngài để ý tới, lúc hoàng tử đầy tháng, liền được sắc phong thái tử. Hôm ấy, hắn còn tặng cho con trai một cái trống bỏi tự tay làm, một mặt là kỳ lân, mặt kia là lão hổ.

Mọi chuyện quá mức êm ả, dần khiến cho Yến Ly sinh ra bất an. Nàng không biết có phải mình lo lắng vô có hay không, nhưng trước giông bão lớn, sẽ là một đoạn bình yên đến lạ kỳ.

Và sự thật đã chứng minh, trực giác của nàng là đúng.

Một ngày cuối đông lúc con trai đã biết lẫy, Yến Ly nhận được quà tặng từ Diên Hải. Trong hộp trang sức có một chiếc thuyền giấy.

Nàng nhìn nó đắm đắm, lúc còn nhỏ, vì thái hậu không thích hoàng huynh và nàng cùng chơi, cho nên mỗi khi muốn rủ nàng ra ngoài, huynh ấy thường cho nàng hoặc thuyền giấy, cũng có khi là con ếch bằng giấy.

“Công chúa, này là bộ hạ vì người chuẩn bị sao?” Mộc Tâm vui vẻ, hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của Yến Ly.

Yến Ly trong lòng thấp thỏm, từ từ gỡ thuyền giấy ra. Bên trong là nét chữ cực kỳ quen thuộc, mấy chữ nhỏ nhắn cứng cáp “Hoàng muội là”

Nàng vội lục mấy rương đồ khác, nét mặt căng thẳng. Mộc Tâm thấy thế không hiểu ra làm sao “Công chúa, người muốn tìm cái gì, nô tỳ tìm giúp người!”

Quả nhiên, dưới lớp lụa là, là một con ếch bằng giấy, bên trong ghi ” người Diên Hải”

Câu nói này chắc chắn không chỉ có vậy. Mỏ rương quần áo cho trẻ, Yến Ly tuy đã đoán được kết quả, nhưng vẫn nín thở cầm con bướm giấy lên, gỡ nó ra.

Nàng ước gì mình đoán sai, nhưng quả thật, bên trong vốn vẹn ba chữ: “hay Tinh Mộ?”

13. Chương 13: Bến Dương Châu Không Bao Giờ Đến

Yến Ly thực đi gặp người của Diên Hải. Nàng đi không ai biết, về không ai hay, ngồi một mình ngoài hoa viên, sắc mặt xanh mét.

Hôm ấy, hoàng cung tổ chức yến tiệc ở Thái Thịnh viên.

“Yến Ly, nàng sao thế? Không khoẻ ở đâu?” Thương Duật ôm lấy nàng.

“Thần thiếp không sao.” Nàng gượng gạo mỉm cười, chuyển ánh mắt về phía các vũ nữ, nhưng chỉ đợi Thương Duật không để ý, ánh mắt liền đảo đảo quanh. Đúng vậy, xung quanh đây chỉ có hai căn lầu này có thể hành sự, nàng đảo mắt nhìn liên tục, không dám rời đi.

Ánh mắt Thương Duật nhìn Yến Ly có chút phức tạp, cuối cùng hắt thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, uống cạn một ly rượu. Ván này, hãy đánh cược xem sao.

Có một cái bóng!

Cùng lúc ánh sáng màu bạc loé lên, Yến Ly đứng bật dậy, nhào lên, che trước người Thương Duật. Hắn trợn to mắt, vội ôm nàng đẩy mạnh sang bên, nhưng không còn kịp nữa. Trên cánh tay Yến Ly cắm một mũi tên, nàng hét lên đau đớn, ngã gục xuống, Thương Duật ôm chặt lấy nàng, một tay rút đoản kiếm ra, toàn trường hỗn loạn.

“Hộ giá!”

“Có thích khách!”

“Ngự y! Mau gọi ngự y cho trầm!” Thương Duật gào lên, không dám dịch chuyển Yến Ly. Mặt nàng trắng bệch, thở dồn dập, hắn xé chỗ mũi tên cắm ra, trên mặt lập tức không còn huyết sắc, xung quanh chỗ mũi tên, màu đen đã từ từ loang ra.

Ánh mắt nhìn nàng của hắn giờ càng rối rắm, vừa có yêu thương, vừa có ân hận, vừa có không thể ngờ. Yến Ly nhìn đoản kiếm trong tay hắn, chợt hiểu tất cả, cười nhạt, hai mắt từ từ nhắm lại.

Ngọc Sơ cung từ nơi vinh hoa nhất, trở thành nơi u ám nhất hoàng cung. Thương Duật túc trực bên cạnh nàng không rời, tất cả thầy thuốc, phương thuốc tốt nhất đều được huy động, chỉ là sau năm ngày Thần phi tỉnh lại, chỗ thịt trúng tên trên cánh tay bị khoét đi, cánh tay trái không cử động được nữa.

Yến Ly lúc mới biết tin ấy, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Thương Duật thật lâu, chậm rãi gặm nhấm hối hận và đau đớn trong mắt hắn, sau đó giống như một kẻ câm điếc, không bao giờ mở miệng. Những lúc hoàng thượng ở bên cạnh dỗ dành nàng, toàn là người độc thoại, cung nhân thấy Thần phi mãi như vậy, sợ đến toát mồ hôi nhưng lại không có gan đi khuyên ngăn, chỉ sợ hoàng thượng hết kiên nhẫn. Nhưng nội tình, tất nhiên chỉ có Đoan Mộc Yến Ly và Nạp Lan Thương Duật mới hiểu.

Thương Duật nhìn Yến Ly đang ngủ, ban tay siết chặt lại, hắn đã sai rồi, hắn đã biết có kẻ muốn ám sát mình, nhưng lại vờ như không biết vì muốn nàng phải lựa chọn, hoặc cảnh báo hắn, hoặc để hắn bị hành thích. Ai ngờ, nàng cách nào cũng không chọn, lại chọn cách hi sinh bản thân.

Yến Ly sao lại không hiểu hắn nghĩ gì. Có trách, chỉ trách Đoan Mộc Kiến Thành quá hiểu nàng, thích khách hôm qua chính là Tưởng Dung- con gái Tưởng tướng quân, cũng là bạn từ nhỏ của nàng. Nàng nếu cảnh báo, Tưởng Dung sẽ chết, nếu không cảnh báo, Nạp Lan Thương Duật sẽ là người chết. Hoàng huynh không dám tin nàng hoàn toàn, không chắc nàng đã động tâm với Nạp Lan Thương Duật hay chưa, cho nên mới để Tưởng Dung đi. Hắn huynh ấy không lường được nàng lại thay Nạp Lan Thương Duật nhận một tên.

Nàng lúc nhận tên ấy thật ra rất nhẹ nhõm, bởi đây đã là lựa chọn vẹn toàn nhất. Nhưng khi nhìn thấy đoản kiếm của Nạp Lan Thương Duật cùng vẻ hối hận của hắn, nàng mới biết mình nhầm rồi. Hắn không bao giờ mang kiếm trong cung. Hắn căn bản đã biết, chỉ là muốn xem nàng sẽ làm thế nào thôi. Hắn không tin nàng.

Cũng phải, hắn lấy cái gì tin nàng? Nàng từ trước đến nay chưa từng nói yêu hắn, cũng chưa từng thề nguyện điều gì. Hắn không xử quyết nàng ngay lúc phát hiện ra nàng gặp người Diên Hải, đã là khoan dung lắm rồi.

Cùng trong thời gian ấy, chiến sự nổ ra.

“Hoàng thượng, người không thể dung túng cho Thần phi được nữa!”

“Hoàng thượng! Theo tổ huấn, khi hai nước có chiến sự, hoàng phi là người ngoại bang tất phải tự vẫn, có như vậy mới bảo toàn được tín nghĩa! Nay Đoan Mộc phi còn dè huê ở cung Tiêu Phòng, ấy còn ra thể thống gì?”

“Khởi bẩm hoàng thượng! Thứ tội cho vi thần nói thẳng, bậc quân vương không thể lưu luyến chút tư tình nhi nữ! Xin người ban chết cho Thần phi nương nường!”

“Thần phi là thê tử của ta, là mẫu thân của thái tử, tất là người Tinh Mộ. Các khanh sau này ắt sẽ phò tá thái tử, lại có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Chẳng lẽ các người đã quên, lúc kinh thành có bệnh dịch, là ai đã dùng phương thuốc của Diên Hải cứu dân? Là ai đã quyên góp toàn bộ của cải giúp dân Liên thành?” Thương Duật vỗ án quát. Trong triều nhất thời im phăng phắc. Hắn nghiêng rằng, chỉ tay vào mình “Còn cái mạng này của trẫm, cũng là nhờ nàng nhặt về, các người lại bảo trẫm làm cái việc vong ân ép chết nàng!” Nói xong, đứng dậy “Bãi triều, từ nay không ai được phép nhắc tới trước mặt trẫm!”

Yến Ly ngồi trước huyền cầm, tần ngần. Một cánh tay đã bị phế, nàng không đàn được nữa. Thấy Thần phi ngẩn ngơ một lúc lâu, Mộc Tâm sợ nàng nghĩ quẩn, liền bế tiểu thái tử đến ” Công chúa, thái tử điện hạ muốn người ôm rồi.” Nói xong, liền cẩn thận đặt đứa trẻ vào lòng Yến Ly.

Nàng âu yếm nhìn con, chợt nghĩ, buổi tối mấy ngày hôm trước, Thương Duật ngồi trên giường đọc sách, nàng gối đầu lên đùi hắn, ôm con trong ngực, hắn theo thói quen vuốt ve những khớp ngón tay của nàng, nói “Nàng có nhớ nhà không?”

Lúc ấy nàng đáp: “Lúc nào đó, thiếp có thể về thăm quê không?”

Thương Duật tần ngần hồi lâu, mới nói được.

Đó là vì hắn nói dối. Hắn đã sớm biết Đoan Mộc Kiến Thành liên minh với Tây Linh, âm mưu chiến tranh.

“Nương nường, hoàng hậu muốn gặp người.”

Đã rất lâu Trầm Uyển không tới đây làm phiền. Đoan Mộc Yến Ly gật đầu chấp thuận.

Trầm Uyển giờ đây không còn là nữ nhân kiêu ngạo huênh hoang, y phục loè loẹt như trước kia nữa, nàng ta có ba phần buồn bã, bảy phần tiêu tụy, duy chỉ cho ánh mắt nhìn Yến Ly vẫn căm hận như cũ, thậm chí có phần sâu sắc hơn. Nàng nghe nói gần đây nàng ta ở trong cung sai người vẽ nữ thần gì đó, ngày ngày cầu cúng, còn nghĩ nàng ta điên rồi.

Yến Ly mặc bộ y phục trắng thêu hoa tím nhạt, một cánh tay buông thõng, Trầm Uyển nhìn cánh tay đó, vẻ mặt trở nên ác liệt: “Người có biết vì người, mà hoàng thượng đang bị làm khó trên triều hay không? Lúc có ngoại xâm, đáng lý ra quân thần phải đồng lòng, vậy mà người vì ả yêu phi nhà người mà cùng các đại thần đối đầu! Người nếu vì hoàng thượng mà chết cũng không sợ, vậy hãy tự vẫn đi!”

Yến Ly im lặng.

Nàng ta tiến lại gần, từ ngữ qua kẽ răng mà thốt ra: “Vũ vương đã hi sinh dưới tay Diên Hải của người, bách quan quý đã một ngày một đêm bên ngoài điện Hy Lai, khẩn cầu hoàng thượng ban chết cho người. Hoắc tướng dẫn đầu năm vạn quân, bức ép hoàng thượng, nếu người không chết quyết không hành quân. Sao người còn mặt mũi đứng đây chứ?”

Nếu không phải hoàng thượng bảo vệ ái phi của người quá cẩn thận, e là lúc này Đoan Mộc Yến Ly đã chết không biết bao nhiêu lần. Lúc này nàng đứng đây nói chuyện với Đoan Mộc Yến Ly cũng vậy, bên ngoài kia có bao nhiêu cao thủ đại nội đang chờ, chỉ cần thoáng nghe bên trong có biến, sẽ chạy vào bảo vệ Thần phi ngay. Hơn nữa, người đó đã dặn không được giết nàng ta, nếu không nàng đã động thủ.

Yến Ly dịu dàng cười, tiến lại gần Trầm Uyển một chút: “Ta nhất định phải chết, đúng không? ”

Đúng lúc này, có tiếng nói của Mộc Tâm ở bên ngoài. Nàng cố gắng đè nén, song cũng không che giấu được hoảng hốt:” Công chúa, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Trong lòng Yến Ly bỗng cực kỳ lo lắng, nàng ra hiệu, liền có thị vệ đi vào mời Trầm Uyển ra, Mộc Tâm mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng đi về phía nàng, hai mắt đỏ hoe. Nàng nắm lấy hai tay Yến Ly, không tìm được nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào: ” Công chúa, hôm qua Tướng nhị tiểu thư bị bắt vào ngục, chịu tra tấn quyết không khai, sáng nay tiểu thư đã tự sát rồi.”

Yến Ly ngã ngồi trên đất. Cánh tay còn cử động được ôm lấy ngực, bỗng nhiên việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Tất cả mọi điều tốt đẹp nhất của Tướng Dung, những lúc cùng nhau chơi đùa từ nhỏ đến lớn, cùng xuất cung, nàng ấy cười cùng nàng, khóc cùng nàng, từng cùng nàng quỳ dưới mưa lúc biết tin nàng sẽ phải đi Tĩnh Mộ, tất cả những kí ức như nước lũ ào ào tràn qua, trở thành dòng nước mắt lăn chã rơi.

“Đi, đi tìm Tướng Dung!”

Mộc Tâm không kịp ngăn lại, Yến Ly đã chạy ra ngoài. Nàng bất chấp ngăn cản xông vào đại lao, ngục quan không ai dám thương tổn nàng, Yến Ly liền chạy vào trong.

Đập vào mắt nàng là Tướng Dung nằm trên đất, đầu nghiêng về phía nàng, hai mắt mở to, gương mặt thanh tú đầy vết thương, bộ quần áo màu đen trên người ướt đẫm, xung quanh chỗ nàng nằm còn có vết máu loang.

Bóng lưng màu vàng quen thuộc cũng ở đó, thật chậm xoay lại. Yến Ly vọt qua hần, bất chấp ôm ghì cái xác vẫn còn hơi ấm vào lòng, nước mắt không ngừng rơi.

Một màn này làm tất cả mọi người đều khiếp sợ đến ngất người, thần phi nương nương rất mực cao quý của họ lại đang ôm lấy cái xác dơ bẩn của thích khách. Bạch y không nhiễm bụi trần giờ đây dính đầy bụi đất và cả máu, nàng tuyệt nhiên không để ý, chỉ chăm chú gặt những lọn tóc rũ rượi của xác chết ra.

Thương Duật bỗng đứng ngơ ra, một mũi tên kia nàng nhận lấy là vì cái gì. Hắn đau lòng nhìn nàng, đưa tay ra chạm vào vai nàng, muốn nâng Yến Ly dậy, lại bị nàng hung hăng hất ra.

“Tướng Dung, Tướng Dung...” Nước mắt Yến Ly rơi xuống mặt Tướng Dung, nàng dùng tay áo lau máu trên mặt Tướng Dung, lau sạch rồi, cắn chặt môi đến rướm máu. Thương Duật chưa từng rời mắt khỏi nàng, tim như bị dao cắt, muốn ôm lấy nàng, nhưng vẫn chôn chân tại chỗ, hai tay siết thật chặt, lộ ra khớp tay trắng bệch. Yến Ly run run đặt bàn tay lên mặt Tướng Dung, từ từ vuốt mắt cho nàng.

Thương Duật đưa mắt nhìn thân tín, khẽ gật đầu, hắn đột ngột tóm lấy nàng, người kia cùng lúc tách Tướng Dung ra khỏi nàng. Yến Ly đẩy hắn ra, khóc gọi Tướng Dung, nhưng sức nàng căn bản không so được với hắn.

“”Chôn cất cẩn thận, chuyện hôm nay các người ai cũng không biết!”

Yến Ly không chống đối nữa, để Thương Duật ôm nàng về tử cung.

Yến Ly căn bản không muốn nói chuyện, cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa, co mình lại, nằm quay mặt vào tường.

“Trẫm không biết đó là người quan trọng với nàng.”

“Người đã chết rồi, dù là gì cũng không còn quan trọng nữa.” Yến Ly đã thôi không khóc nữa, hai mắt ráo hoảnh, trong chốc lát trở nên lạnh lùng, trong lòng đã đưa ra lựa chọn.

Thương Duật thật sâu thở dài, sau khi dặn dò mọi người chăm sóc nàng cho tốt, liền xuất cung đến doanh trại cách hoàng cung tám dặm chỗ Hoắc tướng đóng quân, hôm sau mới trở về.

Hoắc tướng đập đầu, thống thiết: “Nếu như hoàng thượng khép thần tội bất trung, thần xin chịu tội. Thần không thể nào dẫn quân ra tiền tuyến, để họ hi sinh tính mạng trong khi Vinh Thành công chúa vẫn hưởng vinh hoa trong cung. Xin hoàng thượng thành toàn!” Lão thấy chết không sờn, đúng lúc Thương Duật nổi giận, sắp sửa đưa ra phán quyết, thì một tên thân vệ đi vào, ghé tai hắn nói vài lời. Thương Duật sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, bước nhanh ra ngoài, không đợi đội hộ tống tập hợp đã giục ngựa chạy đi.

Giờ Tý, một góc khuất trong hoàng cung, cỏ cây um tùm, tường rêu phong phủ, Yến Ly kéo lại áo choàng, sắc mặt lạnh như băng, nàng đứng dưới mái hiên đầy mạng nhện, nam nhân kia càng bước gần đến, bàn tay càng siết chặt.

“Muội muội...” Đao Mộc Kiến Thành tháo xuống đầu lạt, trên mặt hiện ra chút vui mừng. Muội muội dám đi gặp hần, chứng tỏ lòng vẫn hướng về Diên Hải, hướng về hần. Hần đưa tay ra muốn chạm vào nàng, nhưng Đao Mộc Yến Ly đã lùi lại một bước, lời nói vừa cay nghiệt vừa mỉa mai:” Lâu ngày không gặp, hoàng huynh thật là khiến ta nhìn với con mắt khác xưa. Huynh lại để Tưởng Dung đi hành thích Nạp Lan Thương Duật, ta nên khen huynh thông minh cơ trí, hay sợ huynh máu lạnh vô tình đây?”

Đao Mộc Kiến Thành sững người, hoàng muội đáng yêu trong trí nhớ của hần đối với hần nói những lời như vậy, khiến cho hần không tiếp nhận nổi.

“Trẫm...” Hần không còn lời nào để thanh minh nữa.

“Hoàng huynh...” Ánh mắt nàng thê lương ” Tưởng Dung ngưỡng mộ huynh, huynh vẫn luôn biết. Huynh có thể không nhận tình cảm của nàng, nhưng sao lại đối xử với nàng, với muội như vậy?”

“Trẫm là vì giang sơn Diên Hải! Trẫm là bất đắc dĩ.”

“Phải, là vì giang sơn. Tưởng Dung chết rồi, nàng ấy chết trong lao rất khổ sở, huynh có thấy hối hận chút nào không?”

“Trong lòng trẫm thật sự hối hận, nếu sớm biết thế này, trẫm đã không để muội ấy đi.” Đao Mộc Kiến Thành nắm lấy hai vai Yến Ly: “Hoàng muội, thời gian không còn nhiều nữa, đi cùng trẫm.”

“Bao vây chỗ này lại!” Tiếng nữ nhân vang lên, ánh đuốc lập loè, Đao Mộc Kiến Thành biến sắc, quát khê “Mau đi!” tóm lấy Yến Ly muốn đem nàng đi, Yến Ly lại gạt tay hần ra:” Huynh đi đi!”

Đao Mộc Kiến Thành nghiêng rằng, quyết định buông tay, đúng lúc lại thấy ám vệ của hần đồng loạt từ bên ngoài nhảy vào, tái mặt, vậy là chỗ này đã bị vây chặt. Sao nơi này lại có thể bị bao vây nhanh đến thế? Hần quay đầu nhìn Yến Ly, đâm ra nghi ngờ nàng.

Người ngoài dự liệu nhất- Trầm Uyển từ từ xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Nàng ta đưa tay, cao giọng: “Cung tiền thủ!”

Tức khắc, một hàng cung tiền thủ mười tên bước lên dàn hàng ngang, trên mái nhà còn có mười tên nữa, chưa kể cấm quân vây ở bên ngoài, đứng đợi lệnh sau lưng Trầm Uyển, người bên trong có mọc cánh cũng khó thoát. Đao Mộc Kiến Thành đã đeo lại đầu lạt, Yến Ly đứng chắn trước người hần, điềm đạm nói “Hoàng hậu nương nương ở trong cung động binh, đây là muốn làm gì, mưu đồ phản nghịch hay sao?”

“Người không cần hoa ngôn xảo ngữ. Bản cung còn có quan binh ở đây đều tận mắt chứng kiến người lén lút gặp gỡ đám người này, làm gián điệp cho Diên Hải. Lẽ ra người nên vâng lời ta tự vẫn, còn giữ được tước vị Thân phi của người. ” Trầm Uyển quát mắt: “Cung tiền thủ sẵn sàng!”

“Hoàng muội, muội ở lại chỉ còn đường chết, theo trẫm đi thôi!” Dẫu cho hần khẩn thiết nói, nàng vẫn không mấy may xao động, đứng chắn ở trước mặt hần.

Đao Mộc Yến Ly và Đao Mộc Kiến Thành ở giữa vòng vây, hần chạm đến ám khí trong tay áo, dự định mở đường máu.

Đao Mộc Yến Ly lại bình tĩnh đến lạ kỳ. Nàng chỉ còn điều bận lòng duy nhất, là con trai của mình, nhưng tin rằng, chừng nào Thương Duật còn sống, nhi tử của bọn họ sẽ được an toàn.

Cung thủ bắt đầu rút tên ra. Đây đều là tử sĩ của nhà họ Trầm, Trầm Uyển đã lật con bài cuối cùng. Thấy hoàng hậu nổi sát tâm, cấm quân phía sau lao xao, thân phận Thân phi thế nào, trọng lượng đối với hoàng thượng ra sao, họ không dám vọng động.

“Hoàng hậu nương nương, không thể giết người!”

“Các người không thấy tội lỗi của nàng rành rành ra đó sao? Hoàng thượng bị nàng mê hoặc, mặc cho quân thần can gián vẫn che chở nàng, người sẽ lại tha cho nàng ta! Bản cung dù có bị trị tội, cũng phải thay

người diệt trừ mối hoạ này!” Đều là nhờ vị tiên kia báo mộng, nếu không nàng làm sao tìm được cơ hội tốt thế này? Đêm nay, Đoan Mộc Yến Ly nhất định phải chết.

Tên đã lên dây, chỉ chờ một hiệu lệnh của Trầm Uyển.

Đoan Mộc Kiến Thành đã quyết định.

Cánh tay buông thông của Yến Ly vốn không còn cảm giác gì, bỗng nhiên đau nhức.

“Dừng tay!” Tiếng vó ngựa dồn dập đến gần cùng với tiếng quát, hai hàng cấm vệ rẽ ra, tạo thành một lối đi “Bái kiến hoàng thượng!”

Đúng lúc này, Đoan Mộc Kiến Thành nảy ra chủ ý, cách này, có thể khiến bọn hắc an toàn ra khỏi hoàng cung.

Trầm Uyển đã sợ đến mức sững người, Thương Duật vung roi ngựa lên, giận dữ quật xuống, nàng ta rú lên một tiếng thảm thiết, khụy xuống đất. Tử sĩ Trầm gia không có lệnh không dám có hành động, vẫn quỳ như cũ.

Thương Duật đã thấy nàng chắn trước mặt kẻ kia, nghiêng rằng.

Đoan Mộc Kiến Thành tóm lấy Yến Ly, rút dao găm kề vào cổ nàng “Nạp Lan Thương Duật, thả chúng ta đi, nếu không nhất xác nàng đi!”

“Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ, người đồng ý với họ đi.”

Trái với dự đoán của hắc, hoàng muội vẫn niệm tình thân, phối hợp với hắc, Đoan Mộc Kiến Thành vững tâm hắc.

“Không thể thừa hoàng thượng, không thể để chúng trốn thoát!” Trầm Uyển kêu lên, lết đến chỗ hắc, quỳ ở trên đất, bầu vú lấy chân hắc. Thương Duật liếc mắt, liền có người kéo nàng ta ra, hắc chăm chú nhìn Yến Ly.

“Hoàng thượng, thả hổ về rừng e là...” Một người tiến lên can ngăn, mấy người thân tín của hắc vừa mới đuổi tới cũng không nhận được lên tiếng.

Thương Duật quả quyết gạt đầu: “Được!”

“Hoàng thượng!”

“Một canh giờ sau đón nàng ở trấn Hạc, nếu ta phát hiện bất cứ ai đuổi theo, ta lập tức giết nàng!”

“Để bọn họ đi, ai cũng không được đuổi theo!” Nạp Lan Thương Duật rống giận.

“Huynh phát động chiến tranh, muội là hoàng phi ngoại tộc, nếu không có hoàng đế bảo vệ, muội đã chết rồi, huynh biết điều này đúng không?”

Đoan Mộc Kiến Thành vẫn giục ngựa không đáp.

“Sở dĩ hôm nay huynh muốn đưa ta đi, là vì nghĩ ta có chỗ dùng đến, phải không?”

Nàng lạnh lùng tiếp: “” Dù thế nào muội cũng không để huynh đạt được ý đồ. Nếu như huynh còn niệm tình nghĩa máu thịt, hãy thả ta đi, nếu không, ta sẽ chết cho huynh xem.””

May mắn, may mắn Đoan Mộc Kiến Thành vẫn chưa táng tận lương tâm. Hắc nhìn Yến Ly kẻ trâm cài lên cổ họng, giằng co một hồi, cuối cùng cũng chịu thả nàng lại Hắc trấn.

Lúc Yến Ly được đưa trở về hoàng cung, trời đã tảng sáng. Trầm Uyển đã bị nhốt vào lãnh cung, tử sĩ Trầm gia đều bị xử tử, cấm quân của cung hoàng hậu bị chuyển đi, tản mác khắp nơi.

Thương Duật đang đợi nàng. Hắc ngồi trên ghế quý phi, ở trong chính điện cung Ngọc Sơ, ngẩng đầu nhìn nàng.

Câu đầu tiên hắc nói khi gặp lại nàng chính là: “Yến Ly, nàng đã từng nói với trẫm hãy để nàng đi, trẫm không đồng ý, nàng nhớ không?”

Yến Ly nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi ngược lại “Người có tin thần thiếp không?”

Hắn cầm lấy bàn tay buông thõng của nàng, nhẹ nhàng áp lên ngực trái mình, chưa kịp mở miệng, nàng đã lắc đầu “Không, thiếp không muốn biết. Cánh tay này đã nói cho thiếp biết rồi. Người đặt nó lên trái tim của người, vậy mà thiếp chẳng cảm nhận được gì cả.” Nói rồi, nàng quay lưng.

Thương Duật ôm nàng vào lòng: “Trẫm không mong nàng tha thứ. Nhưng, Yến Ly, có một việc trẫm có thể làm cho nàng.” Hắn nhắm mắt lại, che đi đau đớn “Không phải nàng muốn về thăm quê sao, trẫm đã an bài tất cả, nàng đi đi.”

Để nàng đi không phải vì không tin nàng, mà vì tốt cho nàng, tốt cho giang sơn Tinh Mộ của hắn. Chỉ có hắn, là không nhận được tốt lành.

Lúc này, Thương Duật cảm thấy điều hối tiếc nhất, là hắn chưa từng hiểu rõ tình cảm của nàng. Ngày mai, hắn sẽ hỏi nàng, rằng không biết nàng ở bên hắn chỉ vì an phận, vì tình nghĩa phu thê, hay đã thực tâm yêu hắn. Hắn lại thấy nàng không yêu mới tốt, như vậy hai người tách ra rồi, nàng vẫn có thể sống.

Hãy nhớ một điều, trái tim của trẫm, thuộc về nàng.

Trận chiến này, dù bên nào thắng, nàng cũng không thể quay lại. Nạp Lan Thương Duật đã nghĩ tới sau này, sẽ đến thăm nàng, khi nhi tử của họ kế vị, sẽ cùng nàng quy ẩn, sống cuộc đời không màng thế sự. Nếu hắn không phải hoàng đế Tinh Mộ, nàng chẳng là công chúa Diên Hải, chiến tranh khói lửa có can gì tới họ đâu?

Bến Dương Châu, gió rất lớn. Vạt áo choàng của Thương Duật tung bay, Yến Ly không biết hôm nay hắn sẽ tới tiễn nàng. Thương Duật lòng bạch ngọc ban chỉ- vật bất ly thân của hắn vào một sợi dây chuyền, hắn sẽ đeo cho nàng. Giờ này nàng phải đến rồi mới phải.

Tiếng vó ngựa vội vã, Thương Duật ngẩng đầu lên, muốn trước khi nàng đi được nhìn nàng càng lâu càng tốt. Nhưng chỉ có một trong bốn tên thân vệ hắn phái đi đón nàng. Đột nhiên, trong lòng Thương Duật có một cảm giác sợ hãi chưa từng có, mặc cho hắn đè nén, cảm giác ấy vẫn không ngừng nảy nở.

“Hoàng thượng, Ngọc Sơ cung cháy lớn rồi!”

14. Chương 14: Chẳng Còn Lại Gì

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi Ngọc Sơ cung cháy rụi.

Hôm ấy, xế chiều, Ngọc Sơ cung bỗng nhiên bốc cháy lớn. Hoả thế rất mạnh, mãi đến đêm khuya mới dập được tất hẳn. Kỳ lạ là, tất cả cung nhân đều thoát, nhưng lại không thấy Thần phi.

Hoàng thượng từ ngoài cung tức tốc chạy về, phát diên, một hai đòi lao vào trong đám cháy tìm Thần phi nương nương. Cẩm quân phải bắt chấp giữ ngài lại, không cho hoàng thượng tiến vào đám cháy, mặc cho ngài gào đến khản cả cổ tên Thần phi.

Đến khi lửa được dập tắt, cẩm quân nói lỏng tay, hoàng đế liền không ngại bụi bẩn, tro còn nóng rẫy, nhất quyết vùng ra đi tìm Thần phi. Ngài diên cuồng dùng tay không đào bới, ra lệnh cho tất cả mọi người cùng tìm.

Hoàng đế mất trí rồi.

Ngài không ngừng tay, miệng liên thanh gọi “Yến Ly, Yến Ly, nàng đâu rồi, nàng trốn ở đâu vậy, đừng dọa trẫm!”

Kết quả, lật tung đồng đồ nát của Ngọc Sơ cung, cũng không thấy hài cốt của Thần phi đâu. Mộc Tâm chết trận, đám cung nữ khóc nức nở, nô tài, cẩm quân tham gia tìm kiếm này giờ bất lực, đành nhìn rằng hoả thế quá lớn, thân xác Thần phi đều biến thành tro cả rồi, không cách nào thu lại được. Thật lạ, ai cũng thoát được, riêng mình Thần phi thì không. Trong lòng ai nấy đều có nghi ngờ, nhưng không ai dám nói ra.

Mộc Tâm nức nở khóc, dường như nường nường đã biết trước chuyện này, cho nên hôm nay mới bảo nàng đem thái tử đến thăm thái thượng hoàng.

Thật ra chỉ là vì Đoan Mộc Yến Ly muốn Mộc Tâm ở lại với con trai mình mà thôi, chính nàng cũng không hề biết sẽ có hoạ hoạn xảy ra. Thường ngày nàng đối xử với hạ nhân rất tốt, lúc có cháy mọi người đổ xô đi tìm, không thấy nàng trong cung, tưởng rằng nàng đã trốn thoát rồi.

Vụ hoạ hoạn này vốn là kế hoạch của Thương Duật, sau khi đưa nàng đi, hắn sẽ cho phóng hoả Ngọc Sơ cung nhằm đánh lừa người ngoài. Nhưng không, sao lại thế này!

Một đêm không trăng không sao, ánh sáng duy nhất là từ những ngọn đuốc. Không gian tang tóc đến đáng sợ. Trong khi tất cả đang chờ cơn lôi đình của hoàng đế, thì đột nhiên, ngài ngửa đầu lên trời, cười lớn.

Tiếng cười này, so với việc ngài nộ khí xung thiên, còn khiến người ta sợ hãi hơn.

“Nàng còn sống! Nhất định là vậy!” Mắt hắn đỏ lên, nhìn quanh, rồi lại lớn tiếng “Nàng chưa chết, chưa chết!”

“Hoàng thượng, xin người nén đau thương!” Vị công công thân tín rùng mình vì bộ dạng ấy của hắn, đi lên can ngăn, Thương Duật gạt ra, gào lên “Trẫm không tin, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Mộc Tâm lặng lẽ đốt vàng mã, vì hoàng đế không tin chủ tử nàng đã chết, tất không cho phát tang, một mặt tìm ra kẻ chủ mưu là hoàng hậu, xử trảm cả nhà, lại chuẩn bị ngự giá thân chinh đánh Diên Hải.

Thương Duật chống ngoại xâm, vẫn không quên phái người truy tìm tung tích nàng khắp nơi. Mất hai năm ròng, chế phục được Diên Hải, hắn vốn nghĩ là do Đoan Mộc Kiến Thành đưa nàng đi, nhưng không phải. Niệm tình huyết mạch của nàng, hắn không giết hoàng thất Diên Hải.

Thương Duật không chịu bỏ cuộc, trong tám năm đánh Nam dẹp Bắc, vó ngựa Tinh Mộ in dấu khắp nơi, sát nhập Diên Hải, hàng phục hai nước còn lại là Nguyên Lăng và Tây Lĩnh. Thế nhưng, trong trận chiến cuối cùng với người Tây Lĩnh, hắn trúng một đao tẩm kịch độc, cầm cự được hai ngày, hoàng đế băng hà.

Rút cục, trẫm cũng không đợi được nàng.

Truyền rằng, khi ra đi, hoàng đế còn ôm một chiếc đồng tâm kết đơn sơ trong ngực.

Theo di chiếu của người, an táng mộ rồng Thần phi nường nường, truy phong làm hoàng hậu, hợp táng với hoàng đế. Thái tử còn non nớt lên ngôi, nhưng có trung thần phò tá, bản thân trí tuệ hơn người, tiếp tục đưa Tinh Mộ đi lên hùng mạnh, suốt bốn mươi năm tại vị chưa hề suy thuận.

Mình phủ.

Thương Duật siết nắm tay, lạnh lùng mở miệng: “Thế là thế nào?”

Diêm Vương mày nhíu thật chặt, khó xử nói: “Ta cũng không biết vì sao, mà Yến Ly tiên tử chưa trở về.”

“Sao Yến Ly lại chưa trở về được! Nàng rõ ràng là...” Kích động ảnh hưởng đến vết thương, Thương Duật hơi nhíu mày, Diêm vương lo lắng nói “Tiên thể Yến Ly tiên tử vẫn ở đây, nhất định sẽ tìm được linh hồn của nàng trở về, nhưng người trước hãy trở về dưỡng thương đã.”

Thương Duật nhìn vào tiên thể im lìm lạnh lẽo của Yến Ly, bàn tay siết vào rồi lại mở ra, Diêm Vương nhìn sắc mặt ngày một trắng của hắn, giục: “Người mau trở về dưỡng thương đi, thượng thần Nguyệt Cát giận lắm, người của thần cung đã đợi ở...” Nếu không phải hắn còn dang dở chuyện lịch kiếp ở trần thế, đột ngột gọi về sẽ phá hỏng kiếp số của những người khác, thượng thần Nguyệt Cát thay vì cho người đến điều trị cho tiên thể của hắn ở đây, đã đến phạm trần kết liễu vị hoàng đế kia sớm hơn. Mũi đao tẩm độc giết chết Nạp Lan Thương Duật kia là do thượng thần dẫn lối, lúc ấy Diêm vương nhìn sắc mặt u ám của thượng thần, ông ta là chúa tể của cái chết, mà còn thấy rùng mình, hỏi người: “Thượng thần, làm như vậy có tàn nhẫn quá không?” Nữ thần Nguyệt Cát đáp: “Mạng nó còn không cần, cho nó chút bài học này đã là gì!”

Thế nhưng ông ta chưa kịp dứt lời, đã thấy Thương Duật ngồi xếp bằng trên giường đá, bất quyết.

Diêm vương lầm bầm: “Ta đã nói là Truy hồn thuật cũng vô hiệu...”

Quả nhiên, chưa đầy nửa khắc sau, tầng ánh sáng màu tím bao quanh Thương Duật biến mất, hần mở mắt ra, nôn ra một búng máu tươi.

Diêm Vương chưa kịp phản ứng, Thương Duật đã đứng bật dậy, vẻ mặt hoang mang “Truy hồn thuật cũng không thấy, chẳng nhẽ là ở Quỷ tộc? Ta phải giết Thịnh Dương!”

“Không đúng, nếu là ở Quỷ tộc, thì khi ta ở đây triệu hồi, linh hồn cũng sẽ quay về. Giam giữ linh hồn của một tiên nữ, Thịnh Dương chưa có bản lĩnh đó, Quỷ vương lại không có lý gì làm chuyện đó. Ngài hãy bình tĩnh lại đi. Lãng Á thần cung và Quỷ tộc vừa mới xảy ra chuyện như vậy, náo đến Ngọc đế, hơn nữa thời gian ở mỗi kiếp của người chưa lần nào được đến sáu mươi năm, Thịnh Dương vẫn còn chưa được thả ra nữa kia. Có người Thiên giới ở đó giám sát, tin rằng hần không dám giở trò gì.”

Thương Duật bình tĩnh lại đôi chút. Hần nhớ lại, ở kiếp này trong đám cháy, không có trông thấy xác của Đoan Mộc Yến Ly. Khi hoàng hậu biết tin đó, còn điên cuồng nói không tin, cái gì mà “Ta bị lừa, ta bị lừa rồi! Hoàng thượng, ta là bị xúi giục! Ta bị ép!” Hần lúc đó bị lửa giận làm mờ mắt, chỉ cho là nàng ta vệt chết còn cứng mỏ, căn bản không để ý những lời này. Có người đã mượn tay Trầm Uyển, dựng lên vụ hoả hoạn để mang thân xác phạm trần của Yến Ly đi. Nhưng là ai? Nàng có thù oán với ai đến mức ấy? Truy hồn thuật cũng không tìm được, nếu không phải Quỷ tộc, thì ở những nơi khác trong tứ hải bát hoang này, chỉ vì linh hồn nàng đã bị thuật pháp phong bế lại, hần mới không tìm được.

Vạn nhân kính. Đúng, không thuật pháp nào có thể qua mặt vạn nhân kính.

Thương Duật hồi hải lao ra khỏi động, hoá thành một làn khói biến mất.

Diêm Vương phát tay ra lệnh cho một tên quỷ sai “Đi, đi nói với người của Thần cung ở bên ngoài, quân thượng của họ đã rời đi rồi.”

Còn có một mình, ông vuốt chòm râu bạc, lắc đầu, quả thật không ngờ xử lý xong Yết Thư, hần lại không về chữa thương, mà từ núi Bắc Hiệu lao thẳng đến đây. Đáng lẽ vết thương không quá nghiêm trọng, mà vì không chữa trị kịp thời cho nên mới trở nặng. Hần vừa đến đã đi vào cổng luân hồi, ông căn bản không biết chuyện gì, chỉ đến khi phu thê thượng thần Nguyệt Cát lo lắng chạy đến cửa, mới biết chuyện, hoá ra nếu không phải Sơn thần núi Bắc Hiệu báo tin, họ cũng không biết.

Đôi oan gia này, lão già ta đã sớm biết đến ngày này mà.

Vạn nhân kính thật là là một hồ nước, mặt hồ luôn luôn tĩnh lặng, không bao giờ gợn sóng, cũng không bao giờ phản chiếu bất cứ thứ gì. Thương Duật hai chân vừa mới chạm đất, lập tức thì triển thuật pháp nhảy xuống hồ. Bây giờ phụ mẫu hần còn đang ở Minh phủ, nếu không nhanh, để họ bắt kịp thì không được.

Việc này chỉ có hần mới có thể làm. Hần biết mẫu thân cũng rất yêu thương Yến Ly, nếu không phải khi xưa nghịch thiên thành thân với phụ thân hần, hứng chịu thiên kiếp, từ đó không thể trầm mình xuống hồ Vạn nhân được nữa, có khi người còn làm việc này trước hần.

Thế nhưng, lúc mũi chân vừa chạm đến mép hồ, hần lại bị một lực cực mạnh kéo lại. Cúi đầu nhìn xuống, tầng tầng lớp lớp lụa màu đỏ tươi quấn chặt lấy hần, bao quanh tơ lụa còn có luồng sáng trắng lạnh như băng. Thương Duật quay phắt đầu lại, vừa ngạc nhiên vừa gấp gáp: “Dật Trần? Úc Dĩnh? Thả ta ra!”

Đứng cách hần chừng mười bước chân là hai người, một nam nhân tóc trắng, y phục trắng, giờ phút này đang đưa lòng bàn tay về phía hần, luồng sáng trắng từ đó mà ra. Nữ tử bên cạnh mái tóc đen tùy ý thả ra, đổ xuống thắt lưng, một thân quần áo đỏ thắm, tơ lụa trói chặt lấy hần là do nàng điều khiển.

“Người điên rồi sao?” Úc Dĩnh lên tiếng trước, gương mặt xinh đẹp nhuốm lửa giận. “Người xem người bây giờ như thế nào, muốn chết sao?”

Úc Dĩnh và Bạch Dật Trần quen biết từ khi cả hai mới mấy trăm tuổi. Sau này khi Bạch Dật Trần và Thương Duật trở thành bạn, nàng cũng vì thế mà thành bằng hữu của hần. Tình bạn của hai yêu tinh và một vị thượng tiên, quả thật là có một không hai. Bằng hữu mấy trăm năm, Bạch Dật Trần đã vì một nữ nhân mà khổ sở như thế, khôn ngoan như Úc Dĩnh chẳng khó khăn gì mà đoán được chuyện Thương Duật muốn làm, cho nên nàng mới kéo Dật Trần chạy đến đây.

“Thả ta ra, ta nhất định phải dùng Vạn nhân kính, Yến Ly đang gặp nguy hiểm!”

“Người bình tĩnh lại, phụ mẫu người sắp về tới, chúng ta cùng nghĩ cách.” Bạch Dật Trần mở miệng. Thương Duật vùng vẫy, hẳn biết lúc bản thân không thương tổn gì, mình hẳn cũng không phải đối thủ của hai người này chung sức lại, nói gì đến bây giờ. Thương Duật thôi không vùng vẫy nữa, hẳn nhìn Bạch Dật Trần, kiên định: “Thả ta đi. Người cũng sẽ làm như vậy cho Vân Hinh.”

Quả nhiên Bạch Dật Trần xao động.

“Nàng cũng sẵn lòng làm vậy vì người, cho nên giờ này người mới còn đứng đây.” Thương Duật không bỏ qua cơ hội, thấy Bạch Dật Trần đã lung lay liền tiếp tục tấn công. “Người phải tin vào ta, Vạn nhân kính không làm khó ta được. Nếu bây giờ ta không đi, có lẽ sẽ hối hận cả đời. Mà ta, không biết đến khi nào cả đời mới có hồi kết.”

Ngực Bạch Dật Trần nhói lên, cả đời, không biết đến khi nào mới là hồi kết. Chẳng phải hẳn đã từng khổ sở vì thân xác bất tử sao? Luồng ánh sáng trắng vây quanh Thương Duật buông lỏng, gương mặt Bạch Dật Trần giãn ra, vẻ như đã làm ra quyết định. Úc Dĩnh quay phắt sang hẳn, gắt “Bạch Dật Trần!”

Trong lúc nàng mất tập trung, Thương Duật cắt đứt tơ lụa, thả mình rơi xuống hồ.

“Đành trông vào Thiên ý.” Một giọng nói bất đắc dĩ vang lên, Bạch Dật Trần cúi thấp đầu “Thượng thần, xin thứ lỗi.”

“Không phải lỗi của người.” Nguyệt Cát nheo mắt. Nàng biết trách ai bây giờ, nó chẳng phải giống nàng sao? Nàng khi xưa bất chấp thiên kiếp, vẫn phải bằng được gả cho phụ thân của Thương Duật. Đành trông vào ý Trời.

Nửa canh giờ sau, mọi người vẫn vây quanh hồ Vạn nhân. Dù không nói ra, nhưng ai cũng căng thẳng. Đúng lúc nữ thần Nguyệt Cát muốn nhảy xuống tìm hẳn, thì ở giữa hồ, mặt nước từ từ xao động, hình dáng của Thương Duật từ từ hiện ra.

Hắn nằm trên mặt nước, bất động, hai mắt cố gắng mở ra. Bạch Dật Trần đỡ lấy hẳn, Thương Duật lập tức nói: “Đi Tây Hải!” Sau đó bất tỉnh.

Mọi người còn chưa có phản ứng với những gì hẳn nói, chỉ vội vã mang hẳn đi chữa trị, riêng Úc Dĩnh, bản thân là hồ ly chín đuôi, lại khôn khéo lắm thứ chuyện, lập tức xâu chuỗi mọi chuyện với nhau, đột nhiên bình tĩnh.

“Dật Trần, người còn nhớ vị hôn thê hụt của Thương Duật hay không?”

Nguyệt Cát nhíu mày “Mấy ngày nay vị công chúa đó nghe nói bị ốm, không xuống nổi giường, e là do dùng phép ở trần thể bị phản phệ. Nếu là thật, ta mà đồng ý cho nàng làm con dâu ta, thật phí hoài hơn vạn năm sống của bản thượng thần. Ta đi đòi người.”

“Thượng thần, thượng thần, quân thượng không thấy đâu nữa!”

Long cung.

“Giao ra đây!” Thương Duật sắc mặt trắng bệch, trên môi cũng không có chút huyết sắc, thể nhưng vẫn thẳng lưng, ngẩng cao đầu, hướng thể tử và công chúa Tây Hải ra lệnh.

Hắn vừa mới bất chấp ngăn cản xông vào phòng công chúa Tây Hải. Nàng ta đang nằm trên giường bệnh, thể tử chấp hai tay sau lưng đứng ở bên cạnh, hành động của Thương Duật khiến hẳn vừa bất ngờ vừa giận dữ.

“Thương Duật quân, ngài tự ý xông vào khuê phòng của muội muội ta, không coi Tây Hải chúng ta ra gì sao?”

“Quân thượng!” Ngọc Linh công chúa đáng thương cất tiếng, ra hiệu cho tỳ nữ đỡ nàng ngồi dậy, dựa vào gối mềm “Không thể đón tiếp từ xa, lại để ngài thấy bộ dạng này, Ngọc Linh thật hổ thẹn.”

“Mau giao nàng ra đây. Bản quân không muốn lặp lại.”

Lần này đến lượt thể tử mù mờ: “Ngài nói gì vậy? Muội muội, Thương Duật quân muốn muội giao cái gì?”

Ngọc Linh công chúa mím môi, vốn nghĩ chỉ cần đem Yến Ly đi khuất mắt ngài, Thương Duật sẽ thôi không để ý đến nàng ta nữa. Dù sao trước kia hai người ghét nhau như vậy, nàng vốn không coi Yến Ly là tình địch của mình, chỉ vì nàng ta là nữ nhân duy nhất ở Lăng Á thần cung mà không phải hạ nhân, lại hay lảng vảng trước mặt Thương Duật, còn không biết vì sao mà hạ phạm lịch kiếp cùng chàng, nàng dõi theo hai người họ suốt hai kiếp, dần dần cảm thấy nguy cơ, nên mới nghĩ lợi dụng Trầm Uyển bắt Yến Ly đi. Không ngờ Thương Duật tìm tới tận cửa, lửa giận bùng bùng đòi người. Đã thế, nàng càng không thể giao ra!

“Quân thượng nói gì Ngọc Linh không hiểu.”

Một vệt sáng loé lên. Thanh thần kiếm hiện ra trong tay Thương Duật. Cả thế tử và công chúa đều biến sắc, thế tử cũng rút kiếm, nhìn về đằng đẵng sát khí của Thương Duật, cảnh giác nói “Ngài muốn làm gì? Đây không phải Lăng Á của ngài, Thương Duật quân cần trọng hành động!”

Thương Duật chỉ mũi kiếm vào mặt hắn ” Bản quân được Vạn nhân kính chỉ dẫn, người của bản quân đang trong tay muội muội người. Thế tử, bản quân khuyên người nên bảo muội muội người đưa nàng ra đây!”

“Nếu không thì sao?” Công chúa Ngọc Linh kích động nói “Nàng ta là cái gì, mà khiến cho quân thượng hao tâm tổn trí như thế?”

“Muội muội, muội thật sự đã...” Thế tử sững sờ nhìn nàng. Mấy hôm nay hắn đã thấy nàng kì lạ, ồm nặng nhưng lại không rõ nguyên nhân, xem ra là liên quan tới việc này. “Sao muội lại làm vậy? Còn không mau đem người giao ra?”

Ngọc Linh công chúa không thêm để ý đến anh trai mình, hai mắt ầng nước, giọng nói đầy vẻ không cam lòng “Nếu không thì sao? Ta không đời nào giao ra, trừ khi ngài chấp nhận hôn sự!” Nàng đường đường là công chúa của Tây Hải, thân phận cao quý như thế, được nuông chiều nâng niu từ bé, xưa nay, trừ Thương Duật, chưa từng có ai nói với nàng nửa chữ không. Nàng ngưỡng mộ Thương Duật lâu như vậy mà hắn chẳng thèm quan tâm đến, nay bảo nàng thua dưới tay một hồ tiên thấp kém, xuất thân hoang dã, tu vi lại mỏng, nàng làm sao mà cam tâm?

“Nếu không, ta sẽ tróc từng cái vảy của người ra.” Thương Duật dứt lời, cánh tay phải nâng lên, mũi kiếm đâm thẳng xuống sàn. Uỳnh một tiếng, mặt đá liền nứt ra, sàn nhà chấn động thật mạnh, mấy người cung tỳ đứng không vững ngã rạp ra đất.

Có động, binh lính liền đổ về phía này.

Sắc mặt Thương Duật càng ngày càng trắng, hắn cố lờ đi cơn đau nhói ở mạn sườn, đó là vết thương bị quái thú Yết Thư cào bốn mươi ngày trước. Ngọc Linh hơi run lên, nàng chết trân nhìn hắn. Hai mắt chưa từng ngời lửa giận, bây giờ càng thêm đáng sợ, vị tiên quân muôn đời mang dáng vẻ lạnh nhạt hờ hững đã biến mất, thay vào đó là Thương Duật mất đi lí trí, sẵn sàng san phẳng Tây Hải Long cung, chỉ cần nàng dám trái ý hắn.

Thế tử phản ứng đầu tiên, quát lên “Các người, đi, lục soát tầm cung của công chúa.”

Thương Duật gượng đứng vững, không để cho kẻ khác nhìn ra bất thường. Hắn vừa rồi làm một màn hăm dọa kia, tốn rất nhiều sức, có thể chống đỡ đến lúc này, là đã cố gắng lắm rồi. Qua Vạn nhân kính, hắn đã biết chính xác nàng ở đâu, nhưng muốn xông vào tìm nàng, tất phải giao tranh. Mà hắn, thì không còn sức nữa.

Đôi mắt Thương Duật mờ dần đi, tai cũng không nghe rõ nữa. Hắn khụy xuống, tay vịn lấy kiếm. Hắn nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Linh, của phụ thân, của mẫu thân lao xao, hỗn độn bên tai. Có hai đôi tay đỡ lấy hắn, xốc hắn đứng dậy.

Rồi hắn thấy một ánh sáng xanh dịu dịu trước mặt, Thương Duật ngẩng đầu, hoá ra là một quan tài bằng băng, nàng đang nằm đó, hai mắt nhắm nghiền.

Đoan Mộc Yến Ly, Yến Ly của ta.

Trên môi Thương Duật thoáng qua một nụ cười, người hắn đột ngột gập xuống, ho một tiếng, một vệt máu tươi kéo dài trên vạt áo. Thương Duật gục đầu, không còn biết gì nữa.

Nàng cảm thấy toàn thân nặng như chì, không thể động đậy, nhưng vẫn có thể nghe thấy. Không thể mở mắt, bốn bề tối đen như mực. Những ký ức nối đuôi nhau chạy ào ào qua tâm trí. Lúc nhỏ có mẹ chăm sóc, lúc được bảo mẹ đã bị một gã phương sĩ giết rồi, đến mùa mưa, những ngày dài tưởng như cả năm, ngồi một mình trong động nhìn ra ngoài, bụng rỗng không. Những khi trời tuyết, rét run cầm cập, lúi thật sâu vào trong hang khi thoáng nghe tiếng người, năm tháng thật dài cô độc một mình.

Rồi khi được đem về Lăng Á, cuộc đời nàng sang trang mới.

Rồi khi gặp Thương Duật. Không, chính xác là rơi vào hắn.

Rồi tuổi thơ của Giang Ly và Lăng Duật như thế nào, đôi thanh mai trúc mã Mục Thương và Điệp Yến ra sao, hoàng cung xa hoa rực rỡ, đồng tâm kết Đoan Mộc Yến Ly làm, bóng lưng cô độc của hắn... Tất cả như một cơn lũ tràn qua.

Kiếp thứ nhất, hắn vẫn là hắn, còn nàng, là một cô bé vui vẻ ngốc nghếch, thật giống lúc nhỏ khi mẹ vẫn còn sống.

Kiếp thứ hai, nàng có được trí nhớ, nhưng mà Điệp Yến khi ấy thật giống nàng lúc mới về thần cung, vừa rụt rè vừa sợ hãi, không dám đón nhận bất cứ thứ tình cảm nào, vì sợ một ngày nào đó họ giống như mẹ, sẽ rời xa nàng, cho nên hồi hợt, tự thu mình vào cái vỏ, cô đơn ở trong đó. Còn hắn, chấp nhất như thế, nàng chưa được thấy bao giờ.

Kiếp thứ ba, cả hai đều không nhớ gì. Nàng dựa vào hắn để có thể sống, hắn lại dựa vào nàng để trốn nỗi cô đơn đến cùng cực. Đúng thế, nàng mãi mãi không quên bóng lưng của hắn, lúc ấy nàng cảm tưởng, đó chính là kẻ cô độc nhất thế gian, vĩnh viễn có thể một mình mà bước, chỉ vì sự xuất hiện của nàng mà quay đầu lại.

Qua ba kiếp, họ còn lại gì?

Nàng mở bừng mắt.

Yến Ly biết mình đã quay trở lại nguyên thân.

“Yến Ly tỷ!”

“Lạc Lạc, nói ta biết, Thương Duật đâu, hắn thế nào?” Vừa nãy chưa tỉnh lại, nàng vẫn có thể nghe thấy, biết được tình trạng nguy kịch của Thương Duật.

Vậy là Lạc Lạc vừa dẫn nàng đi tìm hắn, vừa gấp gáp kể.

Trước kia, quả là Tây Hải có đến Lăng Á bàn hôn sự, nhưng Thương Duật không thèm đếm xỉa, lúc ấy hắn rời đi là chạy đến núi Bắc Hiệu. Hai trăm năm trước hắn đi ngang, Sơn thần ở đây cầu cứu, nói Yết Thư canh giữ bình khí của chiến thần Dực Long thoát khỏi pháp trận, hết sức tàn ác, sức ông ta không đủ để đem chúng nhốt trở lại, củng cố pháp trận. Tình hình cấp bách, hắn giúp ông ta lập ra pháp trận, đem Yết Thư nhốt lại. Không ngờ một con lớn nhất, tu vi lâu năm nhất sống ra, hung thú này thích ăn thịt người, đã xuống núi hại mất mấy mạng người ở chân núi. Thương Duật gấp gáp đi đến, nó sắp sửa xông đến một ngôi làng thì trúng đòn của hắn. Con Yết Thư này cao chừng một bộ, dài một trượng, vô cùng hung dữ. Thương Duật mất một ngày một đêm mới đánh bại nó, nhưng bị vuốt sắc của nó cào vào mạn sườn. Đáng lẽ phải đi chữa trị, nhưng nàng xuống trần một mình, hắn không yên lòng, nên chạy ngay tới Minh phủ. Sau khi trở lại, tuy nguyên thân được trị thương, nhưng vì phần hồn rời đi nên hồi phục rất chậm. Đã vậy, hắn còn nhảy xuống hồ Vạn nhân. Vạn nhân kính là bảo bối có một không hai của Thiên giới, có thể tìm bất cứ ai, nhìn thấy quá khứ của bất cứ người nào. Quyền năng như vậy, đương nhiên có cái giá của nó.

Vạn nhân kính tiêu hao rất lớn tiên lực, thế mà hắn vẫn làm. Yến Ly lẩm bẩm trong đầu. Trước kia hắn cũng dùng cách này tìm nàng ở Quỷ tộc, vậy mà chưa từng nói cho nàng biết, hắn đã phải trả giá thế nào. Hoá ra vì tiêu hao tiên lực, hắn mới có thể bị Thịnh Dương đánh lén. Thì ra là vậy. Từ lúc đó nàng đã nợ hắn.

Còn cách chỗ Thương Duật vài bước chân, Yến Ly đột ngột dừng lại.

“Yến Ly tỷ, sao vậy?”

“Hắn vì ta làm nhiều như thế, ta cũng nên đáp lại rồi.” Yến Ly cúi đầu, nói với Lạc Lạc, lại giống như nói với chính mình. Nói xong, nàng quay đầu, túm lấy tay Lạc Lạc đi thật nhanh.

Lạc Lạc không hiểu ra làm sao “Yến Ly tỷ, chúng ta đi đâu vậy?”

Yến Ly đến trước cửa phòng luyện đan của mình, nắm lấy hai vai Lạc Lạc “Tỷ có cách trị cho Thương Duật. Mọi người hãy ở ngoài này đợi.”

Yến Ly đóng chặt cửa phòng, nổi lửa lò luyện đan. Nàng mở sách ra, ngón tay dừng lại ở một phương thuốc bí truyền, quý giá bậc nhất. Yến Ly nhanh tay bỏ nguyên liệu vào trong, ánh lửa xanh bập bùng, nàng bắt quyết, đan dược trong lò bắt đầu thành hình.

Chỉ còn thiếu một nguyên liệu quan trọng nhất.

Yến Ly nhắm mắt lại, sáu cái đuôi trắng muốt hiện ra, nàng cầm một thanh đao, nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, đã hạ quyết tâm, liền dứt khoát chém xuống.

“A!” Yến Ly không nhận được kêu thét lên, khuỵu xuống, quỳ gối trên đất. Đau đến xương tủy. Lạc Lạc nghe tiếng thét của nàng, lo sợ đập cửa “Yến Ly tỷ, Yến Ly tỷ!”

15. Chương 15: Món Nợ Ân Tình

Yến Ly không còn sức để mà đáp nữa, nàng rướn người, cầm cái đuôi hồ ly còn rướm máu của mình ném vào trong lò.

Truyền rằng, mỗi cái đuôi của hồ ly là một mạng của nó. Vì thế, đuôi của hồ yêu, linh hồ hay tiên hồ đều là phương thuốc quý giá nhất, có thể cứu người chỉ còn một hơi thở, có thể làm cho người bị thương nặng đến thoi thóp hồi phục thần kì. Nhưng mà, chiếc đuôi đối với hồ ly quan trọng như thế, là một sinh mệnh của nó, chỉ khi hồ ly tự nguyện cho đi chiếc đuôi của mình, gửi vào linh khí của bản thân, nó mới có thể cứu người.

Lạc Lạc không thấy Yến Ly đáp lại, lo lắng không thôi, gọi mấy người nữa đến, hợp sức phá cửa.

Trước mắt nàng, là một con bạch hồ nằm rạp trên đất, chỉ có năm cái đuôi, bộ lông trắng muốt nhuộm máu, hơi thở yếu ớt. Lạc Lạc kinh sợ đến không nói nên lời, ôm lấy Yến Ly, hoảng hốt gọi “Yến Ly tỷ, làm sao thế này?”

“Mau... đem đan dược đến cho Thương Duật.”

Nửa tháng sau.

“Yến Ly tỷ!” Lạc Lạc đem đồ ăn vào, lạ thay, trên giường trống không, chăn gối được xếp gọn gàng, nàng nhìn quanh, hộp trang sức trên bàn không thấy đâu nữa, tủ quần áo trống trơn. Lạc Lạc sững sờ lại gần giường, mới thấy một tờ giấy, trên đó có dòng chữ ngay ngắn của Yến Ly “Lúc Thương Duật tỉnh, hãy bảo ta đang đợi hắn.”

Một thôn nhỏ, trời đã xế chiều. Nữ tử trẻ tuổi gom thuốc phơi ngoài sân, cất vào trong nhà. Nàng chống eo, xoay xoay hai cái, bây giờ có thể nghỉ ngơi rồi.

“Đại phu, đại phu, mau cứu con ta!” Một thiếu phụ ôm đứa con còn ẵm ngửa vội vàng chạy vào trong sân, Yến Ly vội vàng mở cửa, nói “Đặt đứa nhỏ xuống giường, làm sao vậy?”

“Nó sốt cao từ trưa đến giờ, làm sao cũng không giảm, đại phu cứu nó với!”

“Bình tĩnh đi đã, ồn ào ta không chẩn mạch được!” Yến Ly hơi lớn tiếng, thiếu phụ kia rưng rưng nước mắt, không dám khóc nháo nữa. Yến Ly kê ngay một đơn thuốc, sai mẹ đứa trẻ đi sắc, uống xong, quả nhiên một khắc sau, đứa trẻ bắt đầu giảm sốt.

“Đa tạ đại phu, đa tạ đại phu.”

“Cầm thuốc này về, ta chia làm gói nhỏ rồi, mỗi ngày hai gói chia ra sáng tối, chớ có quên một buổi nào.”

Người thiếu phụ cảm ơn rồi rít, bế con trở về.

Khắp cái thôn nhỏ bên bến Dương Châu này, người dân đa số làm nghề chài lưới, nếu may mắn thì đủ ăn, có lúc còn đói kém, có vị đại phu từ phương xa tới, lúc đầu mọi người thấy nàng là nữ lại trẻ tuổi, còn nghi ngờ, sau đó một thời gian thì ai cũng yêu mến vị đại phu tốt bụng này, thu phí chữa bệnh, bốc thuốc rất là phải chăng, mọi người lại không cần vào trong trấn mới xem được bệnh.

Yến Ly vươn vai, đi về phía bếp chuẩn bị nấu cơm. Thế nhưng trong bếp có tiếng xèo xèo, lại có mùi thơm nức tỏa ra.

“Ồ?”

Thỉnh thoảng cũng có người trong thôn đến giúp nàng nấu cơm, nhưng nàng nhớ hôm nay đâu có nhờ ai?

Yến Ly đẩy cửa đi vào, cây cải thảo trong tay liền rơi xuống đất.

Người đó chậm rãi đi đến, cúi xuống, cầm cây cải thảo lên, trách cứ “Sao nàng vẫn bắt cẩn như thế, có cây rau cũng làm rơi, thật không hiểu hai năm nay tự chăm sóc bản thân thế nào.”

Hắn cầm cây cải thảo đặt lên bàn bếp, nào ngờ vừa quay đi, nàng đã nhào tới, từ sau lưng ôm chặt lấy hắn.

“Khi đó ta không đến được, những năm nay đều ở đây đợi ngài.”

Người kia bất động, cũng không đáp lời.

“Ngài hết lần này đến lần khác bỏ ra nhiều vì ta như vậy, nhưng ta lại vô tâm vô tính. Bây giờ, mặc kệ ngài có tính những chuyện ở phạm gian hay không, ta nói cho ngài biết, ta thích ngài!”

Thân hình cao lớn nàng đang ôm hơi cứng lại, Thương Duật xoay người, nâng mặt Yến Ly lên, hai mắt nàng đã hơi hồng hồng, hắn bóp mặt nàng, nheo mắt nói “Tốt lắm, vậy giờ trở về ngoan ngoãn báo đáp ta là được.” Hắn ôm nàng “Những chuyện kia, đều không quan trọng nữa.”

Phải, đều không quan trọng nữa.

Bảy năm sau.

“Phì phì, cuối cùng cũng có lại nó rồi.” Nữ tử nhỏ nhắn bộ dạng mỗi một, bước ra khỏi hang động. Nam tử vốn đợi bên ngoài ôm lấy nàng “Ai bảo nàng ngốc, gan vốn nhỏ, lúc đó lại dám cắt phẳng một cái đuôi, đáng đời bây giờ ném khổ.”

Yến Ly không còn sức, nếu không nhất định sẽ đâm Thương Duật, bực bội mắng “Nếu không thì còn có chàng ở đây lên mặt với ta chắc?”

Thương Duật lắc đầu “Thôi, nàng còn biết điều chăm chỉ tu luyện, vất vả rồi, vi phu về nhà nấu cơm cho nàng.”

Những người thân quen như cha mẹ hắn, rồi Bạch Dật Trần và vương hậu của hắn, rồi Úc Dĩnh đều biết trù nghệ của Thương Duật như thế nào, chỉ là Yến Ly ngày xưa ở cùng với hắn ở Lăng Á, căn bản chưa có dịp cho Thương Duật thể hiện. Về phần do đâu hắn có tay nghề như thế, là vì Thương Duật quân khi xưa rong ruổi khắp nơi, nếm nhiều món ngon vật lạ, khẩu vị đặc biệt khó tính, mới tự mình rèn ra kĩ nghệ nấu nướng đỉnh cao như thế, cũng chỉ xem là một loại thú vui. Nhưng giờ thú vui này đã chuyển sang dùng để hầu hạ phu nhân nhà hắn.

Sáng hôm sau, Yến Ly còn đang ngủ, đã bị tiếng động gọi dậy “Phu nhân, phu nhân!”

“Từ từ nói, sao lại đánh thức ta thế?” Tỉnh dậy giữa chừng, Yến Ly có chút buồn bực, sờ sờ chỗ bên cạnh đã lạnh ngắt, xem chừng dạo này nàng ngủ càng nhiều. Yến Ly khẽ cười đặt tay lên cổ tay mình, nhắm tịt, năm ngày nữa là sinh thần Thương Duật, sẽ tặng hắn một cái đại lễ. Dù thân tiên sống quá nhiều năm, căn bản không để ý chuyện sinh thần nữa, nhưng Yến Ly lại cảm thấy nhất định phải đợi dịp đặc biệt này.

“Phu nhân, Tây Hải gửi thư mời đến đây, năm ngày nữa là hôn lễ của Ngọc Linh công chúa.”

Nghe đến tên nàng ta, Yến Ly tỉnh ra bấy phần “Năm ngày nữa? Mồng ba tháng năm?”

“Đúng vậy, phu nhân. Muội còn chưa báo với quân thượng, không biết ngài đã đi đâu.”

“Lạc Lạc, muội nghe ta.” Yến Ly hí hửng cười “Quần áo, trang sức mỹ lệ nhất chuẩn bị dần đi.”

Lạc Lạc ngớ ngàng “Muội còn tưởng phu nhân sẽ không đi.”

“Đi, phải đi chứ.” Yến Ly mỉm cười “Ta chờ bao lâu mới có ngày đường đường chính chính đối diện với nàng ta.”

Ngày đến Tây Hải cuối cùng cũng tới, Lăng Á thần cung lạnh nhạt Long cung nhiều năm, nay vị quân thượng kia lại dắt theo phu nhân trẻ tuổi mỹ mạo của hắn tới, mọi người không khỏi nghĩ đến đoạn chuyện xưa của công chúa hôm nay gả đi với vị này. Thương Duật sao lại không biết tâm tư nhỏ nhỏ của Yến Ly, nhìn nàng bình thường lười nhát ăn mặc trang điểm hôm nay lại chu đáo thế này, vẻ mặt háo hức, không nhìn được trêu chọc “Hiếm khi phu nhân mới cho vi phu mặt mũi.”

“Chàng đừng có dát vàng lên mặt.” Yến Ly bĩu môi “Tình địch giáp mặt liền đỏ mắt, ta mặc kệ hôm nay nàng ta gả đi, không so đo chuyện cũ với nàng ta thì thôi, chút nổi bật không thể không chiếm.”

Quy củ ở Long cung vốn là cởi mở hơn những nơi khác, tân lang tân nương sau khi bái đường đều có thể cùng mọi người uống rượu. Yến Ly đã để ý thấy Ngọc Linh mấy lần liếc qua đây, trong mắt thủy chung vẫn là không cam tâm. Nàng cười lạnh, đông người làm nàng hơi vẩn đầu, liền nhân lúc Thương Duật bị mấy vị tiên trên thiên giới hỏi chuyện rời khỏi sảnh tiệc một lát.

Quả nhiên công chúa kia nổi gót.

“Xem người kia, từ một tiểu hồ ly bò lên được vị trí phu nhân này, đắc ý lắm nhỉ?”

Yến Ly không giấu nổi vẻ coi thường, cũng mười năm rồi, hôm nay nàng ta đã gả đi còn không chịu an phận, tới đây châm chọc nàng. Yến Ly nàng từng ấy năm qua công phu miệng lưỡi lại tăng không ít, vuốt một lọn tóc mai cười nói “Đắc ý chứ, dù sao cũng là vị trí công chúa có muốn cũng không bỏ lên được.”

“Người!” Ngọc Linh chỉ tay vào nàng, nhất thời giận không nói nổi.

“Như thế nào? Năm đó công chúa muốn giam cầm ta, thậm chí hại chết ta, ta cảm thấy những lời này quá nhẹ nhàng với công chúa rồi.” Nàng hí hửng cảnh cáo “Phiền người đã gả đi, thì nên an phận, đừng bao giờ tới gần phu thê chúng ta nửa bước, nếu không đừng nói tu vi ta đây bằng nửa người, cho dù có bằng một phần mười người cũng cùng người liều mạng.”

“Còn có bản quân ở đây, sao có thể để phu nhân liều mạng chứ?” Giọng nói trầm trầm vang lên, Ngọc Linh biến sắc, Thương Duật thông thả đi đến, ôm vai nàng “Phu nhân, sao ta mới rời mắt một chốc mà nàng đã chạy đi đâu khẩu được?”

Ngọc Linh thật sự không chịu nổi nhìn hai người ân ái ái ái, ầm ục quay đầu bỏ chạy.

“Thương Duật, chúng ta trở về sớm đi, hôm nay cũng là sinh thần của chàng, ở đây thật mất vui, đi về đi.”

Thương Duật nhướng mày “Lại nảy ra ý tưởng gì thế? Đến ta còn sắp không nhớ tới sinh thần của mình.” Tuy là nói như thế, trong mắt không giấu được vui vẻ.

“Đi, đi rồi sẽ biết.”

Tối hôm ấy, tiếng của Thương Duật quân khiến cho bạch hạc tản mát, chim muông hốt hoảng, vang vọng một góc thần cung:

“Ta...ta sắp làm bố rồi?”

TOÀN VĂN HOÀN

Đôi lời tác giả: Hi hi, truyện này đại khái là những ý tưởng rất mờ nhạt, mọi người đọc coi như giải trí nha!

16. Chương 16: Ngoại Truyện: Hỏi Đáp Nhanh Cùng Thương Duật Quân Và Yến Hồ Ly

1, Xin hỏi ấn tượng đầu tiên về đối phương như thế nào?

Thương Duật quân: “Mềm mềm nhiều lông, cực kỳ vô lễ.”

Yến hồ ly(sờ sờ mũi): ”À, lúc đó ta cảm thấy, vóc dáng của nam nhân này thật là mê chết người không đền mạng.

2, Đã bắt đầu thích đối phương từ bao giờ?

Yến hồ ly lạnh chanh: “Lúc hắn chịu thiên kiếp phi thăng thành thượng tiên đi? Lúc đó hắn còn mang trọng thương, ta liền cảm thấy hình tượng của hắn thật cao lớn.”

Thương Duật quân: “Thì ra nàng thích nhìn ta bị ngược.”

Yến hồ ly: “Mới không phải đâu. Chàng xem ta chỉ là một tiểu tiên cơ, muốn chịu thiên kiếp cũng không có dịp ấy.”

Thương Duật quân lập tức khinh thường: “Chỉ bằng chút tu vi này của nàng?”

Tác giả: “À quân thượng, lạt đề rồi.”

Thương Duật quân: “Ta? Thích nàng ấy có lẽ là khi Yến Ly muốn theo ta xuống trần lịch kiếp.”

3, Trong ba kiếp, thích đối phương của kiếp nào nhất?

Thương Duật quân: “Kiếp nào nàng ấy cũng rất giỏi trong việc hành hạ ta. Đều không thích.”

Yến hồ ly(lại sờ sờ mũi): Kiếp thứ hai. Vì trong kiếp đó, quãng thời gian vui vẻ của chúng ta kéo dài nhất.”

4, Có từng lo lắng tiểu tam hay không?

Thương Duật quân lạnh lùng “Nàng ấy dám?”

Yến hồ ly(tiếp tục sờ mũi): Thật sự là, ngoại hình của chàng ấy rất đẹp, cho nên...

Tác giả: Cắt! Dưới bàn tay của tôi, ngoại hình của hai người là kẻ tám lạng người nửa cân rồi.”

Yến hồ ly thành thực: À, trước đây thật ra có hơi đề phòng Úc Dĩnh tỷ tỷ. Người xem người xem, tại sao cùng là hồ ly, mà người ta chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào lồm thì lồm, còn ta còn ta?

Thương Duật quân cắt ngang: Phu nhân, Úc Dĩnh và ta là quan hệ huynh đệ đó. Huynh đệ.

5, Quan hệ mẹ chồng nàng dâu?

Yến hồ ly: Ha ha.

Thương Duật quân: Ta không biết ai mới là con đẻ nữa.

Nữ thần Nguyệt Cát: Người cái đồ bất hiếu này, khi Yến Ly đang ở cạnh ta thì người đang chơi bời ở đâu hả?

Yến hồ ly: Bà bà, hôm nay chàng ấy ghen tỵ người đưa kim đan cho con.

Nữ thần Nguyệt Cát hừ lạnh: Thương Duật, con cũng muốn uống bảo thai đan? Được lắm con lại đây!

6, Đứa trẻ trong bụng Yến Ly.

Yến hồ ly hoang mang: Cũng không biết. Có thể nào là con hồ ly có cánh phượng? Hoặc phượng hoàng lông trắng? Phượng hoàng có bốn chân?”

Thương Duật quân:... Chỉ có thể là hồ ly hoặc phượng hoàng. Nàng tưởng tượng cái quỷ gì vậy!

7, Thích con trai hay con gái?

Thương Duật quân: “Con gái. Ta không được thấy Yến Ly lúc còn nhỏ, mong có thể bù đắp nuôi tiếc này.”

Yến hồ ly: Trai hay gái đều được, miễn là có trí tuệ của cha và nội tổ mẫu nó là được...”

Thương Duật quân xoa đầu thê tử: Phu nhân, đến lúc đó nàng sẽ là người ngốc nhất nhà đấy.”

Yến hồ ly yên lặng rơi lệ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mong-tran-gian>